

magdalena witkiewicz

tiểu thuyết

SÁCH CHỈ DÀNH
CHO NGƯỜI LỚN

Trường học cho các bà vợ

Một cuốn tiểu thuyết tình ái, lãng mạn và mang hơi hướng của chủ nghĩa bình quyền về những người mẹ, người vợ, người tình hiện đại

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

magdalena witkiewicz

Nguyễn Thị Thanh Thư dịch

Trường học
cho các bà vợ

Tiểu thuyết

NHÀ XUẤT BẢN TRÉ

epub@vctvegroup

16-11-2017

Tặng Nguyễn Thị Thanh Thư, người dịch sách của tôi, người đã mang đến cho tôi niềm tin đúng vào thời điểm mà tôi do dự, phải chăng con đường mình đang đi là đúng đắn.

-----★-----

Lời Giới Thiệu

Trường học cho các bà vợ được xếp vào loại bestseller tại Ba Lan ngay từ khi ra đời. Và sau đó được bầu chọn là Sách hay nhất của năm 2013.

Nhân vật chính là những phụ nữ bình thường, 27 tuổi, 53 tuổi, 40 tuổi và 19 tuổi, họ muốn thay đổi cuộc sống của mình khi tham gia một khóa học ba tuần tại một biệt thự lãng mạn ven hồ. Giám đốc chương trình xây dựng một phương pháp huấn luyện đặc biệt, kể cả những bài học về sự quyến rũ, để mình có thể biết về chính mình, mang lại một khoảng thời gian và không gian sống đẹp như mơ cho các học viên. Đó là những trải nghiệm hạnh phúc để hiểu được thế nào là tình yêu đích thực, như tâm sự của tác giả Magdalena Witkiewicz “Một cuộc chạy trốn vào những mong ước mà thậm chí các bạn cảm thấy ngượng ngùng khi nói về chúng. Có phần can đảm, có phần phù phiếm, nhưng đẹp biết bao”.

Dịch giả Nguyễn Thị Thanh Thư - người đã chuyển tải nội dung cuốn sách một cách mềm mại tinh tế nhận xét, cuốn sách đầy ắp “những tình cảm, cảm xúc thường được giấu kín đâu đó rất sâu xa trong tâm hồn phụ nữ ở những lứa tuổi khác nhau. Tác giả đã viết về đề tài tình dục một cách mạnh dạn nhưng không vượt qua ranh giới mong manh giữa sự thô thiển và cái đẹp. Và người đọc cần nhìn thấy phía sau vấn đề tình dục là một thông điệp cương quyết và thông minh, đó là chúng ta, những người phụ nữ không chỉ có nghĩa vụ, mà còn CÓ QUYỀN.”

“Niềm vui từ cuộc tình phải được khám phá cho bản thân mình, chứ không phải để làm hài lòng người đàn ông hay để cho anh ta phải thích mình”, “để thấy dù trong khoảnh khắc rằng mình là người đàn bà đẹp, và nghĩ rằng mình có đủ sức để thay đổi thế giới...”

Chính vì thế, như một cuốn tiểu thuyết về bình quyền, *Trường học cho các bà vợ* đã được đón nhận nồng nhiệt tại Ba Lan. Trong những nhận xét về sách trên báo chí và các trang liên quan, các độc giả, nhất là độc giả nữ đều

hết lời ca ngợi và cho điểm cao. Ba Lan là nước có trên 90% dân số theo đạo Thiên Chúa, quan niệm của họ về tình yêu và tình dục cũng khá khắt khe, nên một khi dư luận không phản đối dữ dội thì có nghĩa là sách được chấp nhận.

Cuốn sách được dịch và giới thiệu với bạn đọc, thêm một cách tiếp cận văn hóa phương Tây thông qua vấn đề của phụ nữ. Bạn sẽ thấy phụ nữ ở đâu cũng thế, phụ nữ châu Âu, cụ thể là Ba Lan, cũng không khác gì phụ nữ Á Đông trong khát khao được cống hiến và được hạnh phúc.

Thư Của Tác Giả Tặng Bạn Đọc Việt Nam

Gdańsk, 17 tháng 12 năm 2013

Các bạn đọc nữ yêu quý,

Tôi cười với những đoạn trong “Trường học cho các Bà Vợ” bằng tiếng Việt và tôi chẳng hiểu gì cả. Nhưng tôi hy vọng rằng chị Nguyễn Thị Thanh Thư đã dịch cuốn sách này của tôi một cách hoàn hảo. Và tôi tin tưởng rằng các bạn sẽ tìm thấy ở đây một điều gì đó có thể khích lệ các bạn và giúp các bạn tin rằng tất cả rồi sẽ tốt đẹp. Tôi rất mong cuốn sách của tôi sẽ như một người bạn tốt, tiếp thêm sức mạnh cho các bạn trong những thời điểm khó khăn nhất.

Phụ nữ trên toàn thế giới đều có chung những ước mơ và khát vọng. Đơn giản là họ muốn được hạnh phúc. Họ sống ở châu Âu, châu Á hay châu Phi, điều đó không quan trọng - Hạnh phúc mới là điều quan trọng nhất.

Tất cả chúng ta đều muốn sao cho cuộc sống của chúng ta trôi đi thật nhẹ nhàng, chúng ta có thể vượt qua mọi khó khăn để những ước mơ của chúng ta được thực hiện. Đôi khi... Đôi khi cần phải được giúp đỡ phần nào. Đôi khi cần phải tự mình tin tưởng rằng những khát khao của chúng ta sẽ trở thành hiện thực.

Cuốn sách này còn là một cuộc chạy trốn vào những mong ước mà thậm chí các bạn cảm thấy ngượng ngùng khi nói về chúng. Có phần can đảm, có phần phù phiếm, nhưng đẹp biết bao...

Chúc các bạn thật thành công trong *Trường học cho các bà vợ*. Các bạn thấy sao? Tôi chờ email của các bạn (tốt nhất là bằng tiếng Anh) magdalena.witkiewicz@gmail.com và tôi rất mong nhận được những bức hình của các bạn trong khi đọc *Trường học cho các bà vợ*.

Tôi rất hạnh phúc khi sách của tôi được xuất bản tại Việt Nam.

MAGDALENA WITKIEWICZ

Mở Đầu

Julia

Đúng là Julia đang đứng ở ban công, nhưng dưới cái ban công ấy chẳng có ai chờ cô. Không có Romeo. Đã có thời có một người như thế và thậm chí người ấy còn là chồng cô, nhưng sau khi anh ta tìm được người thay thế trong lòng mình ở cô thư ký công ty, thì ngay lập tức anh ta không còn là chồng cô nữa.

Cô nhìn đồng hồ. Mười lăm giờ không năm. Phán quyết của tòa án về vấn đề ly hôn giữa cô và chồng đã có hiệu lực.

Chà. Chồng cũ.

Cô hít một hơi dài. Chẳng có nghĩa gì khi người ta vẫn nói không khí trong lành là không khí bình thường của Warszawa. Cô nhìn toàn cảnh thành phố. Quang cảnh nhìn từ tầng năm này cũng không đến nỗi tồi. Cô châm thuốc và nhắm mắt. Nói chung cô không thích hút thuốc, nhưng cô cho rằng trong một ngày như ngày hôm nay thì cần phải làm một điều gì đó điên rồ. Thuốc lá thơm vani không phải là hành động vô lý nhất mà Julia có thể nghĩ ra, nhưng một liều điên rồ mạnh thì chắc chắn các cô bạn mà cô hẹn gặp tối này sẽ lo được.

Lúc này thì đơn giản là Julia thích đứng ngoài ban công này, ngậm đầu hút và sung sướng với làn khói mùi vani. Đẳng nào thì cô cũng có biết hít vào đâu. Cái cô muốn là thể hiện bản thân, rằng mình đã là một cô gái lớn và có thể làm những gì mình thích. Cô gái? Cô gái như thế nào? Một người đàn bà. Người đàn bà trưởng thành, vừa tự giải thoát cho mình khỏi cái gánh nặng trong hình hài ông chồng và cô người tình dính vào anh ta như loài cỏ may.

Cô thở ra thật mạnh. Một làn sương mù tản ra trong chớp mắt. Dễ như gột rửa cuộc sống trước đây của cô. Và bay đi đâu đó thật xa.

Không đến nỗi tồi. Ngay sau đây là nghỉ phép. Cô sẽ lên bất kể một chiếc máy bay nào, lo hành lý, lo vé và bay về phía trước. Miễn sao thật xa sự thường nhật của Warszawa. Và những kỷ niệm.

May mà anh ta để lại cho cô căn hộ. Hai phòng, một phòng bếp nhỏ nhỏ và phòng tắm còn nhỏ hơn, ngay trung tâm. Đi đâu cũng gần. Cô rất thích căn hộ này, thích quang cảnh nhìn từ cửa sổ của nó và café ở quán café bên dưới. Chia tay với tất cả những cái đó còn khó hơn là chia tay với Karol, chồng cô.

Jadviga

Jadviga ở tuổi năm mươi. Chính xác là năm mươi ba. Đến từng ngày. Và đúng vào ngày sinh nhật của mình, Roman, chồng chị về nhà, ăn trưa do chị nấu như thường lệ rồi xem tivi. Jadviga, chẳng phiền muộn gì về cái tên của mình cũng như cuộc sống chán ngắt của mình, lại dọn bàn, lau những mẫu vụn bằng cái khăn kẻ ô màu đỏ (rèm bếp, rèm tựa ghế cũng giống thế), lật xúc xích trong chảo rán để chuẩn bị cho ngày mai và cuối cùng thì cũng được ngồi trong chiếc phô tươi. Chị rất thích chiếc phô tươi này. Nó rộng và tạo cảm giác thoải mái, có vải bọc màu kem mà mỗi năm chị giặt một lần. Roman không thích nó. Anh khẳng định là nó xấu, và khi đã ngồi lên đó thì chẳng còn muốn làm gì nữa. Đã mấy lần anh cố thuyết phục Jadviga đổi lấy một bộ băng da với tông màu lạnh, nhưng vô ích. Cạnh phô tươi là chiếc bàn nhỏ tối màu với những cái chân cong cong điệu đà, mặt bàn được phủ một tấm khăn ren. Để đọc sách thì tốt nhất là café nhiều sữa và một chút đồ ngọt gì đấy. Jadviga bị nghiện mấy cái thứ tai hại ấy. Mà thực ra thì không phải chỉ có thế... Chiếu sáng cho bàn và phô tươi là chiếc đèn sắt đúc nặng chình chịch. Nó giúp cho cặp mắt ngày càng kém hơn nhìn được tốt hơn - hình như - những con chữ trong sách ngày càng nhỏ hơn.

Chỉ cần chị ngồi vào ghế là con mèo xám xám lại ngay, kêu meo meo âm ỉ. Jadviga vuốt ve con vật và lôi quyển sách dày cộp ra.

Cái góc nhỏ trong căn hộ lớn ấy là cả thế giới đối với chị. Ở đó, chị đến thăm những đất nước xa xôi, trải nghiệm các cuộc tình, có thêm những tình bạn mới và ở đó - theo chiều hướng xấu đi của mình - chị làm tình. Nhưng không chỉ một mình chị, không, không, làm gì có chuyện đó, chị chỉ đọc về chuyện ấy, nhưng chị đọc mà mặt bừng đỏ và hơi thở cứ gấp gấp dần.

Nếu như có ai đó hỏi Jadviga Maliszewska rằng chị đọc gì và chị có thích không thì không bao giờ trong đời chị thú nhận. Chủ yếu là chị đọc về tình yêu. Mà đã là tình yêu thì có sex. Tiếc là không phải trong cuộc sống của chính chị. Ít ra thì cũng là chị tưởng thế.

Bao giờ chị cũng xem qua sách trong một thư viện gần nhà, xem nó kết thúc như thế nào. Khi các nhân vật sống hạnh phúc bên nhau đến đầu bạc răng long thì chị mượn sách về và khi đã hoàn thành tất cả các công việc gia đình (bởi chị thuộc vào hàng các bà nội trợ lý tưởng), chị chuyển sang thế giới của trí tưởng tượng. Cùng với các nhân vật, chị sống một cuộc sống như cổ tích, tràn ngập ước mơ, niềm vui và tình yêu... Điều này đối với Jadviga là quan trọng nhất.

Ngày hôm ấy, khi ngồi trong chiếc phôi của mình, chị chờ đợi không chỉ những trang sách thú vị... Chị nhìn chồng qua cặp kính. Một người đàn ông tóc hoa râm, đã hơi hơi nhìn thấy phần bụng nổi lên dưới lớp áo sơ mi kẻ sọc, nhưng vẫn hoàn toàn đẹp trai. Anh ngủ với cái điều khiển trong tay. Chị tò mò, không biết đến lúc nào thì anh sẽ nhớ tới sinh nhật chị, vì quà thì anh đã mua rồi. Chị cười một mình. Chị không ngờ tới điều ấy ở anh mặc dù chị đã biết anh gần đây thôi gian.

Tuần trước chồng chị sửa chữa lật vật trong gara và để quên điện thoại ở nhà. Thường thì không bao giờ anh rời chiếc điện thoại, nhưng lần này có lẽ nó bị rơi từ túi quần, vì Jadviga nhìn thấy nó ở sảnh. Và đúng lúc ấy có người gọi. Hồi chuông thứ nhất, thứ hai, thứ ba. Jadviga không có thói quen nhắc điện thoại của chồng, nhưng nhờ xảy ra chuyện gì thì sao?

Chị ấn phím nghe với chút do dự.

— Jadviga Maliszewska nghe đây - chị nói nhỏ.

— Chào chị, tôi muốn nói chuyện với ông Roman Maliszewski. - Một giọng phụ nữ vẻ hơi bức bối.

— Nhà tôi không có nhà, nhưng tôi có thể nói lại được không? Có gì quan trọng không ạ?

— Tôi cũng không biết nữa... Thực ra là... chị ta ngộp ngừng. - Vì... ông Maliszewski có đặt một đôi đôi bông tai, mẫu 462 mặt bằng đá hồng ngọc, nhưng có sự nhầm lẫn bởi chúng tôi không còn đá hồng ngọc. Có thể dùng ngọc bích hay là saphia được không ạ? - người kia cân nhắc. - Ông Maliszewski muốn có hàng vào thứ ba tuần tới.

— Thứ ba? - Jadviga cười hỏi. Sinh nhật chị đúng vào thứ ba. - Có thể saphia... - chị rụt rè nói... Vâng, chị cứ làm bằng saphia đi ạ. - Jadviga cười.

Chị không ngờ tới điều này ở chồng. Gần ba mươi năm lấy nhau, Ania đã lớn, đã bay ra khỏi tổ rồi, thế mà anh còn mua một món quà như thế cho bà vợ già này. Gần đây anh làm việc nhiều, cả tối không có mặt ở nhà. Anh thường về rất muộn vào ban đêm, khi chị đã ngủ. Và những chuyến đi công tác liên miên. Số phận thế mà. Muốn có tiền mua saphia thì phải làm việc. Chị hiểu thế và không phản đối.

Mặc dù anh đã làm chị hết sức ngỡ ngàng với chuyện rubi. Chị chưa bao giờ đeo một cái gì màu đỏ... May mà họ không có loại đá ấy... Saphia là hợp nhất với màu mắt xanh thẫm của chị. Mà anh cũng biết rõ điều này cơ mà.

Vào ngày thứ ba có sinh nhật ấy, chị mặc cái váy đẹp nhất. Cái màu xanh da trời sáng để hợp với đôi bông tai mới. Còn ông xã thì chẳng để ý gì, chỉ ngủ gà ngủ gật trên sa lông. Chị dậy khỏi phôi tơ và đắp chăn cho chồng. Thịnh thoảng anh lại có vấn đề về tuần hoàn nên bị lạnh chân. Mặc dù lẽ ra anh có thể dậy được rồi!

Chị ngồi xuống cạnh anh.

— Anh yêu, anh uống trà nhé? - chị hỏi.- Em có bánh phoma...

— Hừmm - anh lầu bầu. - Thôi, thôi, anh đi ngủ ngay bây giờ đây. - Anh ngáp. - Sáng mai bọn anh có thanh tra, em biết đấy, anh phải đi làm sớm.

— Nhưng... em làm bánh phoma... Anh vẫn thích bánh phoma đấy thôi.

— Mà nhân dịp gì thế? - anh hỏi, cầm đĩa bánh từ tay Jadviga và ăn ngẫu nhiên.

Chị nhìn anh sừng sốt. Chị chắc là anh đùa. Chị cười.

— Còn dịp gì nữa? Chẳng phải hôm nay là sinh nhật em đấy sao...

— Ôi, khi thật, thế mà anh quên khuấy đi mất! - Anh vò đầu. - Chúc em mọi sự tốt lành! - Anh hôn má vợ. - Anh sẽ đền em, anh sẽ đền em khi nào đỡ việc hơn. Thậm chí anh không có thời gian để nghĩ đến quà tặng nữa, em biết đấy, bao nhiêu là việc... - anh cố giải thích.

Jadviga lặng người với miếng bánh phoma trong tay. Anh ấy quên?

— Thế còn... bông tai saphia? - Chị hỏi rất khẽ, thậm chí không nhìn về phía chồng.

— Bông tai? - anh chồng ngạc nhiên.

— Vâng... Một cô ở cửa hàng gọi điện nói là không có rubi, cô ấy hỏi saphia có được không... Thế là em bảo được...

— À... saphia... À... - Anh bắt đầu lúng túng. Ừ đúng rồi, anh định làm em bất ngờ, nhưng đã có sự nhầm lẫn, đúng thế, nhầm lẫn...

Sự nhầm lẫn mang tên Elzbieta. Và hiện tại Jadviga chưa biết đến sự tồn tại của cô ta, cho đến khi - như bất cứ một phụ nữ tri thức nào - chị bắt đầu đoán ra. Sự nhầm lẫn soi gương trong phòng tắm ở trên chị đúng hai tầng và ngắm nghía đôi bông tai saphia. Đó không phải màu của cô ta. Cô ta nhăn mặt. Nhăn thật sự. Nhưng không sao. Người ta không xem răng con ngựa được cho. Mình cũng có thể đeo saphia...

Misia

Michalina vừa kết thúc cái việc mà cô bắt đầu trước đây một lúc. Đó là kết thúc việc làm cho Misiu hài lòng, bởi những kỹ năng ấy - ít ra là cô tưởng như vậy - được Misiu đánh giá cao nhất nơi cô.

Misiu rên rĩ, Michalina nuốt cái vị của anh ta, cô đứng dậy khỏi đùi anh ta và nép vào anh ta thật chặt.

— Anh hài lòng chứ, Misiu? - cô ngọt ngào hỏi và vuốt ve anh ta bằng những móng tay giả.

Ở Michalina có khá nhiều cái giả. Trên bàn tay là móng tay giả. Để gõ bàn phím bằng những đầu móng tay ấy cô phải mất khá nhiều thời gian. Lòng mi giả, trang điểm thường xuyên, tóc được nối thêm. Ngực giả thì cô chưa có, vì Misiu chưa quyết định được chúng phải có hình dạng như thế nào, độ lớn bao nhiêu. Nhưng về nguyên tắc thì tất cả đều là đồ được dán vào. Môi gần như thật vì cô mới chỉ tiêm có mấy mũi để chúng hơi mọng hơn, nhưng cô cảm thấy không vừa ý mấy. Có gì đâu, vì Misiu cô có thể làm nhiều thứ.

— Misiu! - cô nhắc lại. - Anh thấy thế nào? - Cô lại nép người vào anh ta.

— Misiu... - Anh ta đẩy cô ra xa. - Em nhìn đây, xem cô ta làm như thế nào. - Anh ta lấy cái điều khiển và chuyển từ khuôn hình này sang khuôn hình khác.

Michalina ngồi trên sô-pha cạnh người đàn ông của mình và kiên nhẫn nhìn màn hình. Trên toàn màn hình là bộ phận sinh dục nam và miệng người đàn bà đang ngậm cái đó.

— Em nhìn thấy chưa, em yêu? - Misiu vỗ vỗ lên má Michalina. - Em còn phải học thêm một chút nữa - anh ta càu nhàu.

Michalina gật đầu và cô chỉ muốn lại quì xuống trước Misiu của mình, nhưng anh này giữ cô lại.

— Phải để cho nó nghỉ với chứ? - anh ta nói. - Em cho anh uống cái gì đó lành lạnh được không?

Michalina ngoan ngoãn đứng dậy. Nếu như không có sự ngoan ngoãn đó, hẳn cô là một cô gái hoàn toàn đẹp. Thậm chí không phải là một người đàn bà, vì cơ thể mười chín tuổi của cô vẫn còn rất con trẻ.

Cô cúi người trước tủ lạnh, lấy bia, mở và quay vào phòng. Misiu đã ngủ.

Cô ngồi trên sàn nhà, cầm điều khiển, tua lại từ đầu. Cô sẽ làm tất cả để Misiu được hài lòng. Cô ngồi xồm, uống một ngụm bia. Cô nhăn mặt. Ngụm tiếp theo. Cô uống hết một nửa và lại tua lại từ đầu.

Cô sẽ làm tất cả để Misiu được hài lòng. Bởi cô yêu anh...

Marta

Marta ngồi trên chiếc phô tôi sâu lòng. Cô nhắm mắt lại một lúc. Cười. Tay trái với thanh chocolate để trên bàn. Cô ăn hai miếng, uống cà phê mặc dù cũng đã muộn. Tụi trẻ đã ngủ và cô có thể nghỉ ngơi chút ít.

Cô lấy một miếng chocolate nữa rồi bắt tay vào việc. Lần này là mũ cho Franek. Lenka thì đã được một chiếc màu hồng có tua rua mà nó rất thích rồi, Franek không thể kém hơn được.

Một miếng chocolate nữa.

Khi cả thanh đã chỉ còn lại dấu vết thì có điện thoại.

Dì Evelina.

— Cháu yêu, mọi việc xong xuôi rồi. Đầu tháng tám chúng ta sẽ gặp nhau nhé! Chuyện này làm dì mừng quá! Mẹ sẽ đón các cháu về bên mẹ.

Marta thở dài và giơ tay với thêm một miếng nữa.

Cái miếng không tồn tại.

— Anh ta toàn kể những chuyện kỳ cục và chẳng dễ chịu mấy khi chia tay. Nào là kỳ nghỉ phép coi như bỏ đi, bởi mình thì thích đi thăm thú, còn anh ta thì chỉ thích ngắm mấy em chân dài trên bãi biển... Julia uống tiếp một ly *martini* đá nữa. Có lẽ là ly thứ năm. - Mọi người biết gì không? Thịnh thoảng mình có cảm tưởng là nếu như có thể, thì anh ta sẽ hét to lên với mình như một siêu sao điện ảnh, rằng tất cả các cực khoái của anh ta đều là giả vờ. Phần lớn của mình cũng thế. - Cô nhún vai.

Jolka cười vang.

— Đây hoàn toàn không có gì buồn cười - Julka lại nhún vai. Jolka khúc khích nhưng không thể nào nín cười được.

Họ ngồi trong một quán rượu mịt mù khói thuốc, nghe giọng hát nhẹ nhàng của một nữ ca sĩ và tiếng đệm đàn piano và an ủi Julia rằng không có một gã đàn ông thì thế giới đâu đã kết thúc. Và may mà gã ta bỏ cô khi chỉ mới hai mươi bảy tuổi chứ không phải là khi đã bảy hai. Mặc dù Julia đã nói với họ là chính cô cảm thấy như vậy. Như một phụ nữ hai bảy tuổi mà chưa gặp phải chuyện gì.

Jolka, Alicja, Magda và Julia. Gắn bó với nhau từ nhiều năm nay. Mỗi người một tính một nết, hoàn toàn khác nhau, nhưng cộng lại họ làm thành một hợp chất gây nổ không tồi.

Jolka đã ngoài năm mươi. Về cơ thể. Còn về tinh thần chị là người trẻ nhất trong số họ. Và có lẽ là người được tự do nhất. Tóc vàng và nụ cười tỏa sáng, kêu gọi, khiến mấy người kia đều phải ghen tị. Magda - tư vấn luật trong một liên doanh ở Warszawa. Là người ngăn nắp, cân nhắc từng lời ăn tiếng nói và bao giờ cũng nhớ là nếu mặc váy, thì khi bước ra khỏi ô tô phải đưa hai chân ra cùng lúc. Alicja, bà mẹ ba con, trong túi xách tay bao giờ

cũng có trăm thứ bà rần, từ quần áo em bé, búp bê, ô tô đồ chơi đến những dụng cụ kỳ quặc để hút mũi cho trẻ bị sổ mũi.

Tất nhiên là có cả Julia. Vừa mới ly dị xong. Mới toanh. Chính xác là năm tiếng và hai bảy phút kể từ lúc bản án có hiệu lực.

— Mình không biết là mọi người vui vẻ cái nỗi gì nữa - Julia nói hoàn toàn nghiêm chỉnh.

Magda vẫn tiếp tục cười, lấy khăn che miệng, còn Alicja thì không nghe thấy vì đang mãi nhắn tin cho ông xã, dặn phải pha sữa cho đứa con út của họ, lấy sữa từ tủ lạnh. Và phải đun nóng, Không được cho vào lò vi sóng.

— Chả có chuyện gì buồn cười ở đây. - Julia nhún vai. Jolka vẫn khúc khích cười và không thể nào nhịn được.

— Mọi người ở đây vui quá nhỉ. - Một người đàn ông trẻ, tay cầm ly rượu đến bên bàn. - Tôi có thể ngồi đây được không? Còn đúng một ghế trống...Tôi là Konrad.

— Không được - Julka nói.

— Được đấy - Jolka nói và với nụ cười tỏa sáng, chị ngồi dịch ra để tạo một chỗ trống cạnh Julia. - Tôi là Jola.

— Magda. - Bà luật sư chìa tay cho Konrad bằng một động tác rất chuyên nghiệp.

Alicja chỉ vẫy bên tay không cầm điện thoại.

— Tôi là Julia - Julka nhăn mặt. Không của một người đàn ông nào cả. - Cô thờ dài. - Cho đến khi xuống mộ. Thay vì đàn ông tôi có thể có những *hobby* khác. Rượu hoặc phụ nữ...

— Nghe hay đấy - Jolka nói. - Tạm thời chúng ta dừng lại ở mục rượu nhé. Có thể uống cái gì đó được không, các cô gái?

— Thì còn biết làm gì nữa.

— Tất cả mọi người cùng uống chứ? - Konrad hỏi.

— Tôi không uống đâu nhé - Alicja thờ dài. - Hôm nay tôi phải làm tài xế. Ngoài ra, anh bạn thân mến, tôi còn đang cho con bú. Suốt ngày luôn. Sáng, đêm, ngày. Tôi đang cho con bú. - Bằng một động tác rất ý nghĩa mà

có lẽ chỉ những bà mẹ đang cho con bú mới hiểu được, cô kiếm ta bầu sữa bên trái.

— Tôi gọi nhé. - Konrad gọi cô gái chạy bàn. Một cô gái tóc vàng chạy đến chỗ họ. - Cho chị này nước trái cây, còn những chị còn lại mỗi người một cốc như thế! Cho tôi gin với tonic. Mà những người đàn ông ấy đã làm chuyện gì xấu thế? - anh ta quay về phía Julia.

— Để tôi nói cho, anh bạn thân mến, để tôi nói cho. Anh ta phản bội cô ấy với cô thư ký trong công ty rồi ly dị với cô ấy. Rất tầm thường, công khai và không đẹp một chút nào hết. Ngoài ra, anh biết không, các đỉnh điểm của anh ta toàn là giả vờ hết. Tất cả.

— Chị Jolka! - Mặc dù trong máu của Julia lúc này chỉ toàn *martini*, nhưng cô vẫn giữ được chút ít sự chùng mực.

— Hoặc là người ta nói đùa với tôi. Hay chính cô ấy giả vờ đạt đỉnh điểm? - Jolka nhún vai. - Ờ, nhưng đàn ông gì mà lại để cho phụ nữ phải giả vờ, hả?

— Vâng, đúng thế - Julia gật đầu với tiếng thở dài.

— Quả là với anh ta có một cái gì đó không ổn. - Konrad cười, mỗi lúc thêm thích thú với nhóm bạn mới. - Đây là buổi gặp gỡ nhân vụ Julia ly hôn - Jolka nói. - Cũng cần phải động viên nó, vì con bé suốt ngày ngồi nhà mà than vãn cho số phận hẩm hiu của mình.

— Số phận hẩm hiu như thế nào? - Konrad hỏi. - Có vẻ như tôi không nhìn thấy điều đó.

— Anh sao thế, là nhà tâm lý học chắc? - Julia nhún vai. - Biết đâu kết cục như thế như thế lại chẳng tốt hơn. Người khác hay hơn mà, bạn thân mến ạ. Có gì đâu. Chuyện ấy vẫn thường xảy ra. Điều này thì chẳng ai học được, có chăng chỉ ở Masterton.

— Người viết truyện kinh dị á?

— Ừ. Và “Những phép lạ của sex” nữa. Jola nhăn trán đầy biểu cảm. - Những lúc rảnh rỗi em đọc cuốn này đi, nếu em cảm thấy chưa đủ thông tin.

— Tôi thích thực hành hơn. - Konrad cười.

— Ai chẳng thích. - Jolka gật đầu về phía Magda đang nhảy trong vòng tay siết chặt của một gã nào đó. - Kể cả cô em khó gần của chúng ta.

— Tôi thì có lẽ không thích nữa rồi. - Alicja thở dài. - Tôi thích được ngủ thoải mái hơn. Ngoài ra với tôi con cái là đủ rồi, mà sex thường khiến tôi liên tưởng đến một đứa trẻ sơ sinh khóc oe oe vào chín tháng sau...

— Tôi thì sẽ ngủ khi nào nằm trong ông sáu tấm - Jolka tuyên bố. - Hiện tại phải tận hưởng cuộc sống cái đã. - Chị sửa lại áo ngực rồi vừa đẩy bộ ngực đồ sộ của mình lên cao vừa lắc mông và nhún nhảy bước ra sàn khiêu vũ.

Alicja tiếp tục nhắn tin mắng nhiếc chồng. Kiến thức về trẻ sơ sinh của anh ta cho dù đây đã là đứa con thứ ba vẫn gần như bằng không.

Konrad nói chuyện với Julia, người mà phải nói thật là không thích những mối quen biết mới với đàn ông lắm. Mấy cô tiếp thị đến bên bàn họ.

— Chào các chị ạ, các chị có tham gia vào chương trình bốc thăm trúng thưởng theo các visit không ạ? Giải thưởng chính là một khóa học rất hấp dẫn dành cho chị em tại một trung tâm SPA sang trọng.

— Tôi có nghe về SPA. Rất sẵn sàng. - Julia lấy các visit ra. - “Julia Michalska”. Chiếc cuối cùng mang họ chồng.... - cô nói và cho tấm các vào chiếc hộp thủy tinh.

— Không có gì cho các anh em à? - Konrad hỏi.

— Rất tiếc. - Cô tiếp viên cười. - Hôm nay chỉ chị em thôi ạ.

— Và đây là sự bình đẳng...- Konrad thở dài.

— Về bình đẳng thì tôi xin vái. - Alicja đứng dậy, tay vẫn cầm điện thoại. Trong nhà có Armageddon,^[1] ông xã cho sữa vào lò vi sóng và để sữa trào ra ngoài hết, tôi không bao giờ nghĩ tới chuyện một phụ nữ lại để sữa trào ra. Vâng, nhưng mà phim còn đang dở ạ.

Konrad nhăn mặt.

— Chị đợi kết quả bốc thăm đã. Biết đâu lại trúng khóa đi SPA? - Julia đề nghị.

— Chứ còn gì. Chị có lẽ phải chịu hình phạt chỉ được dùng bồn tắm ở nhà. Cùng ba đứa nhỏ vào phòng tắm bất cứ lúc nào khi muốn một mình. Em yêu quý ơi, đó là SPA riêng của chị. Cái duy nhất chị có thể đòi được từ ông xã, đó là vào phòng tắm, khóa trái cửa và không ai gõ cửa trong suốt thời gian mình ở trong đó... Mặc dù điều này cũng rất khó thực thi.

— Julia Michalska! - tiếng nói từ sân khấu. - Chị Julia Michalska còn ở đây với chúng ta không ạ? Xin mời chị lên sân khấu!

— Julka! Em đấy! - Alicja gọi. - Em thắng khóa SPA này rồi!

Konrad vỗ tay và dặt tay Julia lên sân khấu.

— Chúc mừng! - Một phụ nữ ở độ tuổi trung niên, tóc nâu, cao, mảnh dẻ, hơi có vẻ khiêu khích trao cho Julia chiếc phong bì. - Bên trong là thông tin về giải thưởng của chúng tôi. Chào mừng bạn đến với chúng tôi. Chúng tôi tin chắc rằng bạn sẽ hài lòng về... - giọng nói cất cao - về mọi phương diện.

Jadviga nghi ngờ một điều gì đó. Chị bắt đầu nghi ngờ khi để ý thấy trên tai cô hàng xóm trẻ hơn chị độ hai mươi tuổi óng ánh đôi bông tai. Saphia...

— Ela, đôi bông tai đẹp quá! - tựa người vào vách thang máy, chị nói với giọng mỗi mệ. Họ đi xuống. Elzbieta ăn mặc theo kiểu đi dự tiệc, còn Jadviga thì đơn giản là đi đổ rác.

— Cô thấy màu này có hợp với cháu không? - cô gái nhìn vào gương. - Cháu thích màu đỏ hơn. Như rubi chẳng hạn? - Cô gái suy tư.

— Còn đây là saphia à? - Jadviga hỏi. - Cô biết, vì chú ấy nhà cô bảo cô hợp với saphia...Cô vẫn mơ ước được đeo saphia...

Elzbieta lúng túng cúi mặt nhìn xuống.

— Có lẽ là saphia...

— Có lẽ đúng là cô hợp với saphia hơn...- Jadviga khẳng định khi cửa thang máy mở ra. Chị ra trước, không nhìn lại phía sau. Elbieta? Là người tình của chồng chị? Không thể như thế được.

Mà cô ta chỉ đáng tuổi con anh ấy...

Elzbieta không phải là người đầu tiên. Jadviga biết điều đó. Chị biết về một cô y tá ở bệnh viện Volski, sau đó là một cô kiến trúc sư, phụ trách thiết kế nội thất của công ty Romek. Cũng nhanh kết thúc. Chị nghĩ là tình trạng này ở Romek rồi cũng qua nhanh.

Khủng hoảng tuổi trung niên. Mà anh ấy có bồ có thể cũng là cái tốt? Với bản thân chị thì sex không cần thiết lắm. Chị thích đọc về nó hơn. Bởi vì... Nếu cởi bỏ từng phần như vậy thì cái việc làm tình cứ buồn cười thế nào ấy. Một, hai, một, hai. Một kiểu thỏa mãn những ham muốn của mình như thế. Có nghĩa là không phải của mình. Ông xã thỏa mãn ham muốn của ông ấy. Còn chị? Chị đồng ý. Đôi khi. Bởi... Lần cuối cùng... Là khi nào nhỉ? Chị không thể nhớ nổi. Từ mấy năm nay họ không còn ngủ chung nữa. Chồng ngủ trước màn hình tivi, chị thích yên tĩnh. Và... Đã dẫn đến như vậy...

Có thể cần phải thế. Chị có một căn hộ đẹp, con gái học đại học. Ngôi nhà toàn sách là sách, và ngay sau khi xong việc nhà chị có thể đắm chìm trong những trang sách... Có chồng, nếu có chuyện gì thì có thể trông cậy vào anh ấy. Mọi quan hệ của họ là một dạng cộng sinh. Roman kiếm tiền, đảm bảo một cuộc sống tiện nghi và để đáp lại, anh ấy chỉ chờ đợi đồ ăn, giặt giũ và quanh mình được gọn gàng ngăn nắp. Jadviga nhận tiền cho những chi phí cơ bản và lo việc nhà. Tim chị cũng có nhói đau khi chồng nhìn theo những người đàn bà khác. Hình ảnh anh ấy chạm vào họ, mắt anh ấy sáng lên khi nhìn thấy họ giống như khi anh cầu hôn chị, cũng làm chị đau, nhưng chị chấp nhận số phận. Rõ ràng là cần phải thế.

Khi lên nhà, chị ngồi vào phôi tờ và cố đọc. Mặc dù nghe thấy toàn những lời nhận xét ca ngợi cuốn sách mà chị đang cầm trên tay, nhưng trang này chị đã đọc đến lần thứ ba. Chị không thể tập trung được.

Chị với chiếc điện thoại.

— Romek à? Máy giờ anh về?

— Một lúc nữa thôi, nhưng anh chỉ tạt qua nhà, vì tối nay anh phải đi tiếp khách hàng.

Hắn là khách hàng đeo bông tai saphia...

— Thế anh tiếp khách ở đâu?

— Trên khu Phố Cổ. Ở đấy có một nhà hàng trong đó người ta chơi nhạc jazz... - anh nói giọng hờ hững. - Thế nhé, anh phải cúp máy đây...

— Vì... Hôm nay em cũng phải đi. - Jadviga bỗng nảy ra một ý tưởng. - Em hẹn với một cô bạn.

— Tốt quá, tụi em gặp nhau vui vẻ nhé. Thôi, anh không qua nhà nữa, bây giờ anh đi luôn từ đây.

Jadviga gật đầu. Tất nhiên ông xã không nhận ra điều này.

— Thế thì bye bye - chị nói.

— Bye. - Anh cúp máy.

Jadviga quay về với những trang sách. Chị nhìn những con chữ, nhưng không thấy chúng. Chị bật tivi. Những cái đầu biết nói, phim bộ, chính trị, nấu ăn, ca nhạc, khóc lóc, giết nhau.

Với cái điều khiển trong tay, chị ngồi cho tới hai mươi giờ. Sau đó chị gọi điện cho con gái.

— Aneczka à, con nghe này, con có biết một nhà hàng trên Phố Cổ mà ở đấy có chơi nhạc jazz không?

Ania biết. Jadviga ghi lại địa chỉ. Chị dậy khỏi chiếc phôi tơ, thay quần áo, trang điểm và ra khỏi nhà, chơi trò chơi thám tử. Bản thân chị không biết mình làm thế để làm gì. Song chị cảm thấy mình cần phải biết. Nhưng liệu việc chị biết và bắt được quả tang chồng thì có thay đổi được điều gì không?

Michalina đang phục vụ bốn phụ nữ đang cười khúc khích. Họ nói gì đó về ly hôn, mà ly hôn thì là cái việc quá buồn. Không phải vì cô sẽ nghĩ về cuộc hôn nhân với Misiu, ô, không bao giờ, nhưng về ly hôn cũng không.

Cô mang đồ uống cho họ rồi quay lại quầy bar.

Hôm nay đông khách. Bao giờ cũng thế, cứ có sự kiện gì đấy là lại đông khách. Ví dụ hôm nay có bốc thăm trúng thưởng của một trường học cho các bà vợ nào đấy. Cô lấy một tờ rơi ở quầy bar và đọc. Cô cười. Chắc chắn Misiu sẽ đồng ý. Đến giờ giải lao nhất định cô sẽ đi nói với anh ấy. Rất may là Misiu làm bảo vệ ở đây. Họ có thể ở bên nhau suốt ngày.

Jadviga đứng trước cửa một quán rượu, nhìn thẳng vào mắt một thanh niên vạm vỡ. Chị rất ngạc nhiên vì chuyện bây giờ những người gác cổng lại có quyền cho phép ai được vào quán và ai không. Rất may là cậu thanh niên

không phản đối việc chị vào bên trong. Nếu cậu ta không cho hẳn chị đã nản lòng. Đón chào chị là bóng tối, khói thuốc và tiếng nhạc âm ỉ. Đó không phải là loại Jazz điển hình. Chị không thích nhạc cổ điển, nhưng nhẹ nhàng, lãng mạn, bay bổng như thế này - tại sao không. Trên sân khấu, ngồi bên cạnh cây đàn piano là một cô gái và cô ta hát ca khúc “Come away with me” bằng giọng của Norah Jones. Jadviga đứng lại và thích thú lắng nghe bài hát. Lâu lắm rồi chị không ra khỏi nhà vào buổi tối.

Mấy cô gái trẻ ngồi gần sân khấu. Một cô nói chuyện qua điện thoại, cô khác thì chống lại một gã tóc nâu đang quấy nhiễu. Chị không thấy chồng mình đâu.

Chị ngồi xuống bên một cái bàn trống. Kể cũng lạ là mình tìm được một cái bàn như vậy.

Một cô gái tóc bạch kim đi đến chỗ chị. Vẫn còn trẻ con... Chắc chắn là trẻ hơn con gái Ania của chị.

— Cô có tham gia bốc thăm các visit không ạ?

— Không, không, cô cảm ơn... Cô còn không có cả các ấy chứ...

Cô bé có vẻ ngạc nhiên, gật đầu và đưa cho Jadviga tờ rơi sặc sỡ.

“Trường học ái tình cho các bà vợ” - Jadviga lướt qua.

Khi đọc đến chỗ “sẽ không một người đàn ông nào rời bỏ bạn” thì chị nhìn thấy chồng, đang ân cần ôm không ai khác ngoài Elzbieta. Thậm chí những viên saphia còn có vẻ lấp lánh trong bóng tối. Là hai người đang đi ra.

Chị nhìn tờ rơi một lần nữa. Thở dài rồi cười thầm buồn bã. Có lẽ cần phải thử... Trường học cho các bà vợ hẳn sẽ mang lại cách giải quyết...

Marta ngấm tụi trẻ đang đang ngủ. Liệu có phải là bình thường không, khi các con ngủ, cô yêu chúng nhiều hơn gấp bội? Cô trườn trong chăn đến gần Franek. Bàn tay bé nhỏ của thằng bé nắm lấy tay cô.

Làm sao cô có thể chịu đựng nổi hai tuần mà không có tụi trẻ? Cô không thể tưởng tượng nổi điều này.

— Jolka, có lẽ ở đây có một sự nhầm lẫn nào đấy - Julka hét vác lên trong điện thoại. - Phải là SPA, thế mà ở đây lại là Trường học ái tình cho các Bà Vợ. Em thực sự chẳng hiểu gì cả.

— Trường học cho các bà vợ nào thế? Mới sáng ra mà em đã nói chuyện gì thế? - Thực ra thì đã gần mười hai giờ rồi, nhưng bây giờ Jolka mới lười biếng mở mắt phải, hôm qua chị đã nhảy muộn hơn nhiều so với mấy người kia. - Em định làm cái quái gì với cái trường cho các bà vợ ấy hả? - Chị ngập.

— Đây, chính thế. Và đây là ái tình.

— Ái tình? - Jolka tò mò hỏi. - Nghe hay hơn đấy.

Họ sẽ dạy em những gì nhỉ? Sex chẳng?

— Ừ, chính thế.

— Ôi, bố khi! Em đọc đi xem họ viết gì trong đó!

Ngày hôm ấy không biết là lần thứ bao nhiêu Julia mở chiếc phong bì, lấy tờ giấy màu be tao nhã ra đọc cho Jolka nghe nội dung bức thư.

Kính thưa Quý Cô,

Chúng tôi vô cùng vinh dự vì Quý Cô đã giành được giải thưởng chính trong đợt bốc thăm các visit.

Chúng tôi tin chắc rằng quãng thời gian cùng với chúng tôi sẽ là những trải nghiệm cực kỳ thú vị của Quý Cô, là sự thư giãn và cũng là dịp học tập nhiều điều quý giá, hữu ích trong cuộc sống của mỗi phụ nữ.

Xin trân trọng mời Quý Cô đến với “Trường học tình ái cho các Bà Vợ” trong thời gian ba tuần của chúng tôi!

Trong không khí thân mật tại khách sạn độc quyền của chúng tôi, Quý Cô sẽ trở nên đẹp hơn cho bản thân mình cũng như cho bạn tình của mình. Khóa học của chúng tôi đảm bảo rằng Quý Cô sẽ là người giỏi nhất TRONG TẤT CẢ, các nhân viên mát-xa và các bác sĩ chuyên khoa có đẳng cấp của chúng tôi có nhiệm vụ chăm sóc về đời sống tinh thần của Quý Cô.

Ngoài sự can thiệp về mỹ phẩm với đầy đủ chủng loại, phù hợp nhất với làn da của Quý Cô, nghỉ ngơi trong SPA được trang bị hoàn hảo, phòng đơn

trong khách sạn năm sao, chúng tôi còn đảm bảo:

— Các bài học về trang điểm và tạo mẫu tóc,- Các trò chơi nấu ăn.

Các hội thảo: tình ái hàng ngày,- nghệ thuật để tự tin.

Sau ba tuần ở đây, Quý Cô sẽ đẹp hơn, ý thức được giá trị của bản thân và rất tự tin.

Xin kính mời Quý Cô tới dự buổi gặp gỡ riêng để ghi tên vào thứ ba gần nhất vào lúc 18.30 tại khách sạn Sheraton, Warszawa.

Trân trọng,

Evelina Zak-Ostrowska

Giám đốc Trường học ái tình cho các Bà Vợ

— Cho chị đi cùng với em nhé - Jolka nói khi Julia đọc xong.

— Rất vui - Julia lăm bằm - nhưng có một dấu sao và một dòng nhỏ, rằng không được phép cho, tặng, bán lại giải thưởng cho bất kỳ ai. - Jolka, em có nên đi không? Em vẫn còn phép, thực ra thì em đang muốn đi Thổ Nhĩ Kỳ, nhưng... Chị biết em thích SPA như thế nào rồi đấy... Mà đây lại là miễn phí...

— Em còn phải hỏi nữa! Tất nhiên là em phải đi! Đúng là dở hơi, người ta mời mình đi mát-xa, đến các bài học sung sướng, thế mà cô ấy lại không muốn đi. Rồi em sẽ biết nó đáng giá bao nhiêu. Chị thì chị sẵn sàng trả tiền để được đi. Em liên hệ cho chị để được giảm giá đi, cô em yêu quý.

Jadviga lại kiểm tra tài khoản ngân hàng, không biết đã là lần thứ mấy. Đã bị rút mất một ít. May là cách đây mấy năm, chị có vay tiền ở chỗ làm việc. Điều kiện ưu đãi. Lãi suất thấp hơn trong ngân hàng. Họ có ngốc mới không vay. Jadviga, giáo viên toán trong một trường ở Warszawa, không phải là người ngốc. Chị vay ba mươi ngàn, lấy số đó đi đầu tư và trả dần hàng tháng. Đó là số tiền cho vào quỹ đen. Phòng khi cần thiết. Roman không biết gì về việc này. Đầu tiên chị cũng định nói, rằng có một cơ hội có một không hai như vậy, nhưng ông xã vắng nhà liên miên, chẳng quan tâm

mấy đến vợ, do đó mà đề tài này cứ chìm dần vào quên lãng. Roman hoàn toàn không biết gì về quỹ đen của vợ.

Câu chuyện chỉ được đẩy lên sau vụ bông tai saphia cho cô hàng xóm ở tầng trên. Mà chính xác hơn là sau khi Jadviga đọc tờ rơi về Trường học cho các Bà Vợ ở nơi hẹn hò của ông chồng với cô bé nhân tình. Khi đó, khi về nhà trong cơn mưa chị mới đưa ra quyết định. Chị sẽ đến ngôi Trường đó. Chị phải làm một cái gì đó để chồng lại nhìn chị như đã từng nhìn chị khi xưa... Như hiện tại ông ấy đang nhìn Elzbieta. Và... chị phải làm một cái gì đó để trở lại là Jadviga của hai mươi mấy năm trước đây, cô gái đã cười với chị trong gương. Chứ không phải người tối tối ngồi một mình và uống rượu vang, đôi khi hơi nhiều...

Chị không tức giận gì Elzbieta. Có gì đâu. Chuyện thường tình ấy mà. Đôi khi người ta vẫn phản bội nhau. Cô ta cũng chẳng chạy theo chồng chị. Rõ ràng là ở chị có một cái gì đó không ổn.

Hình như Paul Newman đã từng nói, rằng ông ta không phản bội vợ, bởi ông ta đã không đi ăn *hamburger* khi trong nhà có thịt bò hầm... Thế đấy, rõ ràng là chị, Jadviga Maliszewska không phải là món thịt bò hầm ấy. Chỉ là món *kotlet*. *Kotlet* hầm lại. Thậm chí không phải? Thậm chí không được hầm lại.

Món *kotlet* nguội từ hôm trước.

Chị đi ra sảnh để lấy tờ rơi của Trường học ái tình cho các Bà Vợ giấu trong túi xách tay. Phong cảnh vùng Sielski. Hồ, rừng cây. Khách sạn sáng trưng. Chẳng có gì nói lên sự thái quá phía sau những cánh cửa kia... Chị lấy cặp kính trong hộp da ra và nhìn vào gương. Một người đàn bà mảnh dẻ, không cao và đơn điệu. Một giáo viên điển hình. Những nếp nhăn trên trán, miệng nhỏ và mím lại. Mái tóc mỏng, ngắn màu hạt dẻ tạo cảm giác như chúng được dính vào đầu và không thể bóc ra được. Hẳn là chị thua xa vợ của Paul Newman. Chị ưỡn thẳng người và cười với bóng mình trong gương. Chị cởi chiếc cúc trên cùng của áo sơ-mi. Nhìn lại mình một lần nữa, cài lại cúc áo đoạn ngồi xuống ghế với dáng vẻ của kẻ đầu hàng. Chị cầm chiếc điện thoại trong tay, phân vân một lúc lâu, không biết có nên gọi hay không.

— Người ta chỉ sống một lần - chị thì thâm. - Cần phải trải nghiệm nó...
Chứ đừng sống tẻ nhạt...

Jadviga hít một hơi thật sâu rồi bấm số.

— Trường học ái tình cho các Bà Vợ xin nghe. - Chị nghe thấy một giọng phụ nữ dễ thương.

— Chào chị, tôi là Jadviga Maliszewska, tôi muốn hỏi... Là bởi vì tôi... chị biết đấy... Có lẽ tôi cần phải học thêm rất nhiều trong cuộc sống... chị thâm thì kết thúc.

— Tôi hiểu mà, chị Jadviga... Chị có thể đến cuộc gặp ghi tên được không ạ? Một cuộc gặp riêng tư thôi, chỉ có chị với chị Evelina. Sếp của chúng tôi. Chắc chắn chị ấy sẽ xua tan những băn khoăn của chị.

— Nhưng... Nhưng có lẽ tôi quá già... Tôi đã năm mươi ba rồi...

— Cái tuổi đang đẹp mà chị! Đúng độ tuổi để bắt đầu sống! Vậy mời chị đến cuộc gặp nhé.

Tất nhiên là Jadviga đồng ý. Cô gái cho địa chỉ và thời gian. Chị sẽ đến trường học đó. Cho dù phải đổ vào đó toàn bộ số tiền đi vay. Chỉ cần thời gian phù hợp. Chị chỉ có thời gian đến cuối tháng tám, bởi sau đấy thì năm học mới bắt đầu và người ta đã hứa với chị về những tiết dạy... Còn chồng? Hẳn là anh ấy sẽ vui khi chị xa nhà tận ba tuần. Anh ấy tha hồ mà đưa cô gái saphia về nhà...

Jadviga ghi trên tờ rơi ngày và giờ gặp chị Evelina rồi cất cùng với bản sao lưu ngân hàng vào chiếc hộp nhỏ đựng đồ mỹ phẩm, cho vào túi xách tay, đoạn chị lại vùi đầu vào cuốn tiểu thuyết của Danielle Steel. Ở đây cũng có tình yêu, tình dục và phản bội.

Nhưng bao giờ kết thúc cũng có hậu.

Misiu lại khẳng định rằng như thế vẫn chưa đúng. Rằng Blanka, Patrycja, Asia và mấy cô khác nữa làm tốt hơn. Michalina thờ dài.

— Misiu... Em có cái này này... - Cô chỉ cho anh ta tờ rơi mà cô lấy ở quán bar.

— Trường học à? Chúng ta chẳng đã nói về đề tài này rồi đấy thôi, trường học làm cái quái gì. Nếu em ở quán bar thì lúc nào anh cũng nhìn thấy em được. Anh có tốt nghiệp trường quái nào đâu, đấy em xem, trong cuộc sống anh có tự xoay sở được không. Còn em thì lại muốn đi học cơ đấy.

— Nhưng anh à, anh xem này...

— Trường học ái tình cho các Bà Vợ - Misiu đọc.

Anh ta ngạc nhiên nhìn Michalina.

— Cho các Bà Vợ? - Misiu nhăn mặt.

— Ôi, anh đừng đọc chỗ này. Anh đọc chỗ kia kìa. - Cô lấy móng tay chỉ (lần này thì chúng được vẽ như văn hồ).

— Oral thật mê ly - cậu thanh niên cao lênh khênh nói lấp bắp.

— Đấy, anh thấy không? Em muốn nói chính chỗ này đấy. Ở đấy họ dạy em làm chuyện đó...

— Được. Thế khi nào và bao nhiêu? - Misiu hỏi nhanh.

— Em không biết. - Cô nhún vai. - Phải gọi điện cho họ.

— Được rồi, để anh gọi. Em sẽ khá hơn đấy, búp bê ạ - anh ta cười hô hố.

Michalina cười theo và đưa điện thoại cho anh ta.

— Chào chị. Tôi nghe nói ở chỗ chị dạy về sex? Tôi có một cô bé đang muốn học chút gì đó...

Cô bé ấy hăm hở ghi lại thời gian của cuộc gặp ghi danh. Bây giờ thì tất cả sẽ tốt đẹp. Và cuối cùng thì Misiu sẽ hài lòng.

Marta đã ba lần cố gắng thuyết phục Evelina rằng đây không phải thời gian thích hợp để nghỉ phép. Nhất là là nghỉ phép mà không đi cùng với các con.

Evelina không nao núng.

— Xin chào bạn yêu quý. - Người đàn bà tóc nâu mà mấy ngày trước đây đã trao phần thưởng cho Julia mở cửa phòng tại khách sạn Sheraton. Chị ta cười và hôn nhẹ lên má cô gái. - Chúng ta gọi nhau bằng tên nhé? Chị là Evelina, chủ của Trường học cho các Bà Vợ.

— Tất nhiên rồi. - Julia ngồi lên chiếc phô-tơi đặt cạnh một chiếc bàn nhỏ. Cô cảm thấy hơi ngại ngại và lại một lần nữa phân vân, không biết nói chung, việc cô đến ngôi trường này có ý nghĩa gì không.

Evelina quay ra và đi đến chỗ quầy bar trên đôi giầy cao lênh khênh. Dưới làn vải của chiếc đầm ngắn, bó sát, nổi lên lớp đấng-ten của tất.

— Em uống gì nhé? - Chị ta nhướn lông mày, hỏi.

— Cho em xin nước lọc ạ - Julka trả lời. Cô hình dung ra cuộc gặp ghi danh trước kỳ nghỉ phép lạ lùng nhất trong cuộc đời mình hoàn toàn khác.

— Julka, nước lọc để dành cho dịp khác đi. - Evelina cười vang. - *Martini* được không? Hay rượu vang? Hay *gin pha tonic*? Hoặc là *malibu*?

— Vậy thì *martini* ạ - Julia rụt rè nói.

— Tài xế của chúng tôi sẽ đưa em về nhà. Em đã thuộc sự chăm sóc của trường.

— Nhưng... Em không biết mình có phù hợp với trường này không... Vì... Chị biết đấy... Em đã từng có chồng và em không muốn lần thứ hai lội xuống cùng một dòng sông...

— Không quan trọng, em yêu quý ạ, không quan trọng. - Evelina ngồi xuống cạnh Julia. - Việc chúng ta có chồng, có đối tác, có bạn tình phải phụ thuộc vào chính chúng ta. Vào việc chúng ta có muốn hay không. - Chị ta xoa xoa cổ. - Là chúng ta chọn lựa đàn ông chứ không phải họ chọn chúng ta.

Evelina trạc trên dưới năm mươi, nhưng nhìn như một ngôi sao điện ảnh. Đôi chân thon thả đi tất dăng-ten và đôi giày lịch sự, chiếc đầm được cắt may rất hợp, bó sát vào người chẳng khác gì lớp da thứ hai, cổ đầm khoét sâu để lộ ra bộ ngực đầy đặn, nhìn thấy ngay là không mặc áo ngực, bởi dưới lớp vải sang trọng màu be của chiếc đầm có thể nhìn thấy cả hai núm vú sẫm màu hơn.

— Chị không mặc áo lót - chị ta thì thầm khi cảm thấy Julia đang nhìn mình. - Đồ lót làm cử động khó khăn. - Chị ta nhắc cao váy, để lộ ra cặp đùi trần. - Rồi chúng ta sẽ đề cập đến vấn đề này. Em có muốn hỏi gì nữa không?

Julia nuốt nước bọt đánh ực.

— Em cũng không biết liệu em có là người phù hợp...

— Phù hợp. Tin chị đi, không có may rủi. Có thiên mệnh. Chị tin vào điều đó. - Evelina bắt chéo chân. - Em hãy tin chị, em sẽ rời khỏi đây với cảm giác được thư giãn và tràn đầy niềm tin vào một thời kỳ tốt đẹp hơn. Cùng với em còn có những chị em khác nữa. Những người mẹ, người vợ hạnh phúc, những người tình, những cô gái bao, những cô tiểu thư, những phụ nữ góa chồng, những người vợ trẻ chưa cưới, những phụ nữ đòi bình quyền và những bà nội trợ. Mỗi người đến với một mục đích khác nhau. Ở đây mỗi người sẽ có được một cái gì đó thích hợp. Cả em cũng vậy. Với một số người quãng thời gian ở đây sẽ là một bất ngờ không tồi. Nhưng chúng tôi cũng không ép buộc ai làm bất cứ điều gì. - Chị ta nhấp môi vào *martini* rồi liếm môi. - Bây giờ chị sẽ cho em xem bản hợp đồng gồm các qui chuẩn. Nhà trường sẽ không ghi hình các buổi học, không bán thông tin cho giới truyền thông. Những người này họ đánh hơi mỗi cú vấp của chúng ta. Dân trong vùng không có cảm tình với trường... Chúng tôi cũng không chụp cho dù là một bức ảnh... - Chị ta nhìn Julia. - Mà đúng hơn là các học viên không tự chụp ảnh. Bởi trong chương trình có cả các giờ học về nhiếp ảnh. Và thực hành. Nhưng chị không muốn làm em hoảng. Em cứ bình tĩnh đọc hợp đồng, những điều kiện chung. Hai mươi phút nữa chị sẽ quay lại.

Evelina đứng dậy, sửa lại váy. Ở chỗ dưới bụng dưới, có thể nhìn thấy một vệt sẫm màu dưới lớp vải mỏng tang.

— Chị đã nói với em rồi, đồ lót làm vương vãi cử động nên chị không mặc - Evelina vừa cười vừa nói và đi ra.

Julia ngồi xem bản hợp đồng. Lúc này mà có Marta thì tốt biết bao. Chị ấy sẽ phát hiện ra những sơ hở, những lỗ hổng và sẽ không để cho mình ký vào bản hợp đồng. Ờ, nhưng mà không ký cái gì ở đây. Sự tin tưởng? Mình sẽ phải nói với ai về chuyện này, có lẽ chỉ với Jolka. Nhưng đăng nào thì trong hợp đồng này cũng chỉ nói về báo chí và truyền hình là chính. Thôi kệ.

Cô lấy bút và ký. Trên bàn, cạnh bản hợp đồng là những tờ quảng cáo. Tờ nào cũng có màu tím phớt. Cô cầm một tờ lên. Phía trong là ảnh một phụ nữ khóa thân được trang trí bằng trái cây và kem tươi. Julia nghe thấy tiếng mở cửa. Cô vội để tờ rơi xuống bàn.

— Cứ tự nhiên, cứ tự nhiên. - Evelina cười. - Những cái này là để cho em mà. Chị nhìn thấy là hợp đồng đã được ký? - Chị ta cầm giấy tờ. - Tuyệt vời. Em sẽ được hài lòng. Lái xe của trường sẽ đón em vào lúc mười bảy giờ ngày mồng một tháng tám. Phù hợp với em chứ? Chúng tôi phải làm sao để phù hợp với chu kỳ của em. Chẳng phải chúng tôi không muốn để bất cứ điều gì làm phiền em sao? Đúng không nào? - Chị ta cười đầy ý nghĩa.

— Với chu kỳ? - Julia ngạc nhiên hỏi.

— Tất nhiên rồi. Khóa học ba tuần. Điều chúng tôi muốn là em tận dụng được quãng thời gian này một cách triệt để, mà những vấn đề hàng tháng của chị em có thể làm hỏng những ngày này của em. Phải không?

Julia chỉ còn biết gật đầu.

— Trong này em có tất cả các thông tin về chuyến đi. Em nhớ là không được mang gì thêm ngoài những thứ đã được ghi ở đây. Không có laptop. Điện thoại di động, chị hy vọng là em sẽ để trong phòng. Đây phải là nghỉ ngơi, thư giãn, kết hợp với những gì tốt nhất đối với em. Em sẽ cảm thấy hài lòng. Rồi em xem.

Khi đi ra, cô nhìn thấy một phụ nữ không cao, nhìn như thể chị ta muốn chìm vào bức tường của khách sạn để không bị một người nào để ý tới. Julia mỉm cười. Jadviga đáp lại nụ cười ấy với vẻ thiếu tự tin.

Michalina đến khách sạn Sheraton để ghi tên cùng với Misiu. Thực chất thì là cô rụt rè đi sau người đàn ông của mình. Misiu với chiếc dây chuyền vàng óng ánh và chiếc vòng tay lớn, bày ra vẻ đẹp rất đáng ngờ của mình trước Evelina. Evelina không cảm nhận được vẻ đẹp của anh ta nên đề nghị anh ta ra ngoài vì chị muốn nói chuyện riêng với Michalina.

— Thưa chị, tôi trả tiền nên tôi có quyền đòi hỏi. Tôi không ra ngoài vì tôi muốn biết chắc chắn rằng các chị có làm việc tốt hay không. Đi đến đằng kia với cô ấy thì tôi sẽ không đi, nhưng ở đây tôi có thể giám sát mọi chuyện. - Anh ta tựa người trên ghế. Michalina ngồi cạnh anh ta, co rúm người lại. - Chị biết đấy, một khi tôi đã đưa xe đến xưởng sửa chữa thì tôi muốn tận mắt canh chừng để người ta không trả tôi một đồng sắt vụn.

— Song tôi lại muốn nói chuyện riêng với cô Michalina.

— Có gì bí mật chẳng?

— Bí mật kiến thức anh ạ - Evelina cười, trả lời Misiu rồi nắm lấy tay anh ta, vừa nói thầm điều gì đó vào tai anh ta vừa dắt anh ta ra khỏi phòng. Chị biết cách ứng xử với đàn ông. Nếu khác đi thì chị đã không là bà chủ của Trường học cho các Bà Vợ. Khi quay lại, chị ngồi đối diện với Michalina và nói thẳng vào vấn đề.

— Michalina này, trường học này có trách nhiệm phải làm cho em được hạnh phúc - chị nói và nhìn vào mắt cô.

— Cháu sẽ hạnh phúc khi nào Misiu hạnh phúc - cô gái thẽ thọt đáp lại.

— Cái đó để còn xem. Nhưng chị tin chắc rằng thời gian ở trường sẽ có ích cho em. Cụ thể là em. - Chị cười nói rồi đưa cho Michalina bản hợp đồng, tờ rơi và cho cô biết về những chi tiết cụ thể.

Danh sách những vật dụng cần thiết khi vào trường:

- bàn chải đánh răng,
- đồ mỹ phẩm yêu thích,
- hai quần lót,
- một áo ngực yêu thích,
- thuốc cần thiết,
- giấy khám sức khỏe gần đây nhất.

— Chỉ có từng ấy thôi sao? - Vào hôm trước ngày nhập trường, Julia phải đọc hàng trăm lần danh sách những thứ phải mang theo. - Thế là mình sẽ chỉ mặc độc chiếc quần lót mà chạy rong trong suốt ba tuần chắc? Và một cái áo ngực... Một kiểu thất bại. Không sao. Để rồi xem.

Mồng một tháng tám là thời hạn tốt. Đúng lúc cô nghỉ phép và đang muốn tìm *last minute* đi Thổ Nhĩ Kỳ hay Island gì đó, để được nằm yên tĩnh trên bãi biển hay bên hồ bơi và quên đi thực tế. Có gì đâu, có thể quên đi thực tại ở cả những bối cảnh khác. Ví dụ như SPA, nơi mình sẽ được một chàng trai trẻ nào đó mát-xa cho. Ồ, đúng thế. Đó chính là điều mà cô tự hình dung ra.

Cô nhìn chiếc vali khá to rồi cất lại vào tủ và lấy ra chiếc nhỏ hơn một chút, rất vừa vặn để mang lên máy bay trong những chuyến đi công tác thường xuyên.

Cô cho thêm mấy cuốn sách, một gói bánh xốp, nước khoáng và số đồ được ghi trong danh sách rồi kéo khóa lại.

— Chỉ còn mỗi việc cạo lông chân...- cô nói với mình và thở dài. Bao giờ cô cũng cạo. Cô không đủ mạnh mẽ để chịu đựng những dụng cụ cạo lông, các loại sáp hay những đồ ghê tởm khác, cho dù chúng khiến cho người phụ nữ nhìn đẹp hơn, nhưng lại phải chịu đau. Ngay cả chỉ trong vài phút.

Cô cởi đầm và treo lên mắc. Ngắm mình trong gương.

— Đồ ngực - cô nói khi nghĩ về tay chồng cũ. Trong gương là một người đàn bà cao với khuôn ngực đầy đặn trong chiếc áo ngực cực kỳ vừa vặn và chiếc quần lót nửa trong suốt. Cô nhìn vào mắt mình. - Mà đẹp đấy, thế thôi. - cô nói.

Cô cởi áo ngực. Hai bầu ngực to và săn chắc tung ra. Hơi ngượng với sự khỏa thân của mình, cô đi vào phòng tắm. Cô xoa xà-bông vào đôi chân thon dài rồi lấy chiếc máy cạo. Bằng những chuyển động nhanh nhẹn cô làm cho đôi chân trở nên nhẵn mịn. Sau đó là vùng tam giác. Cô thích cơ thể mình phải được chăm chút. Có sao đâu khi chẳng có ai ngắm mình. Cô tráng người dưới vòi hoa sen rồi cứ để ướt thể bước ra khỏi bồn tắm, đoạn thoa kem dưỡng ẩm lên làn da vẫn còn ướt của mình.

— Mình có thể đi được rồi. - Cô cười. - Khi thật, chẳng nhẽ không cần mang theo một bộ đồ ngủ nào? Nếu không cần thì thôi - cô lẩm bẩm một mình. - Có thể thấy là mình sẽ khóa thân đi ngủ đây - cô bật cười.

Cô khoác chiếc áo pizama có cái ảnh rất buồn cười ở chỗ ngực. Cái ảnh trẻ con ấy chẳng hợp chút nào với bộ ngực đầy đà nổi rõ dưới lớp vải cotton mỏng của chiếc áo pizama.

Cô đặt mình trên chiếc giường mà mới chỉ gần đây thôi vẫn còn là chiếc giường vợ chồng, trùm chăn lên tận mũi và ngủ thiếp đi.

Tôi bước vào một tòa nhà lớn, sang trọng có dòng chữ “Trường học ái tình cho các Bà Vợ”. Một lúc sau tôi đã có mặt trong một căn phòng nhỏ, tối, chỉ được chiếu sáng bằng những ngọn nến, một người đàn ông to cao đang đứng ở đó. Anh ta tiến đến chỗ tôi. Nhìn sâu vào mắt tôi, một lát sau anh ta bắt đầu vuốt ve hai bầu ngực của tôi. Đầu tiên bên ngoài áo, ve lười nhác. Một lúc sau, hai núm vú của tôi rần lại. Săn chắc, nhỏ nhắn nhưng rần... Chẳng khác gì những viên đạn đang muốn xuyên thủng lớp vải mỏng của chiếc đầm.

Anh ta vuốt ve càng lúc càng nhanh, anh hôn môi tôi và nói với tôi không ngớt. Anh ta nói rằng anh ta ước gì được xuống thấp hơn, để hôn lên cổ tôi, luồn lười vào giữa hai bầu ngực tôi...

Anh ta không đòi tôi phải đáp lại gì. Anh ta chỉ muốn cho.

Lười anh lang thang trên ngực tôi, kích thích hai núm vú, tôi muốn nhiều hơn thế.

— Anh thích nhìn thấy niềm sung sướng trong mắt em - anh ta nói.

Tôi rên rỉ. Bao giờ tôi cũng thích bạn tình nói với tôi trong khi chúng tôi đang yêu nhau. Theo kiểu như thế.

Hai bàn tay anh, giọng nói của anh khiến cho cơ thể tôi run lên.

Anh nói rằng anh muốn cởi ngay chiếc quần lót của tôi ra và rúc lười vào trong cái đàn bà của tôi và thưởng thức tôi như một món ăn ngon nhất dưới bầu trời này. Một lúc sau anh đã làm điều đó. Lười anh nhẹ nhàng đưa vòng quanh chỗ đó của tôi.

— Anh mê mẩn vị của em - anh nói. - Anh yêu mùi của em.

Anh không muốn đổi lấy gì hết. Anh chỉ muốn cho đi. Một lúc sau thì tôi nhìn thấy chị ấy. Evelina. Chị ấy đứng đấy và nhìn tôi nằm khỏa thân, phô bày toàn bộ con người mình, còn người đàn ông thì nằm, đầu ở giữa hai đùi tôi. Tôi muốn ngồi dậy và lấy chiếc đầm ở bên cạnh che người. Chị ấy giữ tôi lại bằng một động tác. Một lúc sau thì người đàn ông kết thúc chuyến chu du của mình ở sâu bên trong con hén của tôi. Anh ta đứng dậy, hôn môi tôi rồi đi ra. Tôi khỏa thân dậy khỏi sàn nhà. Evelina đi đến chỗ tôi.

— Chị sẽ chỉ cho em thế giới của đàn bà - chị ấy nói nhẹ bằng giọng mũi hơi nghèn nghẹt.

Một lúc sau môi chị ấy đã tìm thấy môi tôi. Tôi cảm nhận thế nào là nụ hôn của đàn bà.

— Em uống rượu vang không? - chị ấy hỏi. Không đợi trả lời, chị ấy rót một dung dịch màu booc-đô ra ly, nhúng lưỡi của mình vào rượu rồi nhẹ nhàng lườn nó vào miệng tôi.

— Em có thấy nó ngon như thế nào không? - Chị vừa hỏi vừa xoa xoa ngực tôi... - Đây là vang Pháp. Lâu năm lắm rồi đấy.

Tôi uống một ngụm. Eveline bắt đầu liếm những giọt rượu vang ở sâu trong miệng tôi. Rồi chị lại cố để lấy được những giọt ở sâu hơn.

Chị đùa nghịch bằng làn môi. Lúc đầu chỉ lướt nhẹ làn môi khô, sau đó nhẹ nhàng dùng lưỡi làm ướt chúng.

Chúng tôi như tan ra trong nụ hôn, cho dù trước đây tôi chưa bao giờ làm điều này với phụ nữ. Ngực chúng tôi cọ vào nhau, những núm vú cứng chà lên nhau. Tay chị vuốt ve hai đùi tôi, những ngón tay chìm vào giữa chúng.

Sau đó tôi cảm thấy môi của Evelina trên cổ mình, rồi xuống thấp hơn, cái lưỡi ướt át của chị kích thích đầu vú tôi, miệng chị mút nhẹ một bên, và tay kia chạm vào bên còn lại.

Tay chúng tôi chu du trên cơ thể chúng tôi. Cùng với những trận cuồng phong của những nụ hôn, miệng chị dịch chuyển dần xuống dưới, cho tới tận chỗ bắt đầu của chân và mơn trớn những sợi lông ở đó. Một vệt nhỏ màu đen. Cái lưỡi ướt và linh hoạt của chị đi đến đích. Những ngón tay rẽ nhẹ hai cánh để khám phá toàn bộ tôi. Lưỡi Evelina xoay tròn trong khe của tôi. Xoay tròn, đúng như tôi vẫn thích. Càng lúc càng nhanh. Tay tôi bỗng

nhiên lùa vào tóc chị, tôi cảm nhận một cơn bùng nổ sắp đến bằng toàn bộ cơ thể mình.

Tôi hét lên!

Một lúc sau Evelina nhấc đầu lên. Miệng chị vẫn còn thưởng thức tôi. Tôi uống tôi từ miệng chị để ngay sau đó mùi vị của chúng tôi hòa vào nhau. Tay tôi đề lên hai bầu ngực to của chị, những ngón tay nắn hai đầu vú chị.

Julia mở to mắt. Cô không mặc pizama. Tay phải đang sờ trớn cái đàn bà của mình, còn tay kia thì xoa nhẹ lên ngực trái. Cô thở mạnh.

— Ôi mẹ ơi. Rõ ràng là mình đã đạt cực khoái lúc đang ngủ. Và lại như thế... Lần đầu tiên mình làm chuyện đó với phụ nữ, và trong mơ - cô thì thâm. - Mình điên rồi. Ừ, nhưng mà mới tuyệt vời làm sao - cô ngáp.

Vẫn khóa thân, cô rúc vào trong chăn và mơ tiếp. Về những ngày đang chờ cô trong Trường học ái tình cho các Bà Vợ. Liệu giấc mơ với người đàn ông đẹp trai hôn bú vật của cô và với Evelina đầy nhục dục với hương vị của vang đỏ có trở thành hiện thực?

— Cởi hết quần áo vào ban đêm khi đang mơ ngủ có lẽ chỉ có mình - Julia vừa đánh răng vừa nói với chính mình. - Một đêm kỳ quặc thế không biết... Sex của thế kỷ. Mà cần cái gã kia để làm cơ chứ, tại sao mình lại có thể làm như thế khi đang ngủ - cô súc miệng - mà lại còn làm với cả phụ nữ nữa chứ.

Ý nghĩ ấy khiến Julia đỏ bừng mặt. Chắc là do chị chủ của trường học không mặc đồ lót nên đã tác động đến giác quan của cô như vậy. Cô quần người trong chiếc áo tắm bông và đi sang bếp. Trong lúc đợi máy pha xong tách café express, cô lại xem qua tờ rơi.

— “Trường học ái tình cho các Bà Vợ” - cô đọc phải đến lần thứ một ngàn lẻ một kể từ cuộc gặp ở khách sạn với chị Evelina. Hẳn nhiên là cô nhớ rằng họ đã xưng tên với nhau, nhưng sau giấc mơ ấy cô muốn ngay cả trong ý nghĩ cũng cần giữ một khoảng cách.

Trường học cho các Bà Vợ không cần thiết đối với Julia, đàn ông thì lúc này lúc khác cô cũng không thiếu và gần đây, điều mà cô mơ ước, đó là được làm vợ của bất kỳ ai. Nhưng một khi trong ba tuần sắp tới được thư giãn trong một SPA sang trọng thì tại sao không?

Cô chờ cả ngày để đến mười bảy giờ, giờ mà nhân vật chính trong giấc mơ dữ dội của cô phải lái xe đến đón.

— Mình và lái xe. - Cô hoài nghi cười.

Julia quần quật suốt ngày ở liên doanh, thường về nhà vào lúc sáu, bảy giờ. Phòng Kiểm định. Nói ngắn gọn là suốt ngày cô phải đếm đủ các thứ và phải tìm ra cách tiết kiệm cho công ty. Cô làm việc này thậm chí không tồi.

Khi Karol xuất hiện trong đời cô, cô về nhà, nấu bữa tối, chuyện trò với chồng. Chẳng có gì báo hiệu sẽ xảy ra thảm họa.

— Mức testosterone quá cao - Jolka khẳng định sau khi biết hết mọi chuyện. - Thì tay này chả chạy theo bất kể cái gì miễn là chuyển động đấy sao.

— Thì đúng thế...Nhất là thời gian gần đây em không thích chuyện ấy lắm... - Julia thờ dãi.

— Ý thích là ý thích. Nếu hẳn là người đàn ông tốt, thì em chả dựng hẳn dậy lúc nửa đêm để đòi được lái ấy chứ. Rõ ràng hẳn chẳng tốt đẹp gì.

— Rõ ràng là anh ấy chẳng tốt đẹp gì. - Julia nhớ lại lời khẳng định của người bạn gái, cô cười với mình trong gương. Đúng lúc ấy tiếng chuông cửa reo lên.

— Có lái xe đến đón chị.

— Ôi, mẹ ơi, thế là thật rồi đây - Julia vẫn không tin vào sự thật. Thậm chí cô không cười nữa. Lái xe đến đón mình. Trong phim người ta cũng chưa đóng cảnh này.

Cô vắt chiếc áo len mỏng lên vai, bởi cho dù đang là mùa hè nhưng chiều vẫn hơi lành lạnh, kiểm tra xem bình ga đã khóa chưa, có cái đèn nào còn sáng không, rồi xách chiếc va-li nhỏ và ra khỏi nhà.

Một chiếc *limousine* đậu dưới chân cầu thang.

Màu trắng, không phải là loại lớn nhất nhưng to. Và người lái xe mở cửa và đưa tay, làm động tác mời cô lên xe. Ngồi trong xe mờ mờ tối là một

phụ nữ trẻ vận chiếc đầm sáng màu, rất giống với người cùng có mặt với Evelina trong buổi ghi tên. Quần áo làm việc của họ. Đồng phục. Julia cười.

— Chào chị. - Người phụ nữ kia chìa tay ra. - Tôi là Arleta. - Tôi có nhiệm vụ hỗ trợ chị trong những ngày đầu tiên ở Trường học cho các Bà Vợ. Có thể chị sẽ cảm thấy đôi chút lúng túng với tất cả những thứ ở đây - chị ta chỉ nội thất của chiếc limousine - nhưng chị cứ tự nhiên như ở nhà nhé. Chị hãy thả lỏng người và bắt đầu vui với thời tiết tuyệt đẹp này.

— Chào chị... - Julia lúng búng đầy ngạc nhiên.

— Ở trường mọi người đều gọi nhau bằng tên hết, Julia à. - Arleta cười. - Điều này giúp chúng ta phá bỏ nhiều rào cản mà trước sau gì chúng ta cũng sẽ phá bỏ. Cậu uống gì không? - chị ta hỏi.

— À, thế thì cho mình nước... - Julia lắp bắp.

— Ở đây nước được bọn mình gọi dưới dạng đá viên để cho vào thứ gì đó mạnh hơn - Arleta cười vang. *Martini* nhé? Mình biết là bạn thích mà.

— Vâng, thế cũng được. - Julia ngồi xuống ghế da mềm mại. Bên những đồ nội thất sang trọng này, chiếc quần jean sáng màu và chiếc sơ-mi bình thường của cô thật lạc lõng. Xe chuyển bánh.

— Mình... Mình có lẽ mình mặc không hợp lắm. - Cô nhìn chiếc đầm bó sát như lớp da thứ hai, hai bàn chân trần được chăm sóc cẩn thận và mái tóc hoàn hảo của Arleta.

— Tất cả đều ở trong một trật tự hoàn hảo nhất - Arleta trả lời. - Hay là bạn cởi giầy ra đi, bạn sẽ thấy thoải mái hơn đấy. Nếu bạn lạnh, mình sẽ đắp cho bạn chiếc chăn mỏng.

— “Mẹ ơi, cứ y như trong truyện cổ tích với cô người hầu ấy” - Julia thầm nghĩ. Cô cởi giầy và co chân lại, ngồi đứng ở tư thế mà cô thích nhất. Cô nhấp từng ngụm rượu và phân vân, không biết nên hỏi cái gì trước tiên đây. Tất cả mọi việc xảy ra cứ lạ lùng thế nào ấy. Chiếc *limousine* to, lái xe, cô phục vụ. Cô cảm thấy như trong truyện cổ tích. Thật không thể tin được. Có hai kết quả: hoặc là cô bị bắt cóc đến một ngôi nhà sang trọng của những niềm vui sướng, hoặc quả thật cô đã trúng giải trong cuộc bốc thăm...

— Bạn có điều gì muốn hỏi sao? - Arleta đọc được ý nghĩ của cô. - Hay là mình bắt đầu nói?

— Có lẽ bạn nói đi. - Julia đánh mất hoàn toàn tính hoạt bát của mình từ trước đến nay.

— Mình sẽ nói, bởi bạn là học viên duy nhất của khóa học này đã thắng trong cuộc bốc thăm trúng thưởng, thực sự không biết điều gì đang chờ mình. Tất cả những học viên còn lại, hình như là mười người, đều biết rất rõ họ đến đây để làm gì. Đây có lẽ là một ngôi trường rất kén chọn và đắt. Ba tuần ở đây đắt ngang với một kỳ nghỉ ở Dominican hay Mauritius... Không quan trọng. Bạn không phải trả gì cả. Tất cả đều do nhà trường đài thọ. Bạn chỉ có việc tận dụng sự dễ chịu... Và kiến thức...

— Còn các bài học sẽ đề cập vấn đề gì? - Julia hỏi khi nhìn mình trong chiếc tạp dề, đầu đội mũ đầu bếp, đang khuấy món *bigos*^[2] trong một chiếc nồi to cho anh chồng mà cô không có và - tệ hơn (hoặc tốt hơn) - không có ý định có.

— Về chi tiết bạn sẽ biết khi đã ở trong trường. Nhất định sẽ có mục nấu ăn, mục liên quan tới gia đình, mục liên quan tới giải trí và phần lớn nhất sẽ đề cập đến vấn đề tình dục. Của bạn và đối tác của bạn.

Càng lúc Julia càng thấy ngạc nhiên hơn.

— Chỉ có điều mình không có đối tác... - cô thở dài giải thích. - Anh ấy đã đi với cô thư ký riêng.

— Chính thế, bạn yêu quý, trường học là vì những vấn đề như vậy. Khi bạn học xong, sẽ không một gã đàn ông nào rời bỏ bạn nữa. Và điều quan trọng nhất: bạn sẽ là người lựa chọn. Trong số những người tốt nhất.

Trong suốt chuyến đi, Julia uống thêm hai ly *martini* nữa, Arleta còn mời cô món salat tuyệt hảo mà không biết lấy từ đâu ra.

Chuyến đi qua nhanh. Buổi tối họ đến trước một cánh cổng vĩ đại nằm giữa rừng thông. Trên bản đồ, khách sạn được nhìn thấy như một vết trắng nhỏ giữa màu xanh.

Anh lái xe bấm còi ba lần, cánh cổng mở ra và chiếc *limousine* đi vào trong công viên. Trời đã nhá nhem tối, con đường được những chiếc đèn nhỏ

chiếu sáng. Có thể thấy là chiếc *limousine* chạy qua một công viên lớn. Tiếc là mặt trời đã lặn, vì Julia rất thích ngắm nhìn xung quanh.

Đi được một lúc thì nhìn thấy một cái sân có đèn chiếu sáng rất rõ. Quanh sân không có một ai. Chiếc *limousine* đậu ngay trước cửa. Lái xe mở cửa xe và chìa tay ra. Julia bước xuống trước, tiếp theo là Arleta.

— Chào mừng bạn đã đến nơi - Arleta vừa nói vừa mở cánh cửa kính. - Mời bạn vào trong này.

Cánh cửa mở làm chiếc chuông nhỏ reo lên. Evelina từ cầu thang trước mặt chạy xuống.

— Mọi người chỉ chờ có em nữa thôi đấy, em yêu quý ạ. - Evelina hôn môi Julia. Có thể hơi nhiệt tình quá đối với một nụ hôn chào hỏi. Julia nhớ lại giấc mơ.

— Em thấy không ổn à? - Evelina hỏi.

— Không, không. Chỉ là do ấn tượng quá mạnh thôi ạ - Julia trả lời.

— Ấn tượng mạnh thì phải sau này cơ - cô chủ trả lời, choàng tay lên Julia, tay kia lên Arleta. - Arleta này, em dẫn bạn học viên mới của chúng ta lên phòng đi.

Họ đi ra thang máy. Các mặt cửa thang máy đều là kính để ai cũng có thể ngắm nhìn sự tráng lệ của tòa biệt thự. Rất nhiều cây xanh, những bức tường màu be nhạt, những chùm đèn pha lê, những khu ộp gỗ.

— Ở đây đẹp quá! - Julia thì thầm.

— Ở đây đảm bảo mọi tiêu chuẩn của một khách sạn năm sao - Arleta trả lời. - Bao giờ bạn tỉnh táo lại sau chuyến đi thì xuống dưới để làm quen với những học viên khác nhé, tụi mình sẽ dẫn các bạn đi tham quan toàn bộ trường. Đây là chương trình cho ngày hôm nay. Mình nhắc lại mặc dù mình sẽ luôn ở bên cạnh bạn. Bây giờ đi về phòng bạn, mình sẽ chuẩn bị cho bạn bồn tắm để bạn tỉnh táo, tiếp theo bạn sẽ thay váy - loại đồng phục của trường - và chúng ta sẽ xuống dưới nhà. Chị Evelina và các học viên còn lại sẽ chờ chúng ta ở đó. Chị ấy sẽ dẫn các bạn đi thăm trường một lượt, sau đó chúng ta sẽ ăn tối, nhẹ thôi, và cuối cùng sẽ là một bất ngờ.

Lại một lần nữa trong ngày hôm ấy, Julia phân vân không biết có nên chạy khỏi cái nơi kỳ quặc này không, ờ, nhưng mà một khi có “bồn tắm

được chuẩn bị” - cho dù nó có nghĩa như thế nào đi chăng nữa - thì có lẽ cũng nên chờ. Dẫu là đến mai...

— Bạn sẽ nhận thẻ ở dưới nhà. Tạm thời cứ dùng thẻ của mình cái đã. - Arleta ghé sát miệng vào máy đọc thẻ. - Mình cất thẻ trong túi - cô ta cười, giải thích.

Cô ta mở cửa. Họ bước vào một căn phòng đẹp, rất rộng. Cửa sổ rộng mênh mông nhìn ra một công viên được chiếu sáng. Giữa phòng là chiếc giường lớn được phủ một tấm nhung màu booc-đô. Sát cửa sổ là một chiếc bàn trắng và hai ghế phôi-tơ được bọc bằng cùng loại vải như khăn phủ giường. Trên tường được treo tranh và gương. Những cây nến nhỏ được đặt khắp phòng, chuẩn bị để chiếu sáng.

— Mình hy vọng là bạn sẽ hài lòng - Arleta vừa nói vừa thắp nến.

— Hài lòng mới chỉ nói lên rất ít. - Julia thở dài. Cô chưa bao giờ được nhìn thấy một căn phòng như thế này. Có một lần cô đến SPA trong một khách sạn năm sao, nhưng nếu nói về đi lại, bao giờ cô cũng phải chọn sao cho kinh tế... Ở đây hoàn toàn khác. Cô có cảm giác như ngay cả không khí cũng toát lên mùi sang trọng. Cô mở tủ quần áo. Những chiếc váy được treo trên những chiếc mắc bằng nhau chần chặn. Tất cả đều rất mỏng, trắng như tuyết. Dài ngắn khác nhau. Trên mỗi chiếc mắc có ghi: thứ hai, thứ ba, thứ tư...

— Đây là đồng phục của chúng ta đây - Arleta giải thích. - Trường chúng ta mặc đồng phục. Hơi đặc biệt, nhưng là đồng phục. Tất cả các học viên mặc giống nhau. Từ mai nhân viên trong trường sẽ mặc màu xanh da trời, các huấn luyện viên mặc màu tím. Chia ra như thế để mọi người cảm thấy thoải mái.

Nhưng mình nói nhiều quá, mà bạn còn đang mệt. Bạn ngồi đây đi, còn mình đi chuẩn bị bồn tắm.

— Nhưng mình tự chuẩn bị được mà - Julia đứng dậy khỏi phôi-tơ.

— Cứ bình tĩnh. Bạn đến đây là để khi trở về nhà thật hạnh phúc. Còn mình có mặt ở đây là để giúp bạn trong chuyện ấy. Đây không phải là khó khăn. Đây là sự dễ chịu. Evelina lập luận rất tuyệt vời... - Cô ta nháy mắt, dùng đưa miệng và mất hút sau cánh cửa phòng tắm.

Một lát sau cô ta quay ra.

— Sẵn sàng rồi - Arleta nói. - Bạn vào đây với mình.

Cô ta dắt tay Julia đi vào phòng tắm.

— Ôi, mẹ ơi! - Julia kêu lên khe khẽ khi nhìn thấy nơi mà chắc chắn không chỉ gọi là phòng tắm. Đó là một phòng tắm đẹp nhất trong đời mà Julia từng nhìn thấy. Cô đã xem các *catalogue*, các chương trình về những ngôi nhà sang trọng của những người nổi tiếng... Tất cả chẳng là gì nếu so sánh với vẻ đẹp của phòng tắm này.

Arleta cười.

— Mình thấy là bạn thích, phải không?

— Mình thật ngỡ ngàng! - Julia reo lên.

Phòng tắm khá rộng. Có hai bức tường kính, qua đó có thể nhìn thấy trời, thấy những đám mây đã tối và những tia nắng cuối cùng đang đi trốn ở phía chân trời. Ở giữa là bồn tắm, trông giống như trong những bức tranh cổ. Trên những cái chân mạ vàng, uốn cong rất đẹp. Cạnh tường có bồn cầu, một chiếc phô-tơi tiện nghi và một chiếc ghế nằm nhỏ. Phía đối diện là chậu rửa và một chiếc tủ màu kem-vàng với những họa tiết chạm trổ.

— Để mình giúp bạn cởi quần áo - Arleta nói và bắt đầu cởi cúc chiếc áo len của Julia.

— Nhưng... Mình... Một mình... - Julia chưa kịp nói hết thì Arleta đã đặt ngón tay lên miệng.

— Xì...ì...ì - cô ta thì thào.

Julia đứng như trời trồng. Cô không biết phải phản ứng thế nào nữa. Arleta cởi áo len của cô để lên phô-tơi. Rồi cô ta mở khóa chiếc quần jean và bằng một động tác nhẹ nhàng kéo qua hông Julia. Cô ta cúi người để giúp cô cởi quần. Lúc này Julia đứng đó chỉ với đồ lót. Arleta đứng sau lưng, cởi khóa áo ngực, kéo nó qua hai tay Julia. Hai tay cô ta lướt qua ngực Julia.

Cô ta lại khom người trước Julia để cởi chiếc string ren màu trắng. Julia đứng khỏa thân và thấy ngỡ ngàng. Cô cố che cơ thể mình.

— Bạn đẹp quá - Arleta thì thầm. - Chờ chút đã, để mình chải tóc cho bạn.

Julia chỉ muốn trốn ngay xuống nước, cô đang đứng khóa thân, thế mà cái cô hầu phòng quái đản này lại còn chải tóc cho cô.

— Bạn yêu quý, cần phải tập cho quen với sự ngưỡng ngùng. Đây là bước đầu tiên trong Trường học cho các Bà Vợ. Hôm nay Evelina cũng sẽ nói với chúng ta về vấn đề này. Đừng nghĩ là mình đang khóa thân. Hãy nghĩ rằng mình rất đẹp.

Chưa bao giờ Julia nghĩ là mình đẹp. Cô không xấu. Cô có đôi chân thon dài, bộ ngực khá lớn mà khi cần cô biết cách phô bày, nhưng để đẹp ngay thế này? Mái tóc dài màu... lông chuột mà về mùa hè có vẻ như có màu vàng. Mũi thẳng, mắt xanh lơ - chà, có lẽ là trung bình. Không được như cô thư ký của ông chồng... Một trái bom tấn về sex với cái nhìn đầy ẩn ý.

— Bạn có thể vào bồn được rồi. - Arleta chạm nhẹ tay vào người cô.

Julia bước vào bồn tắm thơm mùi hoa hồng. Chẳng có gì lạ, ngoài bọt, còn có cánh hoa hồng.

— Sau đây chúng tôi sẽ kỳ lưng cho bạn - cô ta nói - chỉ có điều chúng ta phải chờ một người nữa.

— Chúng ta chờ? Ở đây? - Julia hỏi.

— Đúng, ở đây. Thế bạn muốn kỳ lưng ở đâu? Đừng quá căng thẳng như thế. Tốt nhất là bạn hãy nhắm mắt lại.

Một lúc sau thì một người đàn ông to cao bước vào phòng tắm. Tóc sẫm màu, râu ria lún phún. Anh ta mặc chiếc quần jean màu xanh sáng. Đúng là niềm ước mơ của phụ nữ. Các bắp thịt đều săn chắc, gần như khóa thân, bởi trong trường hợp này thì chiếc quần jean chỉ là một mảnh vải vô nghĩa. Arleta choàng lấy cổ anh ta. Anh ta hôn môi cô ta, không nhất thiết theo kiểu bạn bè.

— Chào em. - Anh ta ngồi xuống mép bồn tắm. - Anh đến đây để làm cho em được cảm thấy dễ chịu.

— Ô! Nghe có vẻ đa nghĩa đấy. - Julia cố nói đùa. Cô dịch người cho chìm sâu hơn để chắc chắn rằng cả người mình được lớp bọt che phủ.

— Thì nó là đa nghĩa mà. - Người đàn ông vừa cười vừa nháy mắt. - Nhiệm vụ của anh là làm cho thời gian của em trở nên vui vẻ. Và anh sẽ rất vui khi làm điều đó. Em đừng có e ngại gì cả.

Anh ta đứng ở đầu bồn tắm.

“Ồ, nói thì dễ. Làm sao mà không ngại được cơ chứ? Mình ngồi khóa thân trong bồn tắm, bên cạnh là một mẫu đàn ông lý tưởng và viễn cảnh anh ta sẽ cạo lưng cho mình” - Julia sợ hãi nghĩ.

— Thế... Tôi không thể một mình được sao? - cô hỏi nhỏ.

Arleta thắp nến, mở một bản nhạc trữ tình.

— Được chứ. Nhưng em hãy cố thư giãn. Bất kể lúc nào anh cũng có thể rời khỏi đây được. - Anh ta vuốt ve tóc cô. - Em nhắm mắt lại đi. Em sẽ cảm thấy thoải mái hơn. - Anh ta cho tay xuống nước và bắt đầu nhẹ nhàng vẽ những vòng tròn lên mặt Julia. Trên trán, xung quanh mắt, và xoa hai má. Cô rất sợ, không biết tiếp theo sẽ là cái gì, nhưng cô lại tò mò. Hai bàn tay của anh ta dịch chuyển dần xuống dưới. Cô run rẩy.

— Em đừng sợ. Anh ta nhắc lại, một trong những nguyên tắc của trường là không làm bất cứ điều gì mà học viên không thích. - Ngón tay anh ta chạm nhẹ lên núm vú đã răn lại và đang nhô lên khỏi mặt nước của cô. - Em cũng thích phải không? Chỉ có điều hãy bỏ lại ngoài cổng trường thói câu nệ, tính ngượng ngùng, e lệ. Ở đây em hãy là chính mình và hãy tận hưởng cảm giác dễ chịu, thoải mái. Người quan trọng nhất ở đây là em. Còn về tất cả những gì diễn ra trong căn phòng này sẽ không một ai biết hết.

Julia nhìn anh ta đầy sợ hãi.

— Vậy anh có thể tắm cho em được không? - anh ta hỏi.

“Bỏ lại thói câu nệ, tính ngượng ngùng...” - Julia phân vân, cố gắng sắp xếp lại ý nghĩ. Cô rụt rè gật đầu.

Người đàn ông lại nhúng tay xuống nước. Anh ta chạm nhẹ vào vai Julia. Cô gái nhắm mắt. Cô muốn nghĩ rằng điều này thực sự không diễn ra, cô muốn nghĩ rằng đây là một giấc mơ tiếp theo, đến vào thời điểm mà cô ít ngờ tới nhất.

— Em cúi xuống một chút nào - anh ta nói.

Cô ngạc nhiên nhìn anh ta, nhưng vẫn thực hiện lời đề nghị. Cô khom người trong bồn tắm, bọt để lộ ra cơ thể cô. Nước nhỏ giọt theo những sợi tóc ướt, làm trôi đám bọt trên ngực. Cô vẫn nhắm mắt. Chẳng có gì xảy ra cả. Anh ta nhìn cô chăm chú.

— Em đẹp quá - anh ta nói. - Công việc hôm nay là sự dễ chịu đối với anh. Sự dễ chịu lớn. - Cô nhận thấy sự phồng lên bên trong quần anh.

Cô ngồi tựa hông lên gót chân, ngưỡng ngừng che ngực. Anh cầm tay cô và nhắc chúng ra.

— Anh muốn được ngắm em. - Anh nhoẻn cười.

Cô ngẩng đầu, nhắm mắt, nhưng một lát sau cô nhìn anh đầy khêu gợi. Cô cảm thấy mình đẹp. Và cô không còn cảm thấy mình khỏa thân nữa. Người đàn ông chạm vào cổ cô, xoa nhẹ vai cô. Anh ta cho những đầu ngón tay xuống nước, để một lát sau chạm vào hai núm vú cô đã cứng. Anh ta vẽ những vòng tròn, lúc đầu còn nhỏ, sau cứ to dần, to dần. Đột nhiên anh ta xốc nách cô đứng dậy. Cô đứng trong bồn tắm, khỏa thân. Tay che chỗ đàn bà của mình.

— Em hãy nhớ là ở trong trường này em không bắt buộc phải làm điều gì cả. Nhưng em có thể. Và rất không nên không sử dụng điều này - anh ta nói. - Cô từ từ bỏ tay ra, để lộ ra một vết lông sẫm màu được phủ một chút bột trắng. Mặt anh ta gần như ở cùng độ cao với cái chỗ đàn bà ấy. Anh ta khẽ thổi. Lốp bột biến mất. Anh ta cười. Anh ta rót sữa tắm thơm lên tay. - Em quay lại nào.

Cô ngoan ngoãn quay lưng lại. Anh ta xoa sữa tắm lên hông cô, những ngón tay cứ lún ngày một sâu hơn.

— Em nghiêng người một chút. Anh muốn tắm cho em thật kỹ. - Anh ta rửa quanh tam giác kín của cô. Julia run rẩy. Anh ta hôn lên hông cô. Và xoay cô lại phía mình, cầm hai bàn chân cô và đặt lên thành bồn tắm... Hai tay Julia tựa vào vai anh ta.

Người đàn ông bắt đầu từ ngón chân, rồi dịch dần hai bàn tay thấm sữa tắm của mình lên trên. Qua bắp chân, qua đầu gối, qua đùi. Anh ta mát-xa phía đùi non, xoa và vuốt ve. Sau đó chuyển sang chân bên kia.

Julia cảm thấy mình đang mong sao cuối cùng thì anh ta cũng chạm vào chỗ mà cho tới lúc ấy anh ta vẫn bỏ qua.

Cô nhắm mắt và chờ đợi trong căng thẳng. Người đàn ông chạm vào bụng dưới của cô, những ngón tay xoa rất nhẹ. Sau đấy như thể anh ta đùa nghịch với những sợi lông ở phía trên vùng tam giác kín. Những ngón tay

của anh ta dịch dần, dịch dần xuống phía dưới. Và chạm khê vào hai cánh bướm. Cô hít mạnh.

— Anh có cần phải dừng lại không?

— Không - cô thì thầm. - Anh đừng dừng lại.

— Đây chỉ là tắm thôi mà. Em nhớ là ở đây em muốn tắm bao nhiêu lần cũng được, chỉ cần em nói với Evelina là anh đến ngay.

Julia gật đầu.

— Anh sẽ chạm vào em chứ? - cô hỏi.

Người đàn ông lại đổ mấy giọt sữa tắm ra tay. Và dùng cả bàn tay che phần trên tam giác kín của Julia. Bằng những chuyển động chậm nhưng đủ mạnh, anh ta bắt đầu mát-xa vùng đó. Được một lúc, anh ta cho một ngón tay vào chỗ ấy của cô. Julia run lên. Sau đấy cô cảm thấy ngón tay ướt của anh ta chạm vào cánh bướm. Anh ta bắt đầu nghịch với nó, xoa xoa theo những vòng tròn nhỏ. Rồi anh ta cho hai ngón tay của mình vào, khi cô vừa kịp cảm nhận được nó ở trong mình thì anh ta cho chúng ra ngay.

Julia mở to mắt. Cô không muốn anh ta dừng lại.

— Em chờ một lát. - Anh ta cười. - Em sẽ ra khỏi bồn tắm và chúng ta sẽ kết thúc trò chơi này.

Julia gật đầu. Anh ta đã đưa cô đến trạng thái mà cô sẽ đồng ý với tất cả. Anh ta nhẹ nhàng hôn cô, sau đó nhấc cô ra khỏi bồn tắm. Đặt cô lên tấm thảm mềm như nhung. Một lát sau Arleta xuất hiện và lau khô người cho cô. Julia run rẩy với mỗi cái chạm nhẹ của chiếc khăn bông mềm mại.

— Bình tĩnh nào - Arleta nói. - Đây mới chỉ là bắt đầu. Bạn ở đây mới là ngày đầu tiên mà đã sốt ruột thế rồi. - Cô ta lau người Julia bằng những động tác nhanh nhẹn. Chính xác đến từng centimet một.

— Sẵn sàng rồi chứ? - Từ sau cánh cửa mà đến lúc ấy Julia mới nhìn thấy, một người đàn ông nhìn ra. Vẫn người mà chỉ vừa mới đây thôi đã đưa cô đến ranh giới của sự bùng nổ.

Julia quán quanh người chiếc khăn trải giường mà Arleta vừa đưa.

— Bạn không cần phải che người như thế. Bạn biết là mình đẹp mà. Cô ta đi ra cửa. Phía sau cánh cửa là chiếc giường mát-xa, mùi hương nhiệt đới tỏa khắp phòng, những ngọn nến khê nhấp nháy.

Julia nằm sấp. Bộ ngực lớn của cô tì xuống giường. Người đàn ông bắt đầu mát-xa cổ và vai. Dầu oliu ánh lên trên cơ thể để trần của cô. Cô không biết có phải mùi hương làm cô choáng váng, nhưng cô đã không thể nhận ra mơ ước, khát khao của mình nữa. Cô thêm muốn sự động chạm của người đàn ông không quen biết này như từ lâu lắm rồi cô chưa từng thêm muốn cái gì như thế. Người đàn ông mát-xa lưng, mông cho cô. Anh ta nhẹ nhàng vỗ, véo và mơn trớn.

Bằng một động tác dứt khoát, anh ta tách hai đùi cô rộng ra.

— Mạnh hơn nào, anh muốn nhìn thấy cái lạch nước của em. Để có thể làm việc với nó. - Anh ta tách hai chân cô ra rộng hơn. - Em có biết là nếu em dừng lại cuộc du ngoạn lên đỉnh của người đàn ông thì sau đó sẽ khó hơn cho anh ta đến được điểm ấy... Nếu em làm để người nữ quay lại được từ con đường ấy thì sau đó sẽ tuyệt hơn rất nhiều... Mặc dù điều đó đòi hỏi người đàn ông phải kiên nhẫn hơn nhiều. - Anh ta xoa hai bên đùi Julia. - Nhưng anh là một người đàn ông rất kiên nhẫn...

Trong phòng chỉ còn nghe thấy tiếng thở gấp gấp của Julia. Người đàn ông chạm vào hai bên đùi non của cô, nhẹ nhàng mát-xa và vỗ vỗ. Julia chỉ mong anh ta chạm vào cô. Anh ta xoa nhẹ vào chỗ giữa hai đùi cô như thể chỉ vô tình.

Julia rên lên.

— Em nằm ngửa ra nào - anh ta thăm thì. - Anh hứa là không lâu nữa đâu, em sẽ có cái mà em khao khát.

Julia quên mất ngượng ngùng. Cô nằm hai tay hai chân giang rộng, phô ra hai bầu vú tròn trịa, cái bụng phẳng lì và toàn bộ vùng tam giác kín lúc này như đang muốn cháy bùng lên của mình.

Người đàn ông bắt đầu từ chân. Anh ta mát-xa từng ngón chân, rồi đến bàn chân, bắp chân, đùi. Càng gần đến *chỗ ấy* Julia càng run rẩy hơn. Thậm chí cô không còn cố che giấu điều đó nữa.

Anh ta tạm dừng trò chơi để chạm vào ngực cô. Lần này anh ta bắt đầu từ việc xoa xung quanh mà không chạm vào hai viên sỏi ở trên đỉnh của chúng. Một lát sau anh ta nắn nắn hai núm vú. Julia cắn chặt môi. Anh ta cứ mát-xa ngực cô như vậy một lúc, Julia nhắm mắt.

Rất đột ngột, không hề có một sự báo trước nào, người đàn ông cho hai ngón tay vào chỗ ấy của cô và chuyển động thật mạnh. Anh ta cúi người, mở rộng hai chân cô và lưỡi anh ta đã tìm thấy cái chỗ mọng lên ấy, nơi mà lưỡi và miệng anh ta đã lên kế hoạch sẽ chăm sóc tận tụy cho tới cùng.

— Sắp rồi - Julia rên rỉ.

Người đàn ông dừng lại.

— Anh tiếp tục đi - cô thở mạnh. - Anh tiếp tục đi.

Người đàn ông nhìn vào cặp mắt lơ đãng của cô và lưỡi anh nhẹ nhàng chạm vào chỗ mà cô đang muốn nhất. Và càng lúc càng nhanh. Thế giới quay cuồng. Julia thét lên. Cô nhìn thấy trước mắt mình tất cả các sắc màu của thế giới và từ khóe mắt cô những giọt nước mắt chảy dài.

— Lại đây, cô bé - người đàn ông nói. - Hãy ôm chặt anh đi.

Julia co mình như cuộn len và nép vào khuôn ngực trần của anh ta. Anh ta vuốt ve lưng cô, mông cô. Còn cô thốn thức và run rẩy...

Cô thức dậy trong phòng khách sạn, trên giường, người đắp chiếc chăn bông mọng.

— Chào bạn một lần nữa. - Arleta cười. - Mình đang định đánh thức bạn. Tụi mình đi ăn tối, sau đó sẽ là *gala* chào mừng tất cả các học viên mới.

— Mình đói quá! - Julia nói.

— Không có gì lạ. Sau những điều hấp dẫn đến như vậy!

Julia ngượng ngùng nhìn xuống.

— Bạn hãy tập làm quen đi, bạn yêu quý - Arleta nói. - Nếu bạn cần tắm nữa như vậy, hãy cho mình biết. Oskar là người tốt nhất. Mình cũng đã nhiều lần sử dụng dịch vụ của anh ấy... Khi anh ấy muốn kiểm tra lại kỹ năng... Mọi người rất mừng vì bạn thấy hài lòng. Lần đầu tiên là lần khó khăn nhất. Sau đó nhẹ như đổ đèo. Chúng ta phải thay đồ nhanh lên. Váy của bạn đây. - Cô ta lấy chiếc đầu tiên trong dãy váy.

Màu be, mỏng, giống với một chiếc váy ngủ hơn.

Julia bắt đầu nhìn quanh phòng.

— Chúng ta không mặc đồ bé đâu nhé - Arleta nhắc nhở.

Julia chui ra khỏi chăn. Arleta chạm vào một bên đùi trần của cô.

— Bạn có nước da thật tuyệt vời - cô ta nói. - Mềm và mịn thế. Bao giờ ra trường, bạn còn đẹp hơn thế nữa cơ.

Julia mặc váy và chải tóc. Cô lấy túi đồ mỹ phẩm định trang điểm. Arleta giữ tay cô lại.

— Các bạn phải *sauté*^[3] - cô ta cười và giải thích. - Có nghĩa là tự do, xinh đẹp và tự nhiên. Sao cho cuối cùng các bạn cảm nhận được *metamorphosis*^[4] của mình. Ôi, nhưng mà mình làm nhảm nhiều quá. Ta đi thôi.

Họ ra khỏi phòng. Julia đứng trên tấm thảm ấm áp với đôi chân trần. Có lẽ bên trong phòng nào cũng có thảm được sấy ấm, bởi cô cảm thấy sự ấm áp dễ thương lan tỏa khắp cơ thể mình theo từng bước chân đi.

Họ đi thang máy xuống dưới và vào một căn phòng lớn, được gọi là hội trường. Trong đó có mười hai chiếc phô-tơ tiện lợi được xếp thành hình bán nguyệt. Một số đã có người ngồi. Đó là những phụ nữ ở độ tuổi khác nhau. Những phụ nữ tóc vàng, tóc nâu, những người đẹp và xấu hơn một chút. Có một cô đậm người hơn đang cố kéo chiếc váy lên để lộ ra hai đầu gối bị sưng khiến cô chủ của họ vô cùng lo lắng.

Julia ngồi xuống chiếc phô-tơ mà Arleta chỉ cho cô. Cô bắt chéo cặp chân thon thả của mình và ngắm nghía bàn chân.

Khi tất cả những chiếc phô-tơ kín người, Evelina bước vào hội trường.

— Xin chào các bạn yêu quý. Đây là buổi gặp gỡ đầu tiên của chúng ta trong khóa học này. Rất nhiều người trong số các bạn ngồi đây đang thấy ngượng ngùng xấu hổ. Không có gì phải xấu hổ! Tất cả các bạn đều đã qua được bài thi đầu tiên. Chúng tôi muốn làm quen với các bạn kỹ hơn. Nhìn chung mà nói, chúng tôi đã nắm được sự chờ đợi của các bạn, những mong muốn của các bạn... Một số chị em đã được trải nghiệm sự thích thú, một số người khác lại hài lòng với mát-xa thư giãn. Tôi hy vọng rằng sau buổi gặp mặt hôm nay, sẽ không có ai trong số các bạn cảm thấy e ngại nữa. Chúng tôi rất mong muốn tất cả các bạn sẽ ở lại đây với chúng tôi. Chắc hẳn trong khóa học ba tuần của chúng ta, sẽ có một chút khó khăn, một chút buồn cười... Như vẫn thường xảy ra trong trường. Mỗi bài học đòi hỏi sự nhìn sâu

hơn vào bên trong con người mình và khám phá ra biện pháp để đấu tranh với sự yếu đuối cũng như làm nổi bật những thế mạnh của bản thân. Mà ở đây có biết bao phụ nữ đẹp, chúng tôi sẽ biến các bạn thành những ngôi sao, các bạn thân mến ạ. Và tất cả mọi người sẽ lần lượt giúp các bạn trong chuyện này. Các nhân viên mát-xa thì các bạn đã biết rồi. - Chị ta đưa tay ra phía cửa.

Mười hai thanh niên to cao đẹp trai bước vào hội trường. Julia nhận ra Oscar, anh này đưa mắt nhìn cô.

“Thật xấu hổ...” - cô nghĩ bụng. Cứ theo phản xạ của chị em thì có vẻ như mọi người đều nghĩ như vậy. - Các bạn sẽ có dịp để đáp lại họ. Trong các bài tập. Nhưng đây là chuyện sau này - Evelina nói và cười về phía những chị em đang đứng gần Arleta. - Các bạn gái thì các bạn cũng biết rồi. Mỗi người trong số họ sẽ là cánh tay phải của các bạn. Nhiệm vụ của họ là làm thỏa mãn những mong muốn của các bạn. Kể cả những mong muốn kỳ lạ nhất! Chúng tôi sẽ xem xét tất cả các ước mơ và sẽ nhất trí với đại đa số. - Evelina ngồi xuống phô-tơ. Chị ta cúi người xuống, để lộ bộ ngực đầy đà. - Ai trong số các bạn nói cho tôi biết, tại sao các bạn lại có mặt ở đây? - chị ta hỏi.

Một cô gái mũi hếch, không cao lắm, có nước da rám nắng, móng tay dài sơn màu đỏ và có hình xăm nơi cổ tay giơ tay.

— Em muốn anh Misiu của em được hài lòng! - Cô gái cười. - Em ở đây là vì anh ấy!

— Chắc chắn Misiu sẽ hài lòng. - Evelina đáp lại - Nhưng mục đích của chúng ta ở đây không phải vậy.

Julia có thể nói cho chúng ta biết được không?

— Tôi? - Julia ngạc nhiên.

— Tại sao bạn lại có mặt ở đây?

— Chính tôi cũng không biết. Tôi chẳng có một con gấu nào^[5] để mà cố gắng. Dự khóa học này là do tôi trúng giải và... Đơn giản là tôi cần một bàn đạp. Tôi cần phải làm một điều gì đó cho bản thân mình.

— Cho bản thân! - Evelina reo lên. - Chính thế! Các bạn thân mến của tôi, các bạn có mặt ở đây trước hết là cho bản thân mình. Kể từ lúc này, các

bạn sẽ học cách làm thế nào để chiếm ưu thế trước đàn ông. Làm thế nào để yêu anh ta và làm thế nào để anh ta không bỏ rơi bạn. Sổ phạn và tất cả các quyết định mang tính nam-nữ đều nằm trong tay các bạn. Các đức ông chồng, những người bạn tình của các bạn nghĩ rằng ở đây các bạn sẽ học cách làm thế nào để họ được thỏa mãn. Điều chúng ta mong muốn ở đây là làm sao để các kỹ năng ấy phải làm cho các anh ấy phải bế các bạn trên tay, ngưỡng mộ các bạn và phủ đầy người các bạn bằng những lời ca ngợi và những món quà. Và không bao giờ, tuyệt nhiên không bao giờ bỏ rơi các bạn. Đó là bí mật của trường chúng ta. Các bạn sẽ làm tất cả cho bản thân mình. Để cảm thấy mình đẹp hơn, được khao khát và được ngưỡng mộ. Không ngưng nghỉ. Chúng tôi sẽ dạy các bạn cả cách rời bỏ đàn ông như thế nào. Chúng tôi có phương pháp riêng... Bây giờ ta sang nhà hàng. Chắc chắn là các bạn đã đói. Sau đó tôi sẽ để các bạn lại. Các bạn có thể xuống tầng dưới để uống, ăn nhẹ chút gì đó hay chỉ là để tán gẫu với những học viên khác. Sẽ dễ dàng hơn nếu các bạn làm quen với nhau. Chúc tất cả mọi người ngon miệng. Tôi sẽ quên mất về điều ngạc nhiên. Tất cả các bạn đều có thể dùng salon mỹ phẩm thoải mái. Chúng tôi luôn sẵn sàng phục vụ các bạn. - Evelina rời khỏi pho-tơ. Hầu hết tất cả học viên đều làm theo chị. Marta, một phụ nữ không lớn nhưng mặc size rất lớn, là người đầu tiên đi ra. Có vẻ rất căng thẳng. Cô cần phải ăn một chút gì đấy để thay đổi tâm trạng cho tốt hơn. Mát-xa chẳng làm cô thư giãn được tí nào. Cô nằm trên chiếc giường ấy, đắp rất kín bằng chiếc khăn bông và không cho anh ta bỏ chiếc khăn đó ra. Nhân viên mát-xa, thậm chí cô cũng chẳng nhớ tên anh ta nữa, cố gắng thuyết phục cô thư giãn, nhưng vô ích. Chẳng kết quả gì.

— Bao giờ em sẵn sàng thì bảo anh được không? - anh ta hỏi.

— Em sẽ nói - cô trả lời và nghĩ rằng thế là hết.

— Tốt lắm, thế anh mát-xa chân cho em nhé. Chắc là em đồng ý chứ...

Cô khẽ gật đầu đồng ý.

Khi nhân viên mát-xa chạm vào cô, cô nhắm mắt lại. Cô nhớ tới chồng. Đến một trong những cuộc gặp gỡ đầu tiên của họ, mùa hè nóng cháy, họ ra hồ nước. Đầu tiên họ ngồi dưới chân cầu, chân đập nước như hai đứa trẻ con, sau đấy Jacek mát-xa chân cho cô. Đó như là kiểu mát-xa thông

thường, nhẹ nhẹ. Nhưng đối với cô lại có bao nhiêu là ý nghĩa. Là khởi đầu của một cái gì đó hoàn toàn mới mẻ.

Những cái vuốt ve, xoa bóp nhẹ nhàng. Hai bàn chân cô khát khao những nụ hôn. Jacek chạm vào từng ngón chân một, xoa xoa những chiếc móng chân màu đỏ.

Một lúc sau cô cảm thấy lưỡi anh, nhẹ nhàng và khéo léo hôn lên phần trên những ngón chân thơm mùi nắng...

Sau đó, đã mạnh dạn hơn, anh hôn lên mắt cá chân, rồi bắp chân, lên chỗ nhạy cảm phía dưới đầu gối. Lần đó họ dừng lại ở chỗ ấy. Nhưng hai năm sau họ lại gặp nhau ở đúng chỗ chân cầu ấy và Jacek ngỏ lời cầu hôn cô.

Cô lại ở đó trong khoảnh khắc. Cùng với Jacek. Là một cô gái trẻ, hồn nhiên, có thể ở lại trên tấm ván ướt dưới chân cầu ấy kể cả là suốt đêm. Miễn là có anh ấy ở bên.

Jadwiga ngồi trong nhà hàng ở chỗ xa cửa ra vào nhất. Tận trong góc căn phòng lớn tuyệt đẹp. Chị vừa ăn xong món bánh kem. Có lẽ có cả hạt hướng dương nướng nữa. Tuyệt vời. Đúng ra chị phải dứt khoát từ chối món bánh này. Chị nhìn xung quanh.

Toàn các cô gái trẻ đẹp. Chị ở đâu thế này? Có thể gọi là bà lão được rồi. Đã có lần, cách đây lâu lắm rồi, chị đọc trong một cuốn sách họ viết điều gì đó về “một bà già năm mươi tuổi”. Và khi ngộ được điều đó thì chị đã năm mươi ba cái xuân xanh. Nhưng chị không cảm thấy mình là một bà già. Tuyệt nhiên không. Đôi khi chị nhìn thấy hình ảnh mình nhấp nháy trong các cửa kính bày hàng ở các cửa hiệu. Khi đó chị phân vân tự hỏi, người đàn bà với mái tóc được gắn thêm, với cái móng và bụng nổi bật lên kia, người đang hăng hái vừa đi vừa vung vẩy chiếc túi xách tay kia là ai nhỉ... Có sao đâu khi chị cảm thấy mình cũng đúng từng ấy tuổi như tất cả các cô gái khác đang ngồi trong Trường học cho các Bà Vợ này, đang cười nói vui vẻ và uống vang đỏ trong những chiếc ly lấp lánh.

Chị thở dài.

“Có một vài bạn đã được trải nghiệm sự thích thú” - chỉ có điều là như thế nào. Thực tế là khi chị tắm, có một người đàn ông đi vào, nhưng chị đã lịch sự mời anh ta ra ngoài. Trước đây chưa từng có ai mát-xa cho chị. Chị không thể thư giãn. Cho đến lúc này mới chỉ có chồng chị chạm vào chị. Liệu có đúng là ông ấy chạm vào chị không? Gần đây càng ngày càng ít đi. Kể từ cái vụ “Nhầm lẫn” đeo saphia thì hầu như không. Mà thực ra có khi như thế lại tốt...

Chạm vào người chị thì làm sao để chịu bằng mát-xa làn da của một cô gái đôi mươi...

— Chị đang quá căng thẳng. - Chị nghe thấy tiếng của nhân viên mát-xa.

Chị biết là mình căng thẳng. Chị bức bối với tất cả, chị bức bối với cuộc sống. Và chị phân vân, không biết có đúng không khi chị đã trả hầu hết số tiền tích góp để đến Trường học cho các Bà Vợ? Để làm gì? Chị làm vợ đã ngót nghét ba mươi năm rồi và nếu như cho đến lúc này không được tốt đẹp thì liệu điều kỳ diệu có xuất hiện và ba tuần này có thay đổi được điều đó không? Không thể có cơ may để chị có thể biến thành cô gái trẻ bằng nửa mình và nhẹ hơn hai mươi cân mà chồng chị sẵn sàng chạy theo cô ta đến cùng trời cuối đất.

Chị không thể bứt ra khỏi những suy nghĩ miên man trong lúc đang mát-xa. Chị biết là chàng thanh niên trẻ này phải vất vả để day từng thớ cơ căng cứng của chị mà kết quả lại hoàn toàn khác. Chị chỉ mong anh ta chấm dứt.

Rồi tự nhiên chị có cảm tưởng như người đàn ông mát-xa cho chị không đúng như anh ta phải làm, những động tác của anh ta trở nên nhẹ nhàng hơn và... không nghiêm chỉnh lắm... Và chính lúc đó chị bảo anh ta rằng chị không thích nữa. Rằng chị không thể. Rằng chị cảm thấy không thoải mái và muốn được một mình một lúc. Tay nhân viên mát-xa, thậm chí chị đã quên cả tên, cố thuyết phục chị rằng anh ta ở đây là vì chị, rằng anh ta chỉ muốn làm tốt cho chị, nhưng chị đã từ chối mọi lời đề nghị của anh ta và xua đuổi anh ta như một nhân viên tiếp thị gây khó chịu, người thường muốn bán món đồ mà nó sẽ hỏng chỉ vài phút sau khi mua.

— “Chị quá căng thẳng”.

Thì rõ là chị đang căng thẳng, vì ông chồng thậm chí còn chẳng thèm quan tâm xem chị đi đâu, chỉ hỏi chiều lệ khi nào chị về, nhưng có lẽ chỉ cốt để lấy thông tin xem có thể yên tâm tay trong tay với “Sự Nhầm lẫn” - như chị vẫn gọi Elzbieta như thế - của mình được bao lâu.

Thậm chí chị không biết mình đã lấy chiếc bánh thứ hai lúc nào. Lần này là kem *pudding*. Chị cắn miếng bánh xốp và cảm nhận mẫu anh đào trong kem. Mẫu anh đào ấy là phần làm đầy cho một tổng thể. Cũng như trong cuộc sống. Bông tai gắn saphia cũng thế.

— Cái cô Evelina này huyền thuyên cái gì thế không biết. Mình có thấy đỉnh điểm đỉnh điểm gì đâu - Một cô gái trẻ ngồi vào bàn Jadviga. Những móng tay giả dài nóng nảy gõ gõ lên mặt bàn. Thế còn cô thì sao ạ?. - Ôi, cháu quên chưa tự giới thiệu. Cháu là Michalina ạ.

— Jadvi... Jagoda. Cháu cứ gọi cô là Jagoda.

— Có thể gọi bằng tên ạ? Vì cô biết đấy, có lẽ gọi tên không tiện lắm. Vì cô nhiều tuổi hơn cháu... Vâng, nhưng được rồi. Cô có thấy cái đỉnh điểm ấy không?

Jadviga phải bật cười. Gọi nhau bằng tên thì ngại, nhưng nói về những trải nghiệm riêng tư thì vô tư như không.

Chị lắc đầu.

— Đấy, chính thế. Bởi vì cháu không đến đây để cho ai đó làm mình thích thú. Misiu mới là người cần cái đó. Vì cô biết đấy, cô Jagoda, ôi, nhưng buồn cười quá, giống y như loại quả này^[6]. Có tên như thế thật hả chị? - Cô ta nhìn Jagoda vẻ dò hỏi.

— Ừ, thì có chứ.

— Cô đợi đã, để cháu lấy cái bánh, vì cháu thấy bực quá đi mất. Nếu cháu cứ ăn như thế này thì chả mấy mà cháu mặc vừa size 36. Mà Misiu lại thích người nhỏ gọn. Nếu có to thì chỉ to ngực thôi. Ồ, như của cô thì quá đẹp - cô ta khẳng định và chỉ vào ngực Jadviga.

Chị này lúng túng nhìn xuống.

— Ngực cô đẹp quá. Nhưng cháu sẽ làm để được như thế. Bây giờ cháu phải đi đây, nhưng trường này là cháu tìm ra đấy. Nhưng cháu cũng thấy hài

lòng ở mức trung bình, thế còn cô?

— Cô? - chưa bao giờ Jadviga thuộc vào dạng dễ dãi bầu tâm sự, còn nói về sex thì vượt quá khả năng của chị. Về bộ ngực của mình chị cũng chẳng bao giờ nói. Thậm chí chị không nghĩ rằng nó lại có thể là đối tượng của sự ngưỡng mộ của ai đó.

— À, cháu không thấy hài lòng lắm. Vì cô biết đấy, cái cô mà đi cùng với cháu ấy, cháu quên mất tên rồi, cô ấy đến và bảo cháu cởi quần áo để vào bồn tắm. Thì cháu cũng cởi. Trong bồn có bọt này, rồi những thứ khác chắc là để tạo không khí lãng mạn, nhưng với cháu thì quên những trò ấy đi, quên đi! Cháu đến đây là để anh Misiu của cháu được hài lòng. Vì cô biết đấy, tụi cháu tên là Michal và Michalina. Hay cô nhỉ?

Jadviga chỉ kịp gật đầu, Misia lại tiếp tục.

— Vâng, và sau đấy cái tay đàn ông ấy lại cố tiếp cận cháu, thế là cháu chạy khỏi chiếc giường đó và cháu muốn làm cái mình thích, vì cô biết đấy, cháu chưa bao giờ làm cho Misiu hoàn toàn hài lòng. Anh ấy bắt cháu nằm. Cháu thử mấy lần, vì cô biết đấy, anh ấy lại bảo cháu không làm theo. Còn anh ta cứ thực hiện công việc của mình. Anh ta đẩy cháu và đẩy - cô kể về bức xúc. - Cuối cùng cháu cúi tiết và nói với anh ta những gì mình nghĩ. Misiu trả cả đồng tiền, còn cháu thì chả học được cái gì ở đây cả. Thật phí cả tiền. Có thể làm gì đó với ngực. - Tay cô nâng nâng hai bầu ngực.

— Cũng không tồi... - Jadviga lẩm bẫm.

— Vâng, cháu biết là không đến nỗi nào. - Misia nhún vai. - Nhưng cháu có thể làm được gì cơ chứ? Misiu thích to hơn cơ. Cháu nói cho cô biết nhé, cô Trứng Cá ơi, ngực cô là lý tưởng đấy. - Cô ta bóp bóp ngực Jadviga. - Không phải giả đâu nhé. Có thể nhận ra trong lòng bàn tay. Thôi, cháu hy vọng là sau đây họ sẽ dạy chúng ta cái gì đấy. Vì tạm thời chỉ thấy nằm giữa mùi hương đến ngạt thở, thật vô nghĩa.

Đúng thật, Michalina không thể thở được trong lúc mát-xa. Trên thực tế thì Misiu có chạm vào cô, nhưng đoạn dạo đầu với Misiu thì có vẻ như quá nhanh. Anh ấy luôn luôn là ông chủ và là chúa tể. Những khát khao của cô không quan trọng. Cô không cần đến những cảm xúc mãnh liệt. Cô chỉ muốn làm tất cả để người đàn ông của mình được hài lòng. Còn cô? Cô

đứng ở hàng thứ hai. Vậy nên mọi người hãy tắt những cây nến kia đi và để cuối cùng thì cô cũng được bắt tay vào việc.

Trong tay của người mát-xa, cô cảm nhận một cái gì đấy, cái mà chắc chắn Misiu không thích. Mà cô thì không thể cho phép mình như vậy được.

— Anh nghe này. - Cô ngồi lên chiếc giường mát-xa và không để ý rằng mình chẳng mặc gì trên người. - Anh tên là gì vậy? - cô hỏi người mát-xa. - Mà cũng không quan trọng. - Cô nhún vai. - Tôi không đến đây để làm quen, mà để học về cái vấn đề *oral* mê li ấy - cô nói và hất hàm chỉ vào chỗ khóa quần của người mát-xa. - Misiu trả tiền cho việc đó, còn người tôi lại bóng nhẫy một loại dầu nào đấy. Không, *sorry*, nhưng vấn đề không phải thế. Dầu thì tôi có thể tự xoa được.

— Michalina, em bình tĩnh đi nào...- Người mát-xa cố ngắt lời cô.

— Tôi đang rất bình tĩnh. - Cô nhồm dậy và đứng đối diện với người mát-xa. - Nhưng một khi Misiu đã chi ra cả đồng tiền cho khóa học này thì anh ấy sẽ đòi hỏi. Và tôi sẽ phải nói gì với anh ấy? Rằng anh đã đổ cả nửa lít nhựa đường vào mông tôi chẳng? Anh ấy sẽ đòi hỏi những cái cụ thể! Cụ thể! - cô hét to hơn.

— Cái gì cũng có thời gian của nó - người mát-xa cố gắng thuyết phục cô. - Em hãy cố thư giãn đi...

— À, lại còn thư giãn nữa cơ đấy. - Cô đi đi lại lại trong phòng. - Tôi nói không có tác dụng gì với anh à? Sao anh cứ phải dán cái thứ nhựa đường ấy lên người tôi? - Cô tiến đến sát anh ta và cọ ngực vào lưng anh ta.

— Em hãy nghĩ mà xem, Michalina. - Anh ta xoay người lại và hôn lên môi cô. Cô run rẩy.

Anh ta nhắc cô lên và đặt lên giường mát-xa.

— Em ở đây hôm nay mới là ngày đầu tiên. Thế mà em lại muốn có ngay tất cả. Hãy chờ một chút. Không thể tất cả cùng một lúc được.

— Và cô thấy không, cô Jagoda? - Michalina kết thúc. - Vô lý một cách toàn diện. Cháu đến đây là để học về sex, thế mà cái tay ấy lại mát-xa cho cháu. Anh Misiu nhà cháu mà nhìn thấy thì anh ta sẽ bị thiêu sống!

— Thế Misiu có biết cháu ở đây không? - Jadviga ngạc nhiên hỏi.

— Tất nhiên là biết chứ. Thì cháu ở đây là vì anh ấy mà. - Misia nhún vai. - Anh ấy trả tiền cho việc này và sẽ đòi hỏi sau khi cháu trở về. - Cô trở nên tư lự. - Cháu thấy sợ lắm, cô Jagoda ạ, nhờ anh ấy đi tìm người khác thì sao. Vì anh ấy thay đổi phụ nữ...- Cô bắt đầu cắn những móng tay giả của mình vì lo lắng. - Để cháu kể cho cô nghe, chuyện đã xảy ra như thế nào. Cháu sinh ra ở Wloclaw. Cô biết là ở đâu, đúng không? - Jagoda gật đầu. - Cháu học phổ thông cơ sở ở đây và phổ thông trung học nữa. Cháu hoàn toàn không biết mình sẽ làm gì sau khi tốt nghiệp phổ thông trung học. Cháu muốn học để trở thành thợ làm tóc, vì cháu luôn luôn làm tóc cho tất cả các bạn gái của cháu. Bao giờ cũng thế. Rồi cháu sẽ làm cả cho cô nữa, vì tóc cô chưa được chăm sóc tốt đâu. Có một loại dầu xả cực kỳ, cháu sẽ viết ra giấy cho cô. Cô biết gì không, chốc nữa uống xong cô cháu mình sẽ về phòng, cháu sẽ làm cho cô một kiểu tóc mà sẽ không ai nhận ra cô nữa. Cô sẽ là một thần tượng!

Jadviga cười. Chị rất ít quan tâm đến mái tóc của mình. Bao giờ chị cũng để tóc ngắn, tía sát đầu. Cô ấy? Thần tượng? Không bao giờ...

— Vâng, và thế là bố mẹ cháu đồng ý, vì đây là một nghề cụ thể và rất dễ tìm việc, và cháu vào trường kỹ thuật ở Bydgoszcz. Cháu đã quá đủ cái việc ngồi nhà với bố mẹ rồi, mặc dù là bây giờ cháu lại đang thấy nhớ nhà. Có lẽ bố mẹ không được tốt với cháu lắm.

Nhưng cháu sợ nói chuyện với họ.

— Tại sao vậy?

— Bố mẹ cháu không đồng ý cho cháu ở với Misiu. Ở Warszawa... Họ muốn cháu ở nhà. Vâng, nhưng mà cô biết đấy, tình yêu đâu có chọn... - Misia dăm chiêu.

— Mặc dù cháu cũng yêu bố mẹ. Nhưng mà cô biết đấy, cháu sẽ không có con cùng với bố mẹ được.

Jagoda nghĩ bụng, Michalina cũng ít khả năng có con với Misiu.

Misia tiếp tục.

— Cháu ở ký túc xá. Thích lắm, vì chẳng có ai kiểm soát, rất nhiều các cuộc vui, đúng thế, nhưng mà cháu muốn trở thành thợ làm tóc nên cháu học

tập khá chăm chỉ. Khi mọi người đến chỗ các bạn gái chơi thì cháu đến ngủ ở chỗ một cô bạn mà cô này không bao giờ tham gia các cuộc vui ấy. Một con chuột xám, cô biết không? Nó tên là Veronika. Vâng, và cháu học. Về nguyên tắc thì cháu không bắt buộc, vì mọi người rất nhanh biết đến cháu và cháu đến làm việc ở chỗ cô giáo của cháu. Một salon lớn. Lương thì không đủ sống, nhưng tiền boa rất nhiều. Nhất là từ đàn ông, mặc dù bao giờ cháu cũng thích cắt tóc cho phụ nữ. Hoặc là chải tóc cưới. Cháu nói cho cô biết là cháu đã biến những con vịt xấu xí thành thiên nga. Có một câu chuyện cổ tích như vậy, cô có biết không?

Jadviga gật đầu.

— Vâng, còn tay kia thì sao? Ở đây họ nghĩ ra cái gì thế không biết? Anh ta hãy làm cho dù là kiểu tóc *irokez* đi chẳng nữa.... Ở Warszawa cháu thấy có nhiều kiểu tóc khác nhau, nhưng ở Bydgoszcz, cứ hai người đến cắt tóc thì có một ông đòi cạo trọc. Thỉnh thoảng cháu tạo những dải hay hay trên những cái đầu trọc ấy. - Cô cười. - Vì nói chung là, cô biết không, cháu biết vẽ rất đẹp. Cháu vẫn thích vẽ từ bé và chính vì thế mới học ở trường tạo mẫu tóc ấy. Vì cháu nghĩ rằng ở đây cháu cũng phải biết vẽ những cái đầu... Cháu vẫn giữ những quyển vở với nhiều mẫu tóc. Thậm chí cháu còn mang theo đây này. Cháu sẽ cho cô xem. Vâng, có nhiều loại đàn ông đến lắm, nhưng cháu không thuộc hạng người có thể đi với ai cũng được.Ồ, không! - Cô làm vẻ mặt rất đanh đá. Phải có một cái gì đó chứ. Cô biết không, thỉnh thoảng cháu cũng có đi ăn trưa hay ăn tối với ai đó, vì cháu không có tiền, mà lúc nào cháu cũng muốn tiết kiệm và đi đâu đó có thể chứ không chỉ ngồi ru rú trong ký túc xá. Vâng, và cháu phải đi thật xa ký túc xá, nếu không cháu sẽ bị đuổi học. Nhưng cô biết không, đấy không phải là chuyện nghiêm túc - cô phủ nhận. - Vâng, nhưng thôi, quay lại chủ đề chính. Vào năm thứ ba, đúng một năm trước đây, Misiu đến chỗ cháu. - Mắt Michalina sáng lên. - Lúc đó cháu vẫn chưa biết đó là Misiu, vâng, và anh ấy bảo nếu cháu gãi cho anh ấy cái đầu trọc ấy thì anh ấy sẽ trả gấp đôi. Vâng, và cháu đồng ý, cháu còn biết làm gì nữa, thậm chí cháu còn cởi hai cúc áo trên cùng vì cháu nghĩ rằng mình cần phải tạo ấn tượng với Misiu, cháu thật là ngu ngốc, cô Jagoda ạ, vì anh ấy thích to hơn cơ. Ngược to hơn. Vâng, nhưng lúc

đó thì cháu chưa biết điều này. - Misia nhún vai. - Và cứ như thế, anh ấy đến chỗ cháu thường xuyên, tức là khi nào tóc đã mọc dài, và lần nào cháu cũng gội đầu cho anh ấy lâu gấp đôi. Có một lần anh ấy đến tặng cháu một bông tuy-líp đỏ và hỏi cháu có thể gội đầu cho anh ấy tại nhà anh ấy không. Anh ấy nói hay đấy, phải không cô? Vâng, nhưng cháu không đồng ý, vì cháu không được phép mang việc về nhà làm, nhưng cô tin cháu đi, anh ấy đâu có quan tâm đến việc cắt tóc. Một đứa bạn gái nói với cháu là anh ấy ngắt bông tuy-líp ở luống hoa gần salon, nhưng liệu điều đó có quan trọng không? - Michalina hỏi mà không hề chờ đợi câu trả lời của Jadviga.

Mà nếu Jadviga có nhận xét gì khác với Misia thì cũng không có cơ may để dừng *love story* của cô ta lại.

— Cùng ngày hôm ấy tụi cháu còn đi ăn pizza, sau đấy đến nhà anh ấy. Rất lãng mạn vì anh ấy nói rằng anh ấy yêu cháu, sau đó anh ấy bảo trên lưng anh ấy có lông, liệu cháu có thể giúp anh ấy loại bỏ chúng đi được không. Loại bỏ dưới vòi hoa sen. - Cô cười với những kỷ niệm. - Cháu vốn có tính hay giúp người, mà một khi anh ấy lại yêu mình... Và tụi cháu vào phòng tắm. Cả cháu nữa, cô Jagoda ạ, cháu cũng vào. Sau đấy cháu ở lại chỗ anh ấy cho đến sáng và bố mẹ cháu đã biết là cháu không ngủ trong ký túc xá. Và thế là sinh chuyện. Bố mẹ cháu nói sẽ đuổi cháu ra khỏi nhà. Misiu dặn cháu nói là họ cứ việc đuổi. - Cô trầm ngâm. - Và khi đó tụi cháu đã đi Warszawa. Bố cháu chửi mắng thậm tệ, không thèm liên hệ với cháu nữa. Anh Misiu bảo là nếu họ nhớ thì họ sẽ gọi.

Cháu nhớ lắm, nhưng không dám gọi điện vì sợ bố mẹ cháu lại mắng... Mà bố cháu thậm chí còn không biết cháu đang ở đâu. Michal tìm được việc trong quán nhạc jazz này, anh ấy làm bảo vệ, còn cháu thì chạy bàn. Biết làm thế nào được - cô thở dài - cháu sẽ không trở thành thợ làm tóc cho các ngôi sao. Mà cô biết gì không? Đã có thời cháu mơ ước được như vậy đấy. Nhưng người ta không thể muốn gì được nấy được...

Jadviga chăm chú nhìn con người trẻ, nhỏ nhắn, có cặp mắt buồn rười rượi.

— Misia, cháu còn trẻ mà. Cháu vẫn còn cơ hội để có những gì mình mong muốn. - Chị cầm tay cô gái. - Chẳng phải cuộc sống của cháu bây giờ

mới bắt đầu đó sao.

— Bắt đầu? Cháu đã mười tám tuổi rồi. Thậm chí còn hơn.

— Chính thế, cô đang muốn nói về điều ấy. - Jagoda nở nụ cười ấm áp.
- Cháu hãy cho cô biết điều kỳ diệu mà cháu có thể làm ảo thuật trên đầu cô được không?

Trong mắt Michalina ánh lên niềm vui sướng.

— Tất nhiên! Cô sang phòng cháu đi. Mình phải tránh xa mấy bà kia ra - cô chỉ vào Arleta và bạn gái của cô ta - vì cháu không thích làm khi có người khác cứ nhìn vào tay mình.

Họ uống nốt trà và lặng lẽ rời khỏi phòng ăn. Michalina nắm tay người phụ nữ nhiều gấp ba lần tuổi mình và lôi chị đi theo cô. Cả hai chạy đến hụt hơi lên tầng trên.

— Cô vào phòng tắm đi. Cháu chỉ làm ướt tóc thôi chứ không gội đầu - cô đẩy Jadviga. - Chỉ anh Misiu biết được chuyện này.

Sau chừng ba mươi phút, Michalina nhìn Jadviga vẻ kiêu hãnh.

— Jagoda, cô đẹp quá! - cô ngỡ ngàng reo lên. - Cô chờ một chút đã. - Michalina lôi chiếc túi đựng đồ mỹ phẩm ra. - Cô nhấn mạnh chỗ gò má này, nhìn sẽ có vẻ gầy hơn. Mắt thì tô đậm. Mắt cô đẹp lắm. Nhưng cô phải nhớ là nếu mắt đậm thì môi không được tô nữa. Tuyệt! - cô kêu lên. - Cô dậy đi, bây giờ cô có thể nhìn được rồi.

Jadviga ngồi dậy.

Có một phụ nữ trong gương đang nhìn chị. Rất giống chị, nhưng cũng hơi khác. Có vẻ như là... Trẻ hơn? Mạnh mai hơn? Xinh hơn?

Michalina tươi cười nháy quanh chị.

— Cô thấy thế nào? Cô thấy thế nào? - cô hỏi. - Cô có thích không?

Mắt Jadviga như ngân ngấn nước.

— Cô ơi, đừng khóc, nếu cô không thích chỗ nào thì để cháu sửa lại - Misia nói vẻ sợ hãi.

— Không, không. ổn mà - Jadviga nói. - Đơn giản là... Cô cũng xinh... - chị nói thêm với vẻ ngạc nhiên.

Michalina đỏ mặt.

— Cô thấy chưa! Chính vì vậy mà cháu muốn làm thợ làm tóc. Để thay đổi mọi người. Vì cô biết không, không phải là cháu chỉ thay đổi vẻ ngoài. Cháu thay đổi cả cô nữa đấy! Cô nhìn xem này, bây giờ cô ngồi hoàn toàn khác, cô nói hoàn toàn khác, thậm chí mắt cô cũng long lanh! Chính là vì thế! Còn nhân viên chạy bàn? - Cô trầm ngâm. - Rót ba ly rượu, nói chuyện với những tay đàn ông nhạt phèo, những người mà sau ba ly thì nhìn thế giới toàn màu hồng. Nhưng cô biết không? Đối với anh ta thì anh ta vẫn cứ xám xịt. Rượu chẳng thay đổi được gì cả. Hoàn toàn không.

Marta đã lấy đến miếng bánh thứ tư. Lần này là bánh *pudding*, phía dưới là *caramen*. Ôi mẹ ơi, còn loại *chocolate* kia nữa, mình vẫn chưa ăn. Không sao, sẽ lấy thêm. Sau đợt nghỉ này, về nhà chị sẽ bắt đầu giảm cân. Kế hoạch đã lên rồi. Chị đã viết ra hết. Mỗi tuần ba lần đến phòng tập và sẽ không ăn. Chị sẽ nghĩ ra một kiểu ăn kiêng nào đấy. Nhưng bây giờ thì chị sẽ không từ chối những món bánh ngon tuyệt hảo như thế này. Nhưng để bù lại, bao giờ về nhà thì sao? Ngay lập tức. Năm kí lô một tháng không phải là thử thách gì ghê gớm. Đến cuối năm chị sẽ giảm được ba mươi kí thừa ấy. Tất cả được tính toán rồi nhé. Chúa ơi, bánh chocolate mới ngon làm sao. Chị lấy thêm một miếng nữa. Bù lại, chỉ cần sau khóa học này về nhà... Ăn uống có lẽ cũng là một thứ nghiện như rượu vậy. Chị không thể nhịn được.

Rượu chẳng thay đổi được gì ở Jadviga. Mặc dù đôi lúc có thể dễ dàng hơn. Dễ hơn nhiều. Chịu đựng nỗi cô đơn dễ hơn, thậm chí cả nỗi nhục nhã. Một ly này nữa là hai, chúng sẽ xoa dịu nỗi đau và xua tan những cảm xúc tồi tệ. Sau đó giúp ngủ dễ hơn.

Đôi khi trong lúc chờ chồng về, chị uống nhiều hơn. Sau đấy khi ông xã về, chị hiền lành trèo lên giường. Chị biết rằng lần này ông ấy không ngủ và tỉnh dậy bên một người đàn bà khác. Không hôn cô ta để chào buổi sáng. Cả chị, vợ của ông ấy, cũng không. Nhiều lúc chị có cảm giác mình như con chó của người làm vườn. Bản thân không ăn, nhưng cũng không muốn cho con khác ăn.

Người đàn bà khác.

Chị không phải là kẻ nghiện ngập. Bởi chị có thể không uống. Những người nghiện rượu thường giấu rượu ở những xó xỉnh khó tìm cơ mà. Chị đâu có giấu. Chị cất rượu đằng hoàng ở tủ rượu. Đã có lần chị đọc được ở đâu đó rằng “Vấn đề uống rượu nằm ở chỗ, khi có chuyện buồn, bạn uống để quên đi. Khi có chuyện vui, bạn uống để chúc mừng. Và nếu chẳng có chuyện gì đặc biệt thì bạn uống để xảy ra một điều gì đó”. Có một phần sự thật ở đây.

Lạ lùng nhất là chị thường uống trong cô đơn. Trong những buổi vui gia đình, chị chỉ uống một ly hoặc là hoàn toàn không. Đôi khi chị cảm thấy mình giống như một kẻ mắc chứng cuồng ăn, giấu giếm mở tủ lạnh để không ai để ý.

Mà ai là người để ý ở đây? Chồng? Không lúc nào không làm việc quá tải, không lúc nào không bận bịu. Và mệt mỏi, chị hy vọng rằng vì công việc chứ không phải vì đàn bà.

Chị nhớ chính xác khi chuyện đó bắt đầu. Ania mười lăm tuổi, con bé đi nghỉ cuối tuần với bạn bè. Romek đưa nó đi. Ông ấy muốn tự mình kiểm tra xem đám bạn mà nó đi cùng liệu có tác động xấu lên con gái mình không. Mẹ của một đứa bạn gái của Ania cũng muốn biết về ảnh hưởng của bạn bè đến con gái của bà. Và tình cờ thế nào họ lại từ Mazury về cùng nhau. Roman nghĩ là vợ không biết gì. Nhưng bao giờ chẳng có những người tốt bụng hỏi:

— Jagusia, chị không ở cùng với Romek nữa à? Em nhìn thấy anh ấy trong quán café trên khu Phố Cổ với một cô da ngăm ngăm bé tí xíu à.

Cô gái da ngăm ngăm bé tí xíu theo dõi chị.

Cho tới một lần chính chị phát hiện ra họ. Không phải trên giường, vì nếu thế chắc chị không chịu đựng nổi mất. Cô gái da ngăm ngăm tươi cười từ cầu thang đi ra, gửi nụ hôn gió cho không phải ai khác ngoài Roman đang đứng sau cửa kính. Jadviga đi làm về, năm cân khoai tây, hai lít sữa. Một cân cà chua, rồi dưa chuột để làm salat, vì Romek rất thích. Bánh mì, bơ, thịt nguội và xúc xích khô Krakow. Hai túi nặng. Nếu như không có hai túi đó chắc chị đã vẫy lại Romek sớm hơn. Vì lúc đầu chị rất ngạc nhiên, không hiểu có chuyện gì xảy ra mà ông ấy lại đón chị ngay từ cửa. Mãi sau đấy chị mới để ý thấy cô gái da ngăm ngăm. Và ông ấy không chào, ông ấy tạm biệt.

Rất tình cảm.

Và mãi sau đó chị nhìn ông ấy và thấy là ông ấy cũng để ý thấy chị. Trên phố với hai cái túi. Đứng như một con bé mồ côi.

Tóm lại chị xách túi như thế lại hay, bởi nếu không sẽ thật ngớ ngẩn nếu chị nhô ra phía cửa sổ và vẫy tay trong khi ông ấy vẫy tay với người khác...

Chị vào nhà. Cất các thứ như một cái máy. Dưa chuột, cà chua cho vào tủ lạnh, khoai tây cho vào tủ.

Đúng lúc Roman vào phòng tắm. Chị đứng trước cửa, không dám vịn tay nắm. Chị sợ phải nghe thấy điều mình không muốn.

— Cô ta là ai? Chị hỏi khi ông ta đi ra.

— Ai cơ? - Ông ta vờ ngạc nhiên.

— Người đàn bà mà anh tạm biệt rất tình cảm ấy.

— Anh chẳng tạm biệt ai cả. Anh chào em đấy chứ. - Ông ấy cười. - Ông ấy tiến đến sát chị và ôm chị. Chị đứng sát vào vai ông ấy, mắt nhắm lại. Lúc nào chị cũng nhìn thấy cô gái ngăm ngăm vẫy tay với người đàn ông đứng ở cửa sổ phòng ngủ của chị....

Sau đó là những bản thiết kế quan trọng. Những bản thiết kế lớn, yêu thích còn nợ mà Roman phải làm việc với chúng nhiều đêm ở chỗ làm. Thậm chí chị không cố kiểm tra xem ông ấy có thực sự ở đấy không. Mấy lần chị gọi điện đến văn phòng, nhưng ông ấy không bao giờ nhắc máy. Không bao giờ chị kiểm tra chuyện đó. Chị quét chúng xuống dưới thảm.

Không có những dấu vết cũ rích kiểu vết son trên áo. Nhưng chị biết. Những chuyện như thế này chị cảm nhận được.

Liệu ly hôn có thay đổi được gì không?

Chị vẫn cứ tiếp tục một mình, vẫn sẽ uống loại rượu vang ấy, ngồi trong chiếc phôi-tơ của mình và vẫn tiếp tục đọc những câu chuyện tình. Sẽ chẳng thay đổi được gì hết. Sẽ có thêm những xáo trộn. Phân chia tài sản, mua căn hộ mới, chuyển nhà, sửa nhà... Ania sẽ rất buồn. Bởi ly hôn là tổn thương. Đối với mỗi người. Ở mức độ tương tự như stress sau cái chết của vợ hoặc chồng.

Chính thời kỳ đó, khi Roman vắng nhà nhiều đêm, chị bắt đầu uống với tú rượu.

Chị không đi đâu, chỉ thích ngồi trong chiếc áo khoác nhà ấm áp, đi đôi dép bông và với ly rượu trên tay và tất nhiên là với cuốn sách nữa. Chị thích màu của rượu vang. Đôi khi chị tưởng tượng ra mình là một nhân vật lãng mạn, nháy điệu van với Roman, và chiếc đầm nhung màu booc-đô xoay tròn. Đó là những khi thế giới xoay tròn đối với chị. Và đã đến giờ phải lên giường.

Trong năm học chị còn điều độ. Một, hai ly. Đến bữa tối. Nhưng vào kỳ nghỉ hè? Giữ gìn để làm gì cơ chứ?

Đằng nào thì Romek cũng chẳng hề để mắt tới.

Nhiều khi chị ngạc nhiên tự hỏi, tại sao ông ấy ở với chị, tại sao ông ấy không đi hẳn với những người đàn bà kia? Tại sao ông ấy vẫn luôn quay về?

Chị không biết. Nhưng nhờ thế mà chị luôn cảm thấy mình hơn hẳn theo cách riêng. Và đôi khi chị nhìn những người đàn bà kia ở vị thế cao hơn.

Rất tiếc là chị không thể nhìn cô gái gần đây nhất, cô gái đeo saphia ấy, ở vị thế cao hơn...

Lúc này nhìn mình ở trong gương và những ý nghĩ cứ đan bện vào nhau trong cái đầu vừa được làm mới của chị. Có thể nếu lúc nào trông chị cũng như thế này, thì sẽ không có bất cứ một cô da ngăm ngăm hay những cô đeo bông tai saphia nào khác. Chỉ có thể là chị.

Có thể nếu chị biết đấu tranh, chị sẽ giữ được chồng chỉ ở trên giường của mình? Vì thế mà chị ở đây. Vì thế mà chị tạm xa nơi ở để đến đây. Và chị thực sự hy vọng rằng trường học này sẽ giúp cho cuộc hôn nhân của chị.

Nói chung Julia không nghĩ đến hôn nhân nữa. Cô thậm chí không nghĩ đến cánh đàn ông. Cô uống một ngụm café. Lúc nào cô cũng có thể uống café, kể cả tối muộn. Không bao giờ cô bị mất ngủ. Chưa bao giờ cô uống café với Karol. Cô không thích. Cô đã nghĩ ngay là mình sẽ không thể cùng sống với người không uống cafe đến đâu bạc răng long được. Cô cứ để môi ngậm trong lớp bột trắng và lấy từ túi áo ra chương trình của ngày đầu tiên ở trường.

Sáng thế đục, chẳng khác gì ở trại hè, sau đó xông hơi. Cũng hay. Cách chọn áo ngực, bài học về trang điểm, tuyệt.

Cô cười. Lật tờ giấy và nhìn sang phần chương trình của ngày thứ hai. Gần như giống hệt. Làm mới sinh học, salon thẩm mỹ. Mẹ ơi, mới tuyệt vời làm sao! Bể bơi. Tự nghỉ ngơi và thư giãn. Ồ, cả mát-xa cũng có. Chắc là lại giống như lần đầu tiên. Con người ta xả stress bằng ý nghĩ tốt hơn là thư giãn... Ừ, nhưng mà cũng khó. Cũng nên có một chút niềm vui từ cuộc đời chứ. Bí mật đỉnh cao, sẽ chẳng một ai biết, sự tĩnh lặng của rừng cách xa nơi ở. Ba tuần tách biệt hẳn khỏi sơ yếu lý lịch.

Tờ tiếp theo.

Nghệ thuật thăng hoa với *oral*. Bước thứ nhất. Giờ học không bắt buộc. Ôi mẹ ơi. Julia không biết chắc *oral* ở bước thứ nhất hay ở bước sau nữa.

Karol không bao giờ phàn nàn. Nói đúng ra thì anh ấy đã tìm được người khác, nhưng liệu có phải vì sex không? Có lẽ không. Bao giờ cũng vì một điều gì đó. Thậm chí sex còn khá thành công trong đời sống vợ chồng của họ. Có lẽ chỉ có sex. Mặc dù cô đã nói đùa về chuyện giả vờ đạt đỉnh điểm. Ngay từ đầu những cuộc chuyện trò của họ đã bị chệch choạc, cứ có một cái gì đó lóe lên và cô chỉ chực cãi nhau. Khi ấy họ lên giường. Đó là phương pháp của họ đối với mọi chuyện. Đơn giản thế thôi.

— Tối nay mình sẽ làm gì nhỉ? - Karol hỏi khi gọi điện cho cô từ chỗ làm.

— Vẫn như mọi khi? - cô trả lời.

— Ờ...ờ... - anh lầu bầu vẻ hài lòng.

“Bạn đừng xây dựng mối quan hệ của mình dựa trên tình dục” - cô đã đọc trong một tạp chí màu sắc sỡ. Không quan trọng khi mấy tuần trước đây trong đúng tạp chí ấy có bài viết: “Bạn hãy nhớ, sex là cơ sở của mối quan hệ”.

Lạ thật, Jolka đã nói với cô là đừng lấy Karol. Cô ấy nói rằng họ đã hai lần thực hành Kamasutra một cách sáng tạo và nói với nhau “pa, pa”^[7]. Họ hoàn toàn khác nhau. Hồi đầu, khi còn cùng làm trong một công ty thì công việc còn gắn kết họ với nhau. Nhưng khi Julia bắt đầu có những thành công và thay đổi công việc thì có một cái gì đó lộ ra. Karol cũng tiến bộ, anh ấy kiếm thêm cho mình cô thư ký. Với cái giá là sự bất hạnh của Julia. Hoặc là may mắn.

Julia, một kẻ mộng mơ, mơ ước được khoác ba-lô lên vai và đi khám phá thế giới, anh ta thích dùng thời gian của kỳ nghỉ ngồi xem tivi, vì như thế chẳng nhìn rõ hơn sao. Không, họ tuyệt nhiên không hợp nhau. Có lẽ như vậy lại tốt hơn chẳng?

Ờ, nhưng mà với cô thì thăng hoa với *oral* làm cái quái gì cơ chứ? Liệu trong trường này có thể trốn học được không nhỉ? Cô cười. Cô rất ít khi trốn học, ngay cả hồi học trung học... Cô trở lại đọc lịch học.

“Người nội trợ hoàn hảo”.

— Ôi Chúa ơi. - Cô thở dài. - Càng ngày càng chán hơn. - Cô cầm bút chì và đánh dấu hỏi bên cạnh thăng hoa *oral* và người nội trợ hoàn hảo.

Đúng rồi, mình sẽ đi dạo trong thời gian này.

Cô nhìn khắp lượt phòng ăn. Phần lớn các cô gái đã đi về phòng riêng. Chỉ còn lại hai nhóm đang ngồi tán gẫu. Những phụ nữ trạc lứa tuổi cô. Cô tò mò, không hiểu tại sao mà mọi người lại bỏ cả đồng tiền ra để đến đây.

Trước bữa tối, có hai người khiến cô phải chú ý. Mỗi người một khác. Một người già hơn, có lẽ đáng tuổi mẹ của người trẻ hơn. Nhưng chắc chắn không phải như thế. Cô gái trẻ hơn có vẻ còn trẻ con. Một đứa trẻ muốn làm một người đàn bà bằng mọi giá. Bởi sợ rằng cuộc đời mình không đủ cho cái sự đàn bà đó. Chị nhiều tuổi hơn có vẻ là người có học, từng trải. Ồ, chính người đó đang đi đến quầy bar. Nhìn khác hơn. Trẻ hơn? Xinh hơn? Trang điểm?

Kiểu tóc?

— Trông chị có vẻ hơi khác - cô đoán.

Cặp mắt của người đàn bà cười rất tươi. Theo sau là miệng.

— Michalina đã làm cho tôi như vậy đấy - chị ta nói. Cô ấy có năng khiếu.

— Đó là cô gái trẻ mà lúc nãy ngồi với chị?

— Đúng, đúng rồi - chị ta gật đầu. - Em cứ gọi chị là Jagoda. - Chị ta chìa tay về phía Julia.

— Julia

— Hay là chị uống với em thêm một ly vang nữa nhé? - Julka hỏi.

Jadviga thoáng phân vân, nhưng cuối cùng chị lắc đầu quả quyết.

— Không, không, mình mệt quá, nhìn xuống chỉ để uống nước lọc thôi. Hôm nay mình cần phải bình tĩnh để suy nghĩ về tất cả mọi chuyện - chị trả lời, hai tay khua một vòng tròn như thể muốn ôm gọn tất cả các sự kiện của một ngày vừa qua.

— Em hiểu - Julia cười nói. - Vậy chúc chị ngủ ngon. Em không làm phiền chị nữa đâu.

— Chúc ngủ ngon - Jagoda chào tạm biệt.

Khi Julia ra khỏi phòng ăn, chị gọi nhân viên pha chế đồ uống.

— Chị đã thay đổi ý định. Cho chị gửi lại chai nước này nhé. À... em có cái mở nút chai không? Chị có thể mượn một lúc được không? Sáng mai

chị sẽ gửi lại.

— Tất nhiên rồi. - *Barman* lấy cái mở nút chai trong ngăn kéo phía dưới mặt quầy và đưa cho *Jadviga*. - Đây, chị.

— Cảm ơn em. - *Jadviga* về phòng, nơi chai vang trắng đang đợi chị.

Chị mở nút chai, rót ra chiếc ly mà chị tìm thấy trong tủ đồ uống trên phòng. Chị ngồi xuống phôtôi, để miệng ngập trong đám bọt vàng óng và cảm thấy mọi thứ rồi sẽ tốt hơn.

Marta là con người anh họ của Evelina. Evelina vẫn gặp Marta trong các buổi gặp gỡ họ hàng - trong đám cưới, lễ đặt tên, đám tang. Marta, hiện là bà mẹ ba mươi năm tuổi của ba đứa trẻ. Chỉ mới gần đây cô vẫn còn như bông hoa thơm ngát mà vẻ đẹp của nó lan tỏa sang tất cả những ai đang nhìn ngắm, vậy mà chỉ một năm sau cô đã ngời buồn bã như một đám mây lúc trời mưa. Lúc thì là một cô gái mềm yếu size 38, ngay sau đấy đã biến thành một con chuột xám trong size 50. Đáng tiếc là thời gian gần đây, cái size này cứ mỗi năm mỗi to thêm. Đến lúc này thậm chí Marta không biết nó là bao nhiêu nữa. Cô cố gắng giấu nó trong những chiếc lều bằng vải đen, được đặt trên mạng thông qua thị giác, nhưng chúng khiến cô trông càng quái dị hơn. Anh xã rất yêu cô, nhưng anh ấy gầy như một nhánh hành hoa thì làm sao mà hiểu được thế giới của cô. Anh phải làm việc vất vả vì gia đình, rất ít khi ở nhà, về nguyên tắc thì anh chỉ ở nhà vào những ngày cuối tuần.

— Marta, hay là cháu thử đến Trường học cho các Bà Vợ của cô xem thế nào? - có lần Evelina hỏi cô.

— Thế ở đấy có mẫu giáo không? Vì cô biết đấy, cháu không thể ở trường cùng với lũ này được. - Marta chỉ vào lũ trẻ đang chạy đuổi nhau khắp phòng với vận tốc của tên lửa.

— Marta, đây không phải là chỗ cho trẻ con. Cháu đến một mình thôi.

— Nhưng làm sao mà đi được? Ai sẽ trông nom lũ trẻ?

— Thế chúng nó có bố không?

— Vâng, thì có nhưng cô biết đấy, anh ấy đi làm...

— Thế nó có được nghỉ phép không?

— Vâng, có nhưng tụi cháu muốn dành cho gia đình...

— Vậy lần cuối cùng các cháu đi nghỉ cả nhà là khi nào?

— Năm ngoái ạ.

— Và thế nào? Tốt chứ?

— Vâng... Tốt... - Marta ngẫm nghĩ.

Đâu phải thế. Chẳng hề tốt tí nào. Cô đã vội vã quyết định là cả nhà sẽ đi biển. Để thay đổi không khí. Để tốt cho bọn trẻ. Hình như là từ Warszawa đến biển chỉ đi hết sáu tiếng, nhưng đó là sáu tiếng dài nhất trong cuộc đời cô.

Đầu tiên là bọn trẻ ãm ã ở ghế sau, Jacek không quen có bọn trẻ nên rất khó chịu và bắt chúng phải giữ trật tự. Khi anh gằm lên lần thứ hai hay thứ ba thì chúng bắt đầu khóc, không còn gì tồi tệ hơn thế. Cuối cùng cô phải xuống ghế sau ngồi với Franek, còn Lenka thì đẩy lên ghế trước, con bé phải chiến đấu với bệnh say xe. Thế rồi họ cũng đến được Vladyslavov.

Ở đó Jacek buộc phải nghỉ ngơi. Vậy nên anh ấy nghỉ ngơi. Còn cô? Như mọi ngày, cai quản bọn trẻ. Ở nhà lại dễ hơn. Mọi cái đều ở chỗ của nó, cái gì cũng ở trong tầm tay. Còn ở đây? Hàng ngày ra bãi tắm, trên bãi tắm phải luôn để mắt đến bọn trẻ để chúng không chìm ngấm, vì Jacek đi nghỉ nên cô không thể điều khiển anh được, thì anh nghỉ phép là để nghỉ ngơi chứ đâu phải để mệt thêm.

Bọn trẻ đi ngủ rất muộn, cho nên ở đây cô còn ít thời gian cho mình hơn ở nhà, khi mà cứ đúng tám giờ tối cô để cả ba đứa đều đã ngủ trong phòng chúng và sau đó là thời gian cho riêng mình. Cô rất thích quãng thời gian này. Cô làm cho mình cả đồng bánh mì kẹp, thỉnh thoảng là bỏng ngô, cũng có khi cô lấy ra thanh chocolate và vừa xem tivi vừa ăn.

Đó là thời gian của cô. Bọn trẻ ngủ ngoan, chồng thì thường làm cố ở cơ quan hay đi tiếp khách, còn cô thì chiều chuộng cái dạ dày và cải thiện tâm trạng của mình.

Cô biết là mình quá béo. Cô biết là mình cần phải làm gì đó với tình trạng này. Nhưng chính cô cũng không biết tại sao mình lại không làm. Cả đồng sách về giảm cân trên kệ sách, mấy cái đĩa bài tập nằm trong tủ. Tiên cho thực phẩm chức năng và đồ ăn kiêng thậm chí cô không muốn tính nữa. Lúc thì cô giảm được mười cân để rồi ngay sau đó lại tăng thêm mười lăm kí. Và cứ thành một vòng tròn như vậy. Thậm chí cô chả đọc tới những cuốn

sách về giám cân. Không hề ý thức được rằng việc làm rỗng túi vẫn chưa đủ để trở nên đẹp và mảnh mai, chỉ cần đổ vào đó thật nhiều nỗ lực. Cô đã có nhiều thành đạt trong cuộc đời. Tốt nghiệp thạc sĩ luật, cô đã làm xong chứng chỉ cố vấn pháp lý, có một công việc tốt, nơi mà chẳng ai xì xèo gì khi cô kéo dài kỳ nghỉ đẻ. Cô chỉ không thẳng nỗi tình trạng thừa cân. Cô cảm thấy đây là tiếng chuông cuối cùng, rằng cô sẽ không thể chạy theo bọn trẻ ngoài bãi cỏ hoặc đơn giản là cô không muốn nữa.

Cô đã giành toàn bộ cuộc đời mình cho tụi trẻ, và sau đó, khi chúng đã ngủ, cô cố gắng dùng quãng thời gian đó cho mình một cách vui vẻ. Bằng các loại đồ ăn...

— Trường học của cô thì sao đây? - Evelina nhắc lại câu hỏi.

— Cô ơi, không thể được. Jacek không ở nhà với tụi trẻ đâu.

— Thế còn mẹ? Nếu cô giải quyết được việc trông nom tụi trẻ, cô giải quyết được mẹ đón tụi trẻ về thăm mẹ, thì cháu sẽ đến chỗ cô ba tuần chứ?

— Cô à, nhưng cháu chưa bao giờ để tụi trẻ đi đâu lâu như thế! Có một lần hồi cháu đẻ Lenka, và sau đó là cái lần cháu nằm viện cắt ruột thừa...

— Thế thì có thể thử? Nghỉ ngơi? Nhớ?

Marta nhìn bà cô đầy sợ hãi. Về phía cô, một kỳ nghỉ không có tụi trẻ đúng là một ước mơ tuyệt vời nhất, nhưng mặt khác, cô không thể hình dung ra mình sẽ sống thiếu tụi trẻ nhiều hơn một ngày.

— Hay là một tuần... Hoặc mấy ngày...

— Marta... Hai tuần...

— Được rồi. Nhưng chỉ với điều kiện mẹ cháu đồng ý trông tụi trẻ.

Có lẽ mẹ là người duy nhất trên đời này mà Marta có thể tin cậy trong việc quán xuyến các con. Với chồng cô cũng không có được sự tin tưởng như vậy. Nếu tụi trẻ ở lại với Jacek, chắc chỉ sang ngày hôm sau là cô phải quay về Warszawa.

Và mẹ Marta đồng ý ngay. Sau buổi tư vấn sôi nổi của Evelina về tình hình sức khỏe của cô con gái một, bà khẳng định rằng hai tuần ở với bọn trẻ là niềm vui đối với bà. Và như vậy Marta đã có mặt ở Trường học cho các Bà Vợ, nơi mà cô có thể suốt ngày dâng mình cho niềm khoái lạc dưới dạng bánh và đủ các loại đồ ăn uống ngon lành khác.

Ngày đầu tiên Evelina chỉ quan sát. Nhưng chị đã có chương trình cho Marta. Một chương trình sẽ thay đổi con bé mãi mãi. Số phận, như vẫn thường xảy ra, luôn giúp hiện thực hóa những hành vi tốt.

Ngày hôm sau Jadviga hơi bị đau đầu. Có lẽ chị đã uống nhiều hơn thường lệ một ly. Chị đeo kính và xem chương trình của ngày.

Thế dục. Ôi, đừng, đừng.

Chị lấy trong tủ ra chiếc váy có ghi “Thứ năm”. Nếu còn là một cô gái trẻ, chị sẽ có những chiếc quần lót theo các ngày trong tuần. Và sẽ tuân thủ đúng như đã được đánh dấu. Có lẽ chưa bao giờ chị để xảy ra trường hợp mặc đồ thứ bảy vào thứ hai. Bao giờ chị cũng cố gắng để là một người hoàn hảo. Trong mọi chuyện. Trong nhà gọn gàng ngăn nắp, tủ lạnh đầy đồ ăn thức uống. Quần áo của chồng con được giặt là tinh tươm. Áo của Roman được treo đều tăm tắp trong tủ. Treo cùng với chúng là những chiếc cravat hợp tông màu đã được thắt nghiêm chỉnh. Bởi anh Roman, mặc dù đã năm mươi năm tuổi nhưng vẫn chưa làm chủ được nghệ thuật thắt cravat. Anh không làm chủ được nhiều thể loại nghệ thuật.

Anh không thể tự làm bữa trưa cho mình, không thể chuẩn bị đồ đi... công tác. Ít ra là anh nói vậy. Trong mối quan hệ của chị là một sự cộng sinh lý tưởng. Anh kiếm tiền nuôi gia đình, chị chăm lo những thứ phụ phị. Và chị thực sự cảm thấy hạnh phúc. Cho tới cái vụ saphia. Saphia làm chị rầu rĩ. Vì chị đã háo hức biết bao với chúng. Và hình ảnh mấy cái thứ màu xanh lấp lánh trong thang máy ấy có thể nói đã khiến chị sững sờ.

Chị cũng muốn được như vậy.

Tất nhiên, với chị Roman không tiếc tiền. Nếu như chị nói với anh rằng chị rất muốn được tặng saphia nhân dịp sinh nhật, hẳn anh đã mua. Anh đủ khả năng để làm việc ấy. Nhưng vấn đề hoàn toàn không nằm ở chỗ đó. Chị muốn là anh phải tự biết cơ. Biết vợ mình thích gì sau ngần ấy năm chung

sống, và tự anh nhớ đến sinh nhật hay ngày đặt tên của vợ chứ không cần phải nhắc.

Chị có người quen mà tuổi hôn nhân cũng tương tự như chị. Và chồng của cô bạn ấy biết rõ loại phấn trang điểm vợ mình vẫn dùng. Đầu đặn năm nào cũng thế, vào dịp sinh nhật hay lễ đặt tên, anh ấy đều tặng vợ loại phấn ấy cùng với những món quà nho nhỏ khác. Còn Roman? Hình như chẳng biết gì về chị. Vậy mà thời gian đầu họ đã hạnh phúc biết bao...

Có tiếng gõ cửa.

Michalina.

— Hóa ra là cô ở đây! - Cô reo lên về phấn khởi và nhào vào phòng. - Cô yêu quý ơi, trang điểm trôi hết rồi đây này! Cô nhìn mà xem, có giống người chết trôi không. Mắt thì thâm quầng hết cả, không thể thế này được! Cô có sữa tẩy trang không?

— Ờ... cô cũng có mấy thứ đây. - Chị đưa cho Misia túi trang điểm.

— Cháu phải dạy cô tất cả mọi thứ mới được. - Michalina nói giọng vờ nghiêm khắc.

— Già thế này rồi mà còn ngu quá phải không? - Jagoda hỏi bằng nụ cười.

Michalina nhìn chị.

— Có lẽ cũng đúng một phần nào - cô cắt ngang một cách ngắn gọn, đoạn vào phòng tắm để lấy bông. Jadviga ngồi trên giường. Misia từ phòng tắm ra, đá phải cái chai để cạnh bàn ngủ. Một ít vang còn lại đổ ra.

— Cái gì đây cô? - Misia lạnh lùng.

— Rượu vang - Jadviga nhún vai trả lời.

— Cô uống à?

— Ai mà chẳng thỉnh thoảng uống tí chút - Jadviga trả lời và cười về bồn chồn.

— Thỉnh thoảng? - Misia nắm chặt tay lại, như thể việc Jadviga uống rượu khiến cô vô cùng tức tối. - Tuần một lần? Hai lần? Hay hàng ngày? Thế nào là thỉnh thoảng? - Michalina chì chiết.

— Ờ... thì thỉnh thoảng là thỉnh thoảng... - Jadviga cố thanh minh.

— Không quan trọng. Cuộc sống của cô. Cô cứ làm cái gì mình thích. Đây, bông đây, cô tẩy trang đi. Cháu đi đây không muộn mất. - Michalina đi ra và sập cửa.

Jadviga nhún vai ngạc nhiên. Con bé làm sao thế không biết?

Chị tẩy phần trang điểm từ hôm qua, uống hết hai cốc nước khoáng rồi ra khỏi phòng.

Các cô gái đang tập. Nhìn giống *yoga* hơn là *aerobic*. Mặc dầu vậy, sau năm phút Marta đã thấy đủ lắm rồi. Đã từ lâu cô có vận động gì đâu. Mỗi cố gắng của cơ đều gây khó khăn cho cô và cô chỉ nghĩ làm thế nào để tránh được những bài tập tiếp theo. Chưa bao giờ cô thích thể thao. Cô tránh nó như tránh lửa. Xe đạp, bơi, tạm được nhưng không thái quá... Bao giờ cô cũng vừa cười vừa nói:

— Trong các môn thể thao, các bạn thân mến, tôi chỉ thích nhất đánh cờ và *bryz*.

Tất nhiên là mọi người đều cười, bởi chẳng có ai biết thật sự như thế nào. Điều tồi tệ nhất là Marta không thích một môn thể thao nào khác. Và nếu như phải chọn, thì cô thích chọn ngồi chơi bài với tách café trong tay và bánh ngọt trong đĩa. Lần này cũng thế. Khấp người cô chỗ nào cũng đau rồi. Mồ hôi trán vã ra, còn cô, với ý thức rằng trông mình như thế nào khi so sánh với Julia mảnh mai, cô chỉ muốn chui vào hang chuột. Mà có chui vào hang chuột thì cũng chẳng lọt nào...

“Julka mảnh dẻ” được lấy làm ví dụ ấy đã quen với những cố gắng thể lực, cô đổ mồ hôi đều đặn trong phòng tập ở đối diện cơ quan. Cô cũng hay đạp xe trong những khu rừng gần nhà, hay chạy bộ. Cô cũng có đường chạy yêu thích của mình dọc bờ sông Vixoa. Cô cố gắng giữ cho mình có được vóc dáng không tệ và thậm chí cô đã làm được. Cũng đã vài lần cô đi tập *yoga*, nhưng cô thấy môn này tẻ quá. Với cô thể thao là thử thách, là nỗ lực chứ không phải là ngồi trong yên tĩnh vài phút và say sưa với hơi thở của chính mình. Cũng may là bọn cô không buộc phải suy ngẫm trầm tư. Cho dù mọi cái còn đang ở phía trước.

Cô lấy một miếng đệm tập duy nhất còn lại. Bên cạnh cô gái trẻ đã làm điều kỳ diệu với mái tóc của Jadviga. Phía bên kia là một phụ nữ to béo đang tập một cách nặng nhọc.

— Em chán đến tận cổ rồi í - Michalina lẩm bẩm.

— Em là Michalina.

— Julia.

— Suyt! - một chị trạc bốn mươi nhắc nhở phải giữ trật tự.

Michalina nhắm mắt, khi người kia hướng ánh mắt về phía người hướng dẫn thì cô thè lưỡi. Một chiếc khuyên ánh lên trên lưỡi cô. Nhìn thấy ánh mắt của Julia dành cho mình, cô cười rồi lại thè lưỡi và đưa đi đưa lại trông như một con rắn.

— Cũng hay hay đấy chứ? Em có cả ở rốn nữa đấy.

— Suyt! - người phụ nữ lúc này lại nhắc.

— Người đàn bà rắn. Suyt gì mà Suyt? - Michalina lâu bầu. - Thôi, mình tập trung vào công việc đây, anh Misiu đã trả tiền cơ mà. Biết đâu lại có một thế *yoga* nào đấy biến mình thành nữ hoàng sex thì sao.

Julia cười, nhưng khi cảm thấy một lần nữa ánh mắt của người đàn bà rắn hướng vào mình, cô liền nhìn xuống và tập trung vào tập.

Marta cố gắng hết sức để được như mọi người. Cô thở nặng nhọc mà vẫn không theo kịp người hướng dẫn. Nhắc chân được đã là tài lắm rồi, nói gì đến bụng. Cô cảm thấy mình giống như con cá mập ngoài biển giữa bầy cá tí hìn và vẫn cứ phân vân không biết làm thế nào để mai trốn được mấy cái bài tập thổ tả này. Số phận may mắn (cũng có thể là ngược lại) sẽ giúp mình. Lúc nhảy cú nhảy gần nhất, cô cảm thấy đau nhói nơi háng. Cô uốn cong người và không đứng thẳng lên được nữa. Cô đứng trên tấm đệm tập một cách khó khăn.

— Mọi cái ổn chứ? - người hướng dẫn lo lắng hỏi.

— Vâng, vâng - Marta trả lời và cố gắng nhoèn cười.

Khi ra khỏi phòng, cô dừng lại và đưa hai tay giữ lưng.

— Em sao thế? - Jadviga hỏi - Thịnh thoảng cũng hay xảy ra như vậy mà. Mình đi xông hơi đi, em sẽ ấm lên và mọi cái sẽ qua thôi. Bây giờ phải thả lỏng người ra.

— Các bạn thân mến, tôi hy vọng là các bạn đã được nghỉ ngơi. - Evelina nói ngay trước khi mọi người vào phòng xông hơi. Họ chia thành từng nhóm. Một số sẽ đến salon làm đẹp, số còn lại thì có những chương trình khác. Julia chưa bao giờ đến một phòng xông hơi lớn như thế này. Sáu người, mà vẫn rộng rãi, ai cũng có chỗ riêng. Evelina ngồi khóa thân hoàn toàn, không hề che đậy gì cho cái cơ thể săn chắc của chị. Phía dưới của bụng dưới, ngay ở bên phải trên phần mu của chị có một hình xăm. Một lá cỏ ba lá nhỏ. Ánh mắt của các cô gái hướng cả vào chỗ ấy, nhưng vì ngượng nên mọi người đều cố nhìn sang hướng khác.

Jadviga vẻ xấu hổ, cố giấu mình, Michalina ngồi chính xác như thể cô vẫn đang mặc quần áo bình thường, không một chút ngượng ngùng, còn Julia thì co chân lại, ôm đầu gối và cảm thấy khá an toàn. Marta trong chiếc khăn (về nguyên tắc là hai cái), chỉ để lộ ra mỗi cái đầu. Người đàn bà rắn thì nửa nằm nửa ngồi như thể muốn tất cả mọi người phải ngạc nhiên trước vẻ đẹp của mình.

— Chị nằm dịch ra một tí được không? Chỗ này chật quá - Michalina nói và nhìn người đàn bà rắn vẻ thù địch.

— Nào, các cô gái... - Evelina ngắt lời - ở đây đủ chỗ cho tất cả mọi người.

— Nóng quá - Jagoda thì thào.

— Cô yêu quý ơi, phải nóng thế mới tốt. Cô xem nó tác động lên da này - Michalina trả lời khe khẽ.

— Chúng ta đến đây cốt để mọi người làm quen với cơ thể mình. Để mỗi người biết yêu bản thân mình. Bởi cần phải biết yêu mình. Đó là chìa khóa để đến với tất cả. - Evelina nói.

Julia thả chân xuống và ngồi thoải mái hơn. Nhắm mắt và tựa đầu vào tường.

— Các bạn hãy nhắm mắt lại. Thả lỏng người. Hãy nghĩ đến một điều gì đó dễ chịu... - Evelina tiếp tục.

— Lần đầu tiên tôi... tôi xông hơi. Tôi thấy ở đây nóng quá - Jadviga khẳng định.

— Cô Jagoda, hãy thư thái. - Michalina chạm vào đùi Jagoda. - Cô cứ nói là ở đây nóng khủng khiếp.

— Vâng..., ở đây nóng... khủng - Jagoda rên rỉ.

Mọi người đều cười. Trừ người đàn bà răn, người có vẻ như tên là Anna.

— Có gì mà cười, tôi không thể chịu nổi rồi - Jagoda lại rên rỉ. Với chị lúc này thì thế nào cũng được, khóa thân hay mặc quần áo cũng thế, chị chỉ muốn thoát ngay khỏi cái địa ngục này.

— Nào, chúng ta đi thôi. - Michalina cầm tay chị. - Bây giờ tốt nhất là cô nhắm mắt lại. - Cô dẫn Jagoda đến một góc phòng, nơi có một xô đầy nước lạnh như băng được treo trên trần nhà. Chỉ cần kéo sợi dây để nước rơi xuống với tốc độ và sức mạnh như của một thác nước. - Một, hai, ba! - Michalina hét to, nép sát người vào Jadviga và nhanh nhẹn kéo sợi dây.

Cả hai hét toáng lên.

— Chúa ơi - Jadviga thì ào đầy ngạc nhiên. Cô cảm thấy như thể được ai đó rửa sạch lớp khó khăn lo lắng trên người mình. - Một lần nữa được không?

— Tất nhiên rồi! Mình quay lại đi.

Hơn chục phút sau, tất cả nằm trên ghế, che người bằng khăn tắm và uống trà hoa quả do các nhân viên mát-xa mang tới.

— Ôi, dễ chịu biết bao - Julia thở dài tuyên bố.

— Có thể ngay sau đây sẽ còn dễ chịu hơn nữa - Oskar, người cứ chốc chốc lại rót thêm trà cho Julia nói vẻ dẫn dụ.

Julia nhìn xuống và nhớ lại cái sự “dễ chịu hơn” được thực hiện bởi bàn tay của Oskar. Ừ thì cũng thích, rất cực kỳ, nhưng cái gì cũng phải có chừng mực của nó. Cô chỉ muốn trốn chạy thật nhanh.

— Tôi... Tôi chỉ đi toilet. - Cô đứng dậy, quấn khăn chặt hơn và chạy ra cửa.

Vừa ra khỏi cửa là cô đứng tựa lưng vào tường và thở phào nhẹ nhõm.

— Chúng ta... hình như chúng ta có biết nhau? - Bỗng nhiên cô nghe thấy giọng nói đàn ông.

Cô ngạc nhiên nhìn người đàn ông. Đúng là anh ta giống một ai đó. Cô nhú mào và quần khần chặt hơn nữa.

— Chúng ta đã gặp nhau cách đây ít lâu, thậm chí còn cùng uống nữa cơ.

— Tôi nhớ rồi! Nhà hàng ở Warszawa! Kondrad!

Anh làm gì ở đây thế?

— Tôi làm việc - anh ta trả lời và cười.

— Ôi, Chúa ơi, nhưng anh sẽ không mát-xa cho tôi đấy chứ? - Julia lo lắng hỏi. - Mà thực ra thì có gì khác nhau nhỉ. Anh đã thấy tôi ăn mặc kín chu trong buổi gặp nhân dịp tôi ly hôn, còn lúc này tôi đang đứng trước mặt anh và chỉ quần đoc chiếc khần tắm. Kể cũng hơi ngượng, phải không? - Cô cúi đầu.

— Em sao thế, đây là Trường học cho các Bà Vợ kia mà. Những vấn đề như vậy không diễn ra ở đây. Mà thực ra thì tại sao em lại ở đây? Có người mới ở phía chân trời chẳng? Em sẽ hoàn thiện mình để làm một bà vợ lý tưởng chẳng?

Julia lắc đầu.

— Chẳng có gì giống như vậy. Tôi... thì anh biết rồi đấy, tôi đã trúng thưởng khóa SPA. Và tôi nghĩ rằng đây là một SPA, chứ không phải là ngay lập tức đã có một tay, anh biết là cái gì...

— Cái gì? - Kondrad hỏi, cặp mắt xanh lơ của anh ta nháy một cách bướng bỉnh.

— Anh giả vờ không biết phải không?

— Thôi, được rồi, anh biết. Có hơi giả vờ một tí. Anh làm việc cho họ được một thời gian rồi. Nếu em muốn nghe thì mình ra chỗ nào đấy nói chuyện.

— Thực ra thì có lẽ tôi không thể, vì... tôi đang bỏ học và tôi phải trốn. Anh biết đấy, ngay bây giờ cái tay mát-xa cho tôi sẽ tóm được tôi và anh ta sẽ tức giận đưa tôi lên đỉnh điểm chỉ trong vài phút bằng ý muốn bạo lực của mình, cái thứ đỉnh điểm sẽ cho tôi hạnh phúc, còn người đàn ông cũ của tôi thì chắc hẳn sẽ được lên thiên đường trong cái vũng nước mắt và đau khổ này - cô nói một thôi một hồi.

Konrad cười như nắc nẻ.

— Chúng ta sẽ nghĩ ra một cách nào đấy. Anh sẽ dẫn em đi qua khu đun nước nóng đến chỗ thang máy chở hàng và sau đó chúng ta sẽ đến phòng em. Thực ra thì cũng hơi ngại khi em thay đồ, vì trông em không được bình thường trong chiếc khăn ướt này, mà nó đã tuột khỏi ngực em rồi kia kìa.. - Anh ta nhìn ngực cô đầy ý nghĩa và sửa lại cái khăn tắm, tay anh ta sượt qua núm vú ở bên dưới chiếc khăn.

Julia thấy xấu hổ. Tuy nhiên cô không bình luận gì về chuyện ấy.

— Anh cứ dẫn tôi đi qua khu đun nước đi - cô thì thào. - Tôi sẽ mặc lại đồ, sau đó chúng ta có thể ra ngoài một lúc. Có lẽ tôi phải chuyện trò với một người bình thường nào đấy.

— Anh làm việc ở đây thì tôi biết rồi... Nhưng ngoài chuyện này? Anh theo dõi tôi à? - Cô hỏi khi đã mặc chiếc đầm không xác định ngày trong tuần và ngồi trên ghế dài. - Đầu tiên là mời uống, sau đấy là xuất hiện khi tôi đang chạy trốn bàn tay kinh khủng của tay mát-xa ở phòng xông hơi. Có vẻ như quá nhiều sự tình cờ ở đây.

Konrad cười.

— Quá nhiều? Anh đến nhà hàng vì Evelina mời.

Anh vẫn hay có mặt trong các sự kiện của trường.

— Anh quen thân với chị ấy à? - Julia hỏi.

— Ừ.

— Ở mức độ nào? - Julia cất vấn.

— Vừa đủ - Konrad trả lời vẻ hồ hững.

Julia muốn đưa ra cả ngàn câu hỏi về mối quan hệ giữa Konrad và Evelina, nhưng chuyện này thì có liên quan gì đến cô cơ chứ.

— Ờ, thế anh sống ở đâu? Ở đây à?

— Anh sống, nói thế nào nhỉ, ở phía bên kia hàng rào. Ở đấy có khu nhà nghỉ dành cho khách đến thăm học viên. Em đã đến đấy chưa?

— Chưa, chưa có dịp. Lúc nào cũng có việc gì đấy phải làm...

Julia nói chuyện thật khó khăn. Còn Konrad thì rõ ràng là đang đùa trong toàn bộ câu chuyện này.

— Anh đi thăm ai sao mà lại ở đẳng ấy, trong nhà khách ấy?

— Ờ, thì bây giờ là em.

— Konrad...

Người đàn ông nháy mắt và cười.

— Anh nghe đây.

— Anh đang đùa với tôi.

— Anh rất muốn như vậy.

— Konrad!

— Bình tĩnh, Julia, mọi cái đều có thời điểm của nó. Anh nghĩ rằng tất cả nhân viên mát-xa đều đang cùng với các cô gái, chỉ có Romeo tội nghiệp là không biết phải làm gì vì Julia đã trốn mất tăm.

— Oskar chứ không phải là Romeo.

— Được rồi, Oskar có nhiệm vụ chăm sóc em. Evelina nói rằng đó là tay mát-xa cừ khôi nhất. Lại đây, chúng ta quay lại chỗ họ. Anh sẽ dẫn em đi để không một ai nhìn thấy. Anh thuộc ngôi trường này như lòng bàn tay ấy.

Konrad hôn lên má Julia và để cô trước căn phòng có dòng chữ *brafitting*^[8]. Cô gái chẳng hiểu mô tê gì.

Người tình của Evelina? Nhưng chị ấy chẳng hơn anh ta ít nhất cũng phải mười tuổi sao. Nếu là con thì lại hơi quá già, với lại chẳng có bà mẹ nào lại mời con trai đến một nơi mà lúc nào cũng có đến hàng tá các cô gái khóa thân đi đi lại lại. Anh ta biết ngôi trường như thuộc lòng bàn tay? Từ đâu nhỉ?

Cô nhún vai. Một anh chàng Konrad nào đấy thì liên quan gì tới cô?

Michalina cương quyết không chịu cởi bỏ váy áo.

— Anh nghe đây, điều này thật hoàn toàn vô nghĩa - cô nói rất cứng rắn với nhân viên mát-xa. - Mà anh tên gì nhỉ? Tôi lại quên mất rồi.

— Janek.

— Janek, tôi hiểu là người ta trả lương cho anh để anh đụng vào người tôi, mát-xa cho tôi. Nhưng tôi đến đây với một mục đích khác cơ. Anh hiểu chứ?

Hay là tôi phải nói toạc móng heo ra?

— Tôi hiểu - Janek trả lời.

— Vậy thì thế nào? Chúng ta bắt tay vào việc chứ? Hay lại phí thời gian vào những việc vô bổ? Anh Misiu trả tiền và anh ấy đòi hỏi.

— Thế em muốn gì? - Janek hỏi.

— Tôi? - Michalina rất đỗi ngạc nhiên trước câu hỏi đó.

Cô ngồi trên giường và nhún vai.

— Tôi cũng không biết là tôi muốn gì. Bởi tôi có thể muốn gì được đây. Tôi có Misiu, có công việc. Tôi có tất cả. Tôi không muốn mất Misiu. Bởi tôi yêu anh ấy.

Quả đúng người đàn bà bốn mươi tuổi luôn phì phì như răn có tên là Anna Nowak. Không thể nghĩ ra được cái tên họ nào hợp hơn nữa. Nếu đây là câu chuyện trinh thám Anh thì chị ta có thể được gọi là bà Smith. Hoàn toàn thích hợp.

Tuy nhiên, Anna Nowak cũng kỳ quặc không kém. Có thể nói rằng chị ta quá sốt sắng. Chị đến tất cả các giờ học. Kể cả những giờ không bắt buộc. Michalina để ý thấy là chị ta ghi tên vào giờ học *oral* thẳng hoa, và tồi tệ nhất là chị ta đã găm mất cô trong danh sách chờ của tuần đầu tiên.

— Bây giờ em phải ghi tên lại?

Chị phì phì chỉ phì phì và quay gót. Bất kể đi đâu chị ta cũng kè kè một quyển vở và ghi ghi chép chép. Điều này có vẻ đáng ngạc nhiên - một con vẹt trong Trường học cho các Bà Vợ. Nhưng đúng là như vậy.

Cuốn bảo bối luôn ở bên cạnh chị phì phì, lúc thì đi ăn tối, lúc thì đến khóa học trang điểm, dán ảnh, đăng ký ngâm thơ, thậm chí cả vẽ nữa. Chị ta còn muốn mang nó vào cả phòng xông hơi, nhưng nó chỉ được ngoan ngoãn chờ ở trước cửa ra vào.

Có một lần Michalina cố xem cuốn vở của chị, nhưng chị phì phì lại phì phì như thường lệ và chạy biến.

Chị ta giữ một khoảng cách khá xa đối với người khác, mặc dầu chị cố để tham dự vào tất cả các sự kiện. Tất nhiên là phải có cuốn vở và ghi ghi chép chép với tốc độ ánh sáng. Chị ta cũng hay có những cuộc nói chuyện

qua điện thoại, những lúc ấy chị ta liền thoảng như súng liên thanh, nhưng chỉ cần có ai đó xuất hiện trong tầm nhìn hay đúng hơn là tầm nghe là chị ta liền quở trách người đó một cách đầy ý nghĩa thông qua ánh mắt, khiến vị khách không mời mà đến kia đành phải lui vào một góc an toàn. Còn chị ta lại tiếp tục liền thoảng ngay.

Julia cứ phân vân, biết đâu chị ta chẳng là người quản lý cho một nhà chứa nào đấy, đến đây để bổ túc nhằm thành lập một trung tâm giải trí với những sự kiện thực sự. Cô chia sẻ với các bạn gái nhận xét này và từ lúc ấy mọi người quyết định sẽ cảnh giác với chị phì phì hơn.

Marta vẫn không thể đứng thẳng người. Chẳng có gì giống với khởi đầu của một kỳ nghỉ lý tưởng. Mà kỳ nghỉ này phải là một kỳ nghỉ lý tưởng.

— Oái - cô rên rỉ. - Ở đây cô không có một ông thầy tài giỏi nào để nắn lại cho cháu à? Và giúp cháu vượt qua kỳ nghỉ này?

Evelina cười.

Đó chính là kế hoạch của chị.

Chuyên gia phục hồi chức năng mà mọi người gọi là Kojak, là người độc nhất vô nhị trong lĩnh vực của mình. Và lúc nào Evelina cũng phân vân, không biết phải làm cách nào để thuyết phục cô cháu họ đến chỗ anh ta. Một cách tự nguyện chứ không phải vì ai đó bắt buộc.

— Chào anh ạ. Tôi có vấn đề nên đến để gặp anh, nhờ anh chữa giúp. -

Marta cười. - Tôi nhảy và thế là bị rạn xương.

— Rạn xương, chị nói vậy phải không? - người đàn ông trả lời.

Đó là một người rất cá tính. Chẳng có gì lạ khi mọi người gọi anh ta là Kojak, vì đầu anh ta trọc hều. Cao, phom người chuẩn. Trên cổ treo mấy cái dây giầy.

— Mời chị đi theo tôi. Vào phòng khám. Mọi người gọi tôi là Kojak.

— Tôi là Marta. - Cô chìa tay cho người đàn ông.

— Tôi sẽ cố gắng giúp chị. Chị cởi ra đi.

— Hết à? - Marta cảm thấy xấu hổ. Có lẽ nếu cô xinh xắn và thanh mảnh thì đã chẳng phải chống đối, nhưng cơ bản là cơ thể cô không đẹp...

— Để lại quần lót.

Marta cởi áo váy. Trong chiếc gương treo ở cửa phòng khám, cô liếc nhìn cơ thể mình. Cô chẳng thích hình ảnh ấy tí nào.

Kojak bắt đầu ấn cột sống, chân, háng của cô. Từng điểm, từng điểm một.

Rất đau. Một lát sau anh ta bảo cô nằm lên bàn. Anh ta làm với cô một số động tác, thay đổi cái gì đó và hết đau.

— Cám ơn anh! - Cô những muốn lao lên, bá lấy cổ anh ta.

— Tốt rồi - Kojak nói. - Còn bây giờ chúng ta sẽ nói chuyện nghiêm chỉnh chứ? Có phải em đến đây là để được anh xoa mông phải không?

Marta chết lặng. Gã này muốn nói chuyện nghiêm chỉnh với mình về vấn đề gì đây? Và, đồ chết tiệt, anh ta nói đến xoa xiếc gì thế nhỉ? Cô lấy khăn tắm, quấn người sao cho chặt nhất có thể.

— Hãy để cho những người khác xoa bóp cho em. Konrad, Janek hay ai đó. Nhưng em biết đấy, xoa bóp là những cô gái không phải làm những công việc đen tối. Có thể họ không tin vào bản thân mình, có thể họ cân nặng nhiều hơn vài kí, nhưng mà em, cô gái ơi, em đang hoài phí...

— Em biết... Em quá béo...

Kojak không phủ nhận.

— Ba mươi cân. Đây là ít nhất. Em không hề có cơ bắp. Không có gì để giữ cột sống cho em. Em đứng đây đi.

Marta ngoan ngoãn đứng dậy. Chiếc khăn rơi xuống đất.

Kojak xoay người cô lại phía gương. Marta nhắm mắt lại.

— Em mở mắt ra và hãy nhìn xem nào.

Cô lắc đầu.

— Em phải can đảm lên. Em chỉ có một cuộc đời.

Marta mở mắt. Cô cố gắng để không nhìn mình, nhưng trong chiếc gương to tướng ấy có thể nhìn thấy tất cả mọi khiếm khuyết.

— Em nhìn xem em có khuôn mặt đẹp như thế nào. Mắt, tóc mới đẹp làm sao. Anh ta cầm những lọn tóc vàng rơi hờ hững trên lưng. Em không nhận thấy như thế này thật ống phí à?

Marta cúi đầu.

— Em hãy ngẩng đầu lên và nhìn.

Cô gái quay lưng lại chiếc gương và nhìn anh ta đầy căm thù.

— Em có biết là thỉnh thoảng người ta nói tôi như thế nào không? - người đàn ông hỏi. - Con lợn trọc. Ban đầu họ nói thế. Sau đó họ yêu quí tôi, họ ôm cổ tôi. Nhưng phải sau chừng một năm cơ - anh ta vừa nói thêm vừa nhìn Marta. - Thế nào, Marta?

— Vâng, tôi đã lên kế hoạch ăn kiêng, tôi sẽ đi tập nhảy *zumba*. Đi tập *aqua-aerobic*...

Kojak nhìn cô và gật đầu về giễu cợt.

— Anh không tin tôi à? - cô hỏi.

— Không. Bởi chắc là em cũng đã nhiều lần tự hứa với mình như vậy.

— Và chẳng ăn thua gì cả... - Nước mắt lã trên má Marta.

— Em nhìn vào gương đi. Em hãy đứng trước gương. Em có thể khóc. Em nhìn đây! - Anh ta túm lấy phần bụng nổi lên của cô. - Cái này cũng không tự biến đi được. Người ta cũng có nói đến các bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ. Họ cần cho mọi người. Em nhìn chân đi. Mát-xa có thể giúp ích. Nhưng đầu tiên chính em phải làm một điều gì đấy. Không ai có thể làm thay em được. Bản thân em phải biết rõ là em muốn. Em muốn phải không?

Marta gật đầu.

— Em phải nhớ rằng điều này phụ thuộc vào em và chỉ vào em mà thôi. Không một ai có thể giúp em được. Đầu tiên em phải tự giúp mình. Khi nào em đã làm được một điều gì đó cho mình rồi thì hãy đến chỗ tôi ở Warszawa. Đây, số của tôi đây. Nếu tôi thấy em muốn làm, tôi sẽ giúp em. Còn ở đây em hãy tiết kiệm. Không được vận động trong các bài tập. Yoga, các bài tập cho cột sống. Từ từ... Em nhìn một lần nữa đây, hãy xem em đẹp như thế nào. Hãy làm một điều gì đó cho bản thân, để cảm thấy tốt hơn. Ở đây là muốn nói đến cả sức khỏe của em nữa.

Kojak ra khỏi phòng khám.

Marta cảm thấy thật thảm hại. Chỉ có điều thay vì lưng bị đau thì lúc này tâm hồn cô bị đau. Cô lau nước mắt trên má. Cuộc gặp gỡ này mang tính gột rửa theo cách của nó.

Kojak cởi bỏ cô khỏi toàn bộ nỗi xấu hổ. Anh ta xem xét từng centimet trên cơ thể cô và cho cô hy vọng rằng anh ta sẽ giúp đỡ cô. Đó là liệu pháp gây sốc. Đau đến chết đi được.

Cho đến lúc này ai ai cũng động viên cô rằng vóc dáng không quan trọng, nhưng phải nằm trong chăn mới biết chăn có rận. Ai cũng nghĩ rằng một Marta lúc nào cũng tươi cười, hạnh phúc, hài lòng hẳn phải cảm thấy thật mỹ mãn. Marta luôn là một diễn viên giỏi.

Có lẽ Kojak là người đầu tiên trong đời không nói với cô rằng chả có gì là tồi tệ khi mọi thứ được dàn xếp, rằng TẤT CẢ rồi cũng sẽ có cách để dàn xếp thôi. Không, Kojak nói rằng rất tồi tệ, rằng tất nhiên là sẽ được dàn xếp, nhưng tất cả đều nằm trong tay cô. Không một ai thay cô để giải quyết vấn đề này. Từng bước nhỏ một để đến đích.

“Không bao giờ từ bỏ mục đích chỉ vì, để đạt được mục đích cần phải có thời gian. Đẳng nào thì thời gian cũng sẽ qua đi” (H. Jackson Brown Jr.) - đã có thời cô dán dòng chữ này lên tủ lạnh. Sau đấy tờ giấy đã rơi mất? Cô gỡ nó ra? Chỗ của câu châm ngôn đó đã bị những hình vẽ trẻ con chiếm mất?

Marta thấy rất xấu hổ. Cuộc nói chuyện với Kojak đã đến giới hạn của sự sỉ nhục... Nhưng biết đâu như thế lại tốt? Có thể rốt cục cũng phải có ai đó chỉ ra rằng, người đàn bà trẻ mới ngoài ba mươi tuổi này rồi sẽ đi đến đâu.

Con cái, bữa sáng, bánh mì kẹp cho chồng, bánh ngọt, bữa tối. Ngủ. Yên tĩnh. Bánh mì kẹp, bánh ngọt, kem. Và cứ như vậy hàng tối. Lần mang bầu đầu tiên - ba mươi kí lô, rất may là cô còn bỏ đi được một phần trong số đó. Lần mang bầu thứ hai - lại ba mươi kí lô nữa. Lần này thì chúng không muốn chia tay với cô. Hay cũng có thể là cô không muốn?

Đã có thời cô cảm thấy mình cũng sexy, cũng đẹp. Bây giờ, khi tình cờ nhìn thấy hình ảnh mình được phản chiếu trong kính ở cửa hiệu, cô ngạc nhiên, cái bà già nào đang lồi hai đũa trẻ cộng thêm với cặp mông vĩ đại kia nhỉ. Cô không hề nghĩ rằng mình không còn là cô gái tóc vàng xinh đẹp tuyệt vời đang vừa khiêu vũ trên chiếc bàn trong quán rượu vừa hát hò kéo thuyền trong một kỳ nghỉ hè trên biển, hay uốn éo đầy gợi cảm và nổi bật trong một vũ hội ở Warszawa.

Nhưng chuyện ấy đã cách nay cả trăm năm rồi.

Lần khiêu vũ cuối cùng của cô là bao giờ nhỉ?

Trong một đám cưới nào đó của các chị/em họ?

Có lẽ vậy, nhưng cũng phải khoảng ba năm trước.

Con của bà chị họ đã lên hai rồi.

Một vòng tròn cứng đờ, bốn góc. Cô đã khiêu vũ cách đây không lâu. Trong một vòng tròn. Với lũ con. Và cả “Bà già gieo hạt anh túc”^[9] nữa.

Còn lần gần đây nhất mà cô cảm thấy mình sexy là bao giờ? Đã rất lâu rồi. Giờ đây cái chuyện sex ấy thật... Thật nhàm chán? Tháng một đôi lần... Sự thỏa mãn nhu cầu...

Cô đứng dậy và nhìn hình ảnh phản chiếu của mình một lần nữa.

Thậm chí cái quần lót cũng thật kinh khủng.

Quan trọng là vừa bụng. Chẳng giống cái gì, màu da, một cái quần đùi rộng mênh mông.

Bắt đầu từ một dạo nào đấy, cơ thể cô tính từ cổ trở xuống đã không còn tồn tại. Ừ, mà có thể cả cổ nữa...

— Mà biết tại sao ta lại mặc áo váy hở cổ chứ? - Cô mỉm cười. - Để gây sự chú ý của mọi người.

Và đó là trong thực tế. Chỉ có điều không buồn cười một chút nào hết. Cô đứng dậy, thở. Quấn người bằng chiếc khăn bông. Ngày hôm ấy cô không còn sức để làm bất cứ việc gì. Cô quay về phòng và lên giường nằm luôn. Đồng hồ chỉ mười một giờ hai mươi, thế mà cô mệt như thể đã là nửa đêm rồi ấy.

Cô vẫn còn nhớ mình trông như thế nào trong lần hò hẹn với chồng. Đó là vào khoảng mấy ngày sau khi anh cầu hôn. Họ đi Ba Thành Phố^[10]. Họ không thích nằm trên bãi tắm vào ban ngày, giữa đám đông. Họ thích tiếng nước rì rầm lúc chiều xuống, mà thậm chí là vào lúc đêm muộn.

Họ lăn lộn trên cát như những đứa trẻ.

— Khấp người em toàn là cát kìa!

— Anh nói gì thế, làm gì có!

— Em nhìn xem, ở rốn ấy!

— Ở rốn?

— Ờ... ờ, và cả khe ngực nữa! - Anh rê ngón tay. - Nhìn hay thật! Làn da bóng lên màu ô-liu và cát... Anh chạm vào được không?

— Đồ ngốc! Tất nhiên là anh có thể chạm... Và em không thích cát! Anh thôi đi nào! Anh làm gì đấy???

Đừng cười!

Jacek cởi áo ngực của cô. Giữa bãi tắm.

Bãi tắm vắng vẻ. Không có một ai. Trời đã nhá nhem, và Marta ngồi, nửa người để trần. Cầm cô nhô ra, bởi buổi tối trời không còn ấm nữa.

— Anh mặc lại cho em đi! Em xin đấy!

Anh ta đi đến chỗ cô và rõ ràng là có ý định mờ ám. Cô yêu ánh mắt tinh nghịch của anh. Đã lâu lắm rồi cô không nhìn thấy ánh mắt ấy.

— Trả em đây! - cô la lên.

Tất nhiên là anh không trả. Anh bắt đầu hôn cô cuồng nhiệt, gần như là anh đè lên người cô và phủ đầy cô bằng những nụ hôn. Họ lăn lộn một lúc trên bãi biển, cô cố giật lại chiếc áo ngực, nhưng đột nhiên cô cảm thấy tay mình đang bị trói.

— Jacek! Không được trói em đâu đấy!

Anh trói. Và bằng chính chiếc áo ngực của cô.

— Em không thể cử động được! - Marta bắt đầu thấy lo lắng.

— Hôm nay em không cần phải cử động... em hãy ngồi thật bình tĩnh...

— Nhưng anh cởi trói cho em đi! - Bản thân cô không biết điều này làm mình thích hay là ngược lại nữa. Có lẽ là thích. - Anh không cởi trói cho em à?

— Không, đây mới chỉ là bắt đầu thôi - anh vừa nói vừa cười. - Em có bộ ngực đẹp lắm, em biết không? Những núm vú này... vừa vắn với miệng anh.

Anh bắt đầu hôn cô, vuốt ve cô và mút ngực cô. Cô nhắm mắt lại, gần như bay vào một thế giới khác như những chú chim hải âu bay trên bãi biển vào ban ngày.

— Anh làm gì thế? - Marta kêu lên khi Jacek cởi những sợi dây của chiếc quần lót của cô. - Đừng cởi!

Marta ngồi trên cát, hoàn toàn khóa thân, đã thế lại còn bị trói.

— Em đẹp lắm, em biết không? - anh thầm thì. - Cặp mông này. - Anh chạm vào phần mông nhô lên của cô. - Anh rất thích chỗ này, nơi mà vòng eo kết thúc và phần mông bắt đầu. - Anh nhẹ nhàng vuốt ve cô. - Em giang chân ra đi - anh năn nỉ. - Hãy cho anh chiêm ngưỡng toàn bộ em. Anh xin đấy...

Marta ngoan ngoãn mở rộng hai đùi.

— Ồ, đúng rồi... Em mở nữa ra đi...

— Anh cởi trói cho em chứ? - Marta hỏi.

— Không đâu, em yêu. - Anh liếm vùng bụng cô. - Anh không cởi trói cho em đâu! Em bị trói, anh sẽ làm với em những gì anh muốn... Em giang chân ra...

Anh đưa lưỡi vào trong cô. Cô cảm nhận được sự ấm nóng của anh ở giữa hai đùi mình. Cô cảm nhận được những cơn rung ở trong mình. Cô nhắm mắt.

— Anh hôn đi... - cô rên rỉ mà không hề để ý rằng họ đang ở giữa bãi biển mà bất cứ lúc nào cũng có thể có người đi tới.

Song anh đã không làm điều ấy. Cô bỗng cảm thấy anh cho vào, rất dữ dội. Anh cho vào và nhẹ nhàng nhảy đầu vú cô.

Anh chuyển động càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mạnh, càng lúc càng dữ dội hơn. Một lúc sau anh chậm lại, rồi lại tăng tốc ngay, chậm lại, tăng tốc, để rồi cả hai người cùng rung lên trong cái ôm ghì xiết của tình yêu...

Bãi tắm vẫn vắng tanh, như thể số phận đã tặng riêng cho họ vũ điệu tình yêu dưới bầu trời sao ấy. Họ nằm đó, hoàn toàn khóa thân vào lúc nửa đêm. Đó là thời đã qua. Không thể lặp lại...

Marta bừng tỉnh. Cô mở mắt. Chiếc chăn sa tanh cọ nhẹ lên ngực cô, còn hai chân đang giang rộng.

Tiếc thay, không có bãi tắm mà cũng chẳng có cuộc sex cuồng nhiệt nào.

Chỉ có Trường học cho các Bà Vợ và những kỷ niệm mới nguyên về Kojak, người đã mở mắt cho cô về một số vấn đề. Cô đứng trước gương một lần nữa.

Cô nhìn mình và mỉm cười.

— Chúng ta sẽ cùng nhau làm được, phải không? Cô hỏi thành tiếng.

— Chúng ta sẽ làm được - cô trả lời mình. - Tất cả phụ thuộc vào chúng ta. - Cô nhìn đồng hồ. Đã đến giờ ăn trưa.

Đầu tiên cô không muốn đi. Tốt nhất là không ăn gì. Ờ, nhưng mà sau đó, như mọi lần, cô lại ăn nhiều gấp ba... Vì thế nên cô thay đổi quyết định. Cô lấy cây bút bi, viết lên cổ tay "*The time is now*".

Cô lấy vào đĩa một miếng thịt gà và rất nhiều rau. Sau đấy cô đứng dậy lấy café. Cô dừng lại một lát bên món tráng miệng chocolate. Cô quay đầu lại.

"*The time is now*".

Evelina đang theo dõi cô từ xa, mỉm cười. Chị hy vọng rằng cô sẽ thành công.

Thường thường, khi Jadviga đi đâu mà không có chồng, thời gian gần đây chuyện này rất hay xảy ra, thì cứ được một thời gian nhất định là chị bắt đầu - chính chị cũng ngạc nhiên về điều này - thấy nhớ.

Bởi chẳng gì thì anh ấy cũng là một người tốt. Chị nhớ lại cặp mắt màu xanh thẫm biết cười của anh trong ngày cưới, khi anh ôm ngang eo chị chặt đến nỗi chị không thở được... Chị nhớ những kỳ nghỉ cùng nhau đi biển, với cả bé Ania nữa, khi họ cùng nhau xây lâu đài cát. Chị nhớ những ngày hè oi nóng, khi họ không thể chờ đêm xuống để con bé đi ngủ và họ có thể một mình với nhau. Trong ý nghĩ chỉ có những tháng ngày đẹp đẽ ấy. Chị không nhớ những tháng ngày buồn hơn, mà dấu vết của chúng chị bắt gặp trên mỗi bước đi của mình, khi chị ở Warszawa. Khi còn ở xa, chị tha thứ cho anh mùi nước hoa phảng phất trên cơ thể chồng, những lần về nhà muộn hay những loại đá quý mà chị không nhận được trong ngày sinh. Do đó mà có một hôm, khi chị ngồi ăn tối cùng với Michalina và nghe con bé lại lải nhải rằng Misiu gửi nó đến đây thật là vô nghĩa và thậm chí chị đã mừng khi tiếng chuông điện thoại reo.

Romek.

Sau mấy câu trao đổi theo thủ tục, nghĩa là ở đây thế nào, và tất nhiên, tuyệt vời, mát-xa, xông hơi và bể bơi, ăn uống, cứ như thế thành một vòng tròn, anh hỏi thế quần đi câu của anh em để đâu, vì anh sẽ đi với Jurek, ông bạn hàng xóm.

Như thường lệ, Romek không thể tìm thấy bất cứ thứ gì của mình. Kể cả quần lót.

Khi Jadviga nói xong cho chồng biết ở khu vực nào, trong tủ nào, trên ngăn nào tính từ trên xuống, chị mới rụt rè hỏi liệu chồng sau khi từ Mazury

về có ý định đến thăm chị không. Chị phải rất chú ý để anh ấy không nhận ra là có đàn ông lạ đang mát-xa cho mình, anh ta chạm vào chị, xoa lên người chị đủ loại dầu thơm. Chị nhắc lại rằng ở đây có khách sạn, bể bơi, xông hơi, một thiên đường của các giác quan dành cho khách.

— Thế... thế Jurek sẽ không làm phiền em chứ? - ông chồng hỏi.

— Không đâu, anh sao thế, đằng nào thì các anh cũng thuê phòng trong nhà khách cơ mà. Ở đây thì có lẽ họ không cho các anh vào đâu, nhưng em có thể ra ngoài được.

— Ừ, nhưng mà bọn anh sẽ phải thuê hai phòng - anh trả lời.

— Hai? - Jadviga ngạc nhiên.

— Đúng thế... Vì cùng đi với bọn anh còn có một... bạn gái...

— Bạn gái?

— Ờ, là bạn gái của Jurek.

— Hừmm, anh chưa bao giờ kể chuyện anh ấy đã tìm được một ai đó.

— Thì anh nói đây.

— Thế thì em càng vui vì được mọi người đến thăm! Mọi chi tiết em sẽ gửi qua tin nhắn cho anh. Pa, anh yêu.

— Pa.

— Ông già sẽ đến à? - Michalina hỏi. - Cô cần chú ấy đến đây làm gì? Để kiểm tra? Cháu thì cháu không muốn Misiu đến đây. Không phải vì cháu không tin anh ấy, ồ không, nhưng cô nhìn mà xem, có bao nhiêu là phụ nữ trong những cái váy trong suốt. Cô chẳng nói trai ham sắc đấy thôi...

— Ôi, Michalina! Có thôi đi không nào!

— Cô Jagoda à, thậm chí cô vẫn nhớ chú ấy - Michalina nói vẻ tức tối. Jadviga không nói gì, chỉ nhún vai.

— Chúa ơi, ông ấy làm tổn thương cô hết lần này đến lần khác, vậy mà cô còn nhớ ông ấy. Nếu Misiu mà phản bội cháu thì cháu giết liền.

— Giết ai? Cô ta hay Misiu? - Jadviga buồn bã hỏi. - Cả hai - Michalina phùng má trả lời quả quyết.

Nếu như Michalina biết điều gì sẽ xảy ra vào mấy ngày sau đó, chắc cô đã không phùng má lên như thế. Hoặc không nói quả quyết như vậy. Ít ra cũng là về cái vụ giết người.

— Vậy nói chung, mọi người có được ra ngoài không ạ? - trong một buổi gặp gỡ hàng tối, Julia đã hỏi Evelina.

— Tất nhiên là các bạn có thể. Ở đây đâu phải là nhà tù. Ở sảnh có treo bản đồ khu vực lân cận. Chúng tôi có xe đạp, có gậy để đi bộ theo kiểu Bắc Âu để các bạn sử dụng. - Chị cười. - Tôi rất khuyến khích các bạn đi dạo, quang cảnh quanh đây tuyệt đẹp. Ngay sau hàng rào là một cái hồ rất đẹp. Chúng tôi có chương trình cho một vài thay đổi và sẽ làm một bãi tắm khép kín cho trường, tôi đã nói về vấn đề này với kiến trúc sư... Bến đỗ thuyền. Các bạn có thể bơi thuyền. Trên bờ có phòng xông hơi, nghiêm chỉnh, đun nước bằng củi. Chỉ cần đăng ký trước.

Một phòng xông hơi kiểu cổ điển có phòng tắm trong hồ lạnh của Mazury, đó mới thực sự là thư giãn!

— Còn em lại tưởng rằng không thể... - Julia nói thì thào. - Sau tất cả những mát-xa, bể bơi rồi đo áo ngực ấy tôi thực sự hơi cảm thấy mình như bị búa vảy. Nếu như không có các anh mát-xa mà chỉ toàn chị em phụ nữ xung quanh. Có thể phát điên lên trong cái đám đàn bà này...

— Đám đàn bà ấy lại chẳng làm em cảm thấy phiền toái tí nào - Michalina khẳng định. Đã chẳng còn gì làm phiền em nữa, kể cả cái anh Janek của em cũng đã không còn thuyết phục em mát-xa nữa. Chúng em chỉ ngồi và tán gẫu.

— Janek của cháu? - Jadviga ngạc nhiên hỏi.

— Vâng, cái anh mát-xa ấy.

— Ô hô hô - Julia bật cười - rồi sẽ đi đến đâu nhỉ, khi anh ta đã trở thành Janek của em?

Michalina nhăn mặt. Cô ngồi trên bàn, mặt xừng mày xia và chẳng biết làm gì hơn ngoài việc đung đưa chân.

— Em chỉ có anh Misiu mà thôi - cô trả lời tự hào. Em không cho phép bất cứ một anh Janek nào sờ mó vào người nhé! Em đi dạo đây, một khi còn có thể.

— Mọi người sẽ cùng đi với em. Em không thể lang thang một mình ngoài rừng được - Julka tuyên bố. - Em sẽ chỉ thêm bực mình với mọi người

thôi.

Michalina rất bức bối. Với tất cả. Nếu các bạn gái của cô có đời sống tình cảm hư hỏng thì điều đó không có nghĩa là ai cũng thế. Cô có Misiu. Chấm hết. Cho tới khi năm trong ông sáu tám. Hoặc là lâu hơn. Chẳng phải họ yêu nhau, chẳng phải cô luôn làm tất cả những gì mà Misiu muốn ở cô sao. Tất cả. Thậm chí cô còn học cả nấu ăn nữa. Và là quần áo. Và cô cố gắng, thực sự rất cố gắng để thích cái thứ nước uống chết tiệt là bia ấy, nhưng không được. Nhưng chắc chắn theo thời gian rồi cũng sẽ ổn.

— Vâng, nếu các chị phải đi thì cứ đi. Nhưng không thêm một lời nào về Janek cũng như về Misiu nữa đấy. Nếu không em sẽ phát điên lên mất - cô sừng sĩa tuyên bố.

Jadviga và Julia đứng dậy đi theo Michalina. Dọc đường họ lấy những chiếc chăn mỏng trắng như tuyết để choàng vì vào dịp này buổi tối trời đã bắt đầu lạnh. Michalina lấy ở lễ tân một chiếc khăn bông.

— Em lấy khăn tắm làm gì thế?

— Sao lại để làm gì? Có phòng xông hơi cơ mà. Cái loại đốt bằng củi ấy. Phải thử chứ? Mọi người có thử không?

Các chị lắc đầu. Buổi tối lạnh, mà sau cả một ngày họ đã cảm thấy rất mệt. Michalina không bao giờ cảm thấy đủ. Ở kiếp trước chắc cô phải là nàng tiên cá trong một vùng biển ấm nào đấy. Cô cho chiếc khăn vào túi, khoác túi lên vai đoạn ra khỏi khách sạn bằng những bước chân nhanh nhẹn.

Buổi tối hôm ấy khá lạnh. Những con đế kêu tinh tích inh ỏi. Ra ngoài cánh cổng, Julia cảm thấy như vừa thoát khỏi nhà tù. Trước đó không có dịp để ra ngoài, đã xảy ra biết bao sự kiện. Mãi gần đây Konrad mới gợi ý cho cô rằng bên ngoài cánh cổng là một thế giới khác, cũng rất tuyệt vời.

Vừa qua cánh cổng, các cô gái đã nhìn thấy bức tường xanh của rừng. Một ít cây bu-lô, chỗ này chỗ kia là những cây vân sam rồi thông. Michalina chạy, ôm lấy một thân cây và nép mình vào nó.

— Mẹ em thường bảo rằng bu-lô là loài cây rất tốt bụng. Chúng đẩy năng lượng xấu ra. Mọi người cứ thử mà xem.

Các cô gái nhìn nhau, nhưng cũng bắt chước Michalina. Họ đứng như vậy một lúc.

— Tốt hơn phải không? - Michalina cười. - Khi nép sát người vào thân cây là em thấy mình tốt hơn ngay... Đi sâu vào rừng khoảng vài trăm mét tính từ bức tường xanh, họ gặp một ngôi nhà to. Đó có lẽ là cái nhà khách lịch sự mà Konrad nhắc đến.

Phía bên phải có một mòm đồi thấp, sau nó một con đường nhỏ chạy ngoằn ngoèo xuống tận hồ. Michalina đã hăng hái nhảy trên con đường đó. Các cô gái theo sau một cách lười nhác.

— Liệu chúng ta có quá xem trọng cái trường này không nhỉ? - Julia hỏi Jadviga. - “Trường học cho các Bà Vợ” nghe rất quan trọng và ít bình đẳng... Chúng ta ở đây đã được một tuần rồi, mà thực ra chỉ toàn nghỉ ngơi. Em có thể nói là chúng ta chỉ nằm và tỏa hương - cô nhận định và cười vang. Không phải là chuyện này làm em khó chịu, nhưng phải có *oral* thăng hoa cơ mà!

— Và thật may mắn là không có. Em biết không, một mặt chị cũng muốn làm cho ông chồng phải ngạc nhiên. Nhưng mặt khác... Liệu có cần thiết không... Đã năm mươi cái xuân xanh rồi mà vẫn còn chơi đùa với mấy cái trò ấy. Chẳng may mà ông ấy bị tai biến một cái thì một mình chị biết làm gì đây? - Jadviga nhún vai.

— Đúng thế thật. Nhưng nếu chị đổi ý, thì như chị Evelina nói đấy, nếu chị muốn có giờ học riêng, sẽ không có vấn đề gì... - Julka cười to. - Cái bà phì phì ấy hình như tận dụng chuyện này. Em chẳng biết gì cả, vì cái gì cũng bí mật tuyệt đối... - Cô để ngón tay lên miệng. - Chị biết đấy... Hồi đầu em nghĩ là ở đây sẽ dạy làm thế nào để các gã đàn ông được hài lòng. Và em đã rất không thích. Còn bây giờ thì em thấy là trường này cơ bản là làm cho chị em chúng ta được hài lòng. Em nhận thấy mình không còn nghĩ về quá khứ nữa, mình không còn nhớ... Và chị biết không? Em cảm thấy như là mình... đẹp hơn? Rốt cục thì em cũng làm một điều gì đó cho mình. Tiếc là cô bé Miska của chúng ta không hiểu điều ấy. Lúc nào cũng khư khư cái điện thoại trong tay, như thể lúc nào cũng sẵn sàng, mà cái cậu ấy có thèm gọi đâu.

— Chị không thích cậu ta, cái cậu Misiu của cô bé ấy. Chị đã xem ảnh. Trông giống...

— Mafia?

— Ờ, hơi hơi... Chắc chắn là không phải dành cho Miska của chúng ta - Jadviga nhận định và hít vào thật to.

Mối quan hệ của chị với Michalina hơi mang màu sắc của tình mẫu tử. Bởi con bé ít tuổi hơn con gái chị một chút... Cũng ánh mắt ấy, cũng sự trẻ trung và ngây thơ con trẻ ấy trong mắt. Bay lên đỉnh cao của hạnh phúc nhanh thế thì rồi cũng sẽ rơi xuống nhanh tương tự thôi, và cú rơi có thể sẽ rất đau... Chắc là chị không thể bảo vệ được cho Michalina trước nỗi đau, nhưng có thể làm dịu bớt? Hoặc là chuẩn bị cho con bé để đón nhận? Chị vừa đi vừa suy nghĩ mông lung, một lúc lâu không đáp lời. Sai lầm, đó là ưu ái dành cho tuổi trẻ. Nếu là Ania của chị thì con bé sẽ nói rằng chị lại cực đoan. Nhưng tại sao những dự đoán cực đoan của chị bao giờ cũng trở thành hiện thực?

— Tuổi trẻ - Jadviga nhìn Michalina đang nhảy nhót phía trước, nói một cách sung sướng. - Nhưng em biết không, ở giữa tụi em chị cũng cảm thấy mình như trẻ hơn. Ngày thường chị buộc phải là một cô giáo nghiêm khắc. Không thể cợt nhả được. Còn với Michalina thì không thể khác, con bé thật thà quá thế!

Con bé thật thà Michalina vừa nhìn thấy một ngôi nhà nhỏ làm bằng gỗ ở ngay bên bờ hồ, một lớp sương sáng màu đang bốc lên từ ngôi nhà đó. Cô quay lại, chỉ vào ngôi nhà rồi chạy nhanh về phía ấy. Một ngôi nhà gỗ nhỏ với làn khói bốc lên trên ống khói, đó chỉ có thể là một thứ! Phòng xông hơi.

— Em đi xem đây - cô reo lên khi đã cách cánh cửa ra vào chỉ một bước chân. - Mọi người không phải chờ em đâu.

Cô hồn nhiên cởi váy, đứng khỏa thân như một nữ thủy thần. Mái tóc sáng màu thả xuống quá mông. Cô treo khăn tắm và váy lên cành cây ở phía đối diện, vươn người rồi bước vào phòng xông hơi.

Đã có người ở đó.

Sau một hơi thở dài, cô nhận ra ở đó có một người nam và một người nữ. Họ ngồi trong một tư thế không thể hiểu khác hơn được. Người nữ ở trên người nam, còn người nam ở dưới người nữ. Và nếu nói chính xác thì họ vận động theo cái cách nói lên rất nhiều. Hay đúng hơn là họ không nói, chỉ kêu và thở, bởi cặp đôi quá chìm đắm vào nhau nên không hề nhận thấy

có một cô gái trẻ đẹp vừa đi vào. Thoạt tiên, Miska định khẽ khàng rút lui, nhưng cô xác định rằng mình đến đây không phải để quay ra ngay. Có gì đâu, rốt cục thì cũng chỉ là sex thôi mà. Với lại cô cũng sẽ không làm phiền gì đến họ. Gã đàn ông mà không hài lòng thì là đàn ông xấu. Cô chờ cho những tiếng rên rĩ cuối cùng qua đi mới lễ phép nói:

— Em chào anh chị, anh chị đi nghỉ hè ở đây ạ?

Anh chị đi nghỉ hè vội vàng rời nhau ra. Người đàn bà hốt hoảng tìm khăn tắm, khi tìm thấy khăn, chị ta đứng dậy rất nhanh và chạy ra ngoài, thậm chí quên cả đóng cửa.

Michalina đứng dậy, nói chung cô không cảm thấy ngượng ngùng vì sự khỏa thân của mình.

— Anh không đi phải không ạ? - cô hỏi người đàn ông, anh này một mặt chỉ muốn chui xuống đất, mặt khác nhìn Michalina như muốn nhai ngấu nghiến.

Miska đã quen với chuyện này. Dáng người không một khiếm khuyết, cơ thể săn chắc. Tuy nhiên cô chưa bao giờ lợi dụng điều này, bởi với cô, bao giờ Misiek cũng là người đáng tin cậy nhất. Cô hất tóc ra phía sau, mồ hôi chảy trên ngực cô.

— Anh chịu được lâu thật đấy - cô nhận định.

— Tôi chịu được lâu? - người đàn ông ngạc nhiên hỏi.

— Vâng, trong phòng xông hơi. Em vừa mới đến đã thấy muốn ra rồi, thế mà anh vẫn tiếp tục.

— Trong phòng xông hơi? - người đàn ông cười vang. - Không chỉ ở phòng xông hơi tôi mới chịu được lâu đâu nhé - anh ta nói đầy ẩn ý.

— Cái đó thì em cũng đã có cơ hội kiểm chứng - Michalina trả lời không một chút lúng túng. - Thôi, em biến đây. Em không muốn làm bà chị phải hoảng sợ.

— Em biết cô ấy là đã đủ làm cho cô ấy hoảng sợ rồi. Cho nên em có thể ở lại thêm một lúc được không? - anh ta vừa hỏi vừa xích lại gần.

— Có thể. Tạm thời em nhảy xuống hồ cái đã. Anh có đi cùng em không? Nếu cứ ngồi đây anh có thể bị đứt mạch máu hay gì đó. Còn xuống hồ thì mình sẽ bơi.

Họ cùng chạy ra khỏi phòng xông hơi để đắm mình trong hồ lạnh.

— Ôi, thật tuyệt vời! - Michalina đứng nửa người dưới nước, reo lên.

— Tuyệt vời - người đàn ông đáp lời, mắt chăm chú nhìn vào ngực Michalina.

— Em vào bên trong đây - Michalina quyết định và lên bờ.

Người đàn ông vô cùng biết ơn vì người đàn bà lúc này ở đây với anh ta, do xấu hổ đã chạy đi và theo những gì anh ta biết được về cô ta, mà anh ta đã biết cô ta từ một tuần nay, thì cô ấy sẽ không quay trở lại phòng xông hơi nữa. Cô ta không đến nổi nào, nhưng có lẽ không một phụ nữ nào có thể đẹp hơn cái cơ thể trẻ trung này. Anh ta cảm thấy như mình được tiếp thêm một nguồn năng lượng mới sau khi bơi trong nước lạnh. Anh ta lại có thể. Nhất là khi nhìn thấy cơ thể Michaliny thì cái đàn ông tính trong anh ta bắt đầu hoạt động.

Họ ngồi trong phòng xông hơi.

Michalina chiếm cái ghế dài nhất. Một lúc sau thì người đàn ông đến ngồi cạnh cô. Đùi anh ta chạm vào đùi cô.

— Anh biết không - cô đứng lên. - Có lẽ em đi đây. Còn anh tốt hơn hãy chăm lo cho cái chị đã đến đây cùng với anh ấy. Pa.

Cô đứng lên và ra khỏi phòng xông hơi. Cô rất khó chịu, vì thậm chí người cô còn chưa kịp nóng lên. Cái ông khách kia quả là mặt dạn mày dày. Đầu tiên là vợ vẫn với một cô, rồi sau đấy lại còn xán lại gần mình nữa chứ. Đúng là chung thủy như con khỉ. May mà không phải tất cả đàn ông đều như vậy.

Cô lau người cho đến tai, mặc váy rồi quấn khăn. Cái phòng xông hơi ấy chỉ làm cô thêm bực, mà cô lại cần phải thư giãn. Chuyện thường. Cô hướng bước chân mình về phía trường. Cô thấy chẳng còn thiết cái gì nữa. Cô chỉ muốn được nằm, cầm chiếc *smartphone* trong tay và nói chuyện với Misiek. Có thể thậm chí là về sex ảo. Ai mà biết được... Trong tủ ở phòng chị Evelina có đến hàng tỉ cái thiết bị rung. Có thể lấy một cái và thử. Có thể nghịch như vậy với Misiek? Và có thể thử tưởng tượng ra rằng Misiek ở ngay bên cạnh... Thiếu sex anh ấy thường khổ sở lắm mà. Mà Misiek thì đã ở nhà một mình hơn một tuần nay rồi. Cho đến lúc này họ chưa bao giờ rời

nhau và chỉ cần anh ấy gọi là có cô ngay, còn bây giờ? Được rồi, nhưng không thể không là chuyên gia về cái khoản mà anh ấy thích được, phải đến trường. Rốt cuộc cô phải đăng ký mấy giờ học đặc biệt ấy. Chỉ có điều không cùng với Janek, bởi gã ấy có vẻ như chẳng làm nên trò trống gì, ngoài việc xoa nắn cô và tán gẫu. Họ đã nói chuyện với nhau hàng giờ liền. Thậm chí cô đã quen với những buổi chuyện trò đêm đêm ấy.

Cô cứ nghĩ miên man như vậy và về đến phòng lúc nào không biết. Không thấy Jadviga và Julia. Cô chỉ gửi tin nhắn cho họ, rằng cô đã về phòng và đi ngủ. Cô cởi váy, xoa kem dưỡng ẩm, cần phải luôn luôn chăm sóc da dẻ, cô cầm điện thoại và lên giường.

Misiu không bắt máy. Lần thứ nhất anh ấy không bắt máy. Lần thứ hai. Thứ ba. Thứ hai mươi ba.

Lạy Chúa tôi. Có chuyện gì xảy ra chẳng. Anh ấy phải về nhà chứ. Đã nửa đêm rồi. Cô sẽ chờ cho đến sáng.

Cô gọi đến cho con bạn.

— Nina, mày có nhìn thấy ông xã tao đâu không. Tao lo quá. Anh ấy không bắt máy.

— Tao nghĩ rằng với anh ấy mọi việc vẫn ổn. Có thể... Anh ấy không thể nói chuyện được? - con bạn gợi ý.

Một lát sau Michalina nhận được tin nhắn.

“Anh không thể nói chuyện được”.

Quả đúng vậy. Anh ấy không thể. Viết cũng không thể. Bởi chính lúc ấy, đầu anh ấy còn bện ở giữa hai đùi trần của con bạn thân nhất của Michalina, Nina. Người đang chụp ảnh cái đầu kia bằng điện thoại. Ai mà biết được? Biết đâu lại chẳng có ích vào một thời điểm thích hợp...

Vào một thời điểm thích hợp Roman, chồng của Jadviga cũng sẽ đến đây.

Khi chị đi ngủ thì anh gọi điện, báo rằng anh sẽ có mặt từ sáng sớm. Khi thật, “từ sáng sớm” Jadviga đã có giờ ở dưới nước mà chị không muốn bỏ, có giờ học đi giầy cao gót (ngược lại với Julia và Michalina, chị chưa

bao giờ làm chủ được điều này, cho nên giờ học này là rất bổ ích đối với chị) và giờ học trang điểm. Cái “sáng sớm” này sẽ kéo dài cho đến tối.

— Anh yêu, chúng ta có thể cùng ăn tối được không? Vì anh biết đấy, ở đây sáng và chiều em đều có giờ tập... Và em muốn tận dụng... Trong thời gian ấy anh có thể thuê phòng, đi tham quan xung quanh. Anh biết không, ở đây có một phòng xông hơi tuyệt vời ở ngay bên bờ hồ! Thậm chí em cũng đi xông hơi... Thuyền thì anh có thể mượn để đi câu cá cùng với Jurek...

“Anh yêu” khẳng định rằng sẽ tự lo được và nhất định sẽ thu xếp thời gian cho bữa tối.

Không một ai quen biết với “anh yêu” (trừ người vợ chính thức của anh ta) không nghi ngờ về điều này.

Đúng vào lúc đưa tấm thẻ phòng của mình vào cửa thì Julia nghe thấy tiếng cười từ phía cuối hành lang. Ở đây có một cái thang, và trên đó là Evelina, đang giơ tay và chú ý để chiếc váy không quá hếch lên. Bên cạnh chị ta (và cái thang) không ai khác ngoài Konrad.

— Hay để tôi giữ váy giúp chị? - anh ta vừa hỏi vừa cười vang. - Cần phải nghĩ rằng chị sẽ ngã trước khi đo được đấy. - Anh ta chỉ lên trần nhà.

— Nếu cậu thông minh như thế thì hãy tự đo đi xem nào. - Chị ta duyên dáng bước xuống những thanh ngang mỏng manh của chiếc thang. - Tự trèo lên đi. - Chị ta vỗ vào hông Konrad.

— Thì ngay từ đầu tôi chẳng nói với chị là tôi sẽ tự đo là gì. - Nhưng mà chị lại không thích - anh ta vừa nói vừa trèo lên thang. Chị thích ôm việc để khoe đồ lót với tôi cơ. Ôi, tôi quên - anh ta đứng và nói như đánh vần bằng một giọng the thé - trong Trường học cho các Bà Vợ người ta không mặc đồ lót.

— Không có một tí lễ độ nào đối với người lớn tuổi, Konrad ơi - Evelina kêu lên. - Không một tí nào. Không hiểu ông cụ nhà cậu đã dạy dỗ cậu ra sao nữa!

— Cụ chẳng dạy dỗ gì hết, bởi cụ còn bận yêu đương - Konrad nói khi xuống thang. Còn Evelina nghe nói thế liền cuộn tròn cuộn vở lại và quát

vào mông Konrad.

— Một mù dè ghẻ đê tiện - Konrad thầm thì. Nhưng Julia không nghe thấy câu này. Cô khóa trái cửa phòng và chắc chắn rằng Konrad có tình ý với Evelina. Việc này sẽ đi đến đâu. Cô chỉ biết rằng chắc chắn có một cái gì đó...

— Chẳng có ai lại đi chở củi về rừng - Jurek nói với Roman, khi chỉ có hai người đi câu cá với nhau, không có mặt cô em mới tậu được của Roman. - Ông đúng là một gã răn đầu, dám mang bồ đến ngay dưới mũi vợ. Tôi thì tôi không dám liều như vậy.

— Chỗ tối nhất bao giờ cũng ở ngay xung quanh ngọn đèn. Cô ấy chưa bao giờ biết một tí gì, vậy hà có gì lần này cô ấy phải để ý. Ông còn nhớ nàng ở tầng trên chứ? Đấy mới đích thực là cái lỗi cứng. Em hàng xóm. Tôi là một thằng đa tình, đấy đâu phải lỗi của tôi.

— Hẳn nhiên rồi, vậy là của ai?

— Của Jadviga?

— Rõ rồi. Ông được đấy, ông bạn già ạ, ông được đấy. - Ông ta chớp mắt khi nghe tiếng nước tóe lên bờ. - Ôi, Giê-su-ma, hiện tượng gì thế này? - Ông ta mở to mắt ngạc nhiên.

Bên bờ hồ, Michalina đang té nước. Tất nhiên, như thói quen, khóa thân. Đứng bên cạnh là Julia, người được quấn bằng chiếc khăn bông.

— Thế đấy, ông đã bảo đừng có chở củi về rừng. - Roman thờ dài. - Ông có lý.

Hiện tượng khiến hai người đàn ông chú ý và vẫy gọi họ.

Roman phẩy tay. Ông cười với những ý nghĩ của mình.

Julia và Michalina khẳng định rằng họ đi giày cao gót rất thành thạo và rằng xông hơi và tắm trong không khí trong lành của Mazury đối với họ là vô cùng bổ ích.

— Em hy vọng là hôm nay sẽ yên ổn. - Hôm qua lúc em đến đây, có một đôi đang làm tình.

— Ở phòng xông hơi? - Julka ngạc nhiên hỏi.

— Vâng, trong phòng xông hơi.

— Thế em đã làm gì?

— Chẳng làm gì cả. Em chờ cho đến khi họ xong việc em mới chào rất nhã nhặn “Xin chào” - Michalin trả lời và nhún vai.

Julia bật cười.

— Chị biết không, sau đấy bà kia chạy mất, còn em thì nói chuyện với tay đàn ông. Một ông bạn không tồi. Phải đến ngoài năm mươi, nhưng nhìn hay lắm. Vừa làm việc với cô này xong, đã lại túm ngay cô kia.

— Túm cô kia?

— Vâng, túm em chứ ai.

— Rồi sao?

— À, theo như em để ý thì con lẩn của anh chàng động đậy về sốt ruột lắm, còn anh chàng thì cứ xích lại mỗi lúc một gần và bắt đầu mở cuộc tấn công, thế là em chuẩn luôn.

Julia lại phá lên cười. Về thực chất, Michalina là một cô gái thật thà và thẳng tính.

Khi lại đi ngâm mình trong làn nước hồ mát lạnh, họ nhìn thấy hai người câu cá trên một chiếc thuyền ở giữa hồ.

Julia lấy khăn bông che người, còn Michalina vẫn ngược lại. Cô đứng lên, xoay mông, lắc ngực và vẫy những người đàn ông.

Họ vẫy lại cô.

Michalin cười vang và sung sướng khóa nước.

Jadviga áo váy bảnh bao đang trên đường đến chỗ ăn tối. Tất nhiên là Michalina phụ trách về tóc và trang điểm cho chị.

— Chị đi giày cao gót vào - Julia ra lệnh.

— Cô đi đi, đàn ông là mê những cái gót giày cao lắm đấy.

— Nhưng đường rừng thì chị đi sao nổi với giày cao gót? - Jadviga hỏi đầy lo lắng.

— Không quan trọng - Michalina nói. - Cô đi chân trần họ cũng mê, còn giày thì cô cầm trên tay. Chỉ có điều giấu sau lưng ấy, - cô nói thêm. - Như thế này này.

Cô lấy đôi giày từ tay Jadviga và đi quanh phòng. Mọi người chuẩn bị cho Jadviga như thể chị chuẩn bị đến buổi hò hẹn đầu tiên.

Jadviga tự hào như một con công, cho phép làm mình thêm hấp dẫn. Khi nhìn mình trong gương, khuôn mặt chị sáng lên. Chị đứng thẳng người, thóp bụng lại và cười với các cô gái.

Chị vẫy tay tạm biệt các cô gái và chạy lộc cộc trên đôi giày cao gót.

Julia và Michalina đứng ở cửa, nhìn theo Jadviga đang bay. Cần phải thế. Chỉ cốt sao cuộc hò hẹn với chồng được thành công. Chị ấy rất cần điều đó.

Khi ra khỏi phòng, họ gặp Konrad.

— Còn anh lại ở đây à?

— Ở đây. Hay là tôi đang theo dõi chị nhỉ? - Konrad trả lời với tiếng cười náo nhiệt.

— Cũng có thể là một ai đó khác? - Julia tiếp lời luôn và chị đang nghĩ tới Evelina.

— Có thể? - Konrad trêu tức. - Đi dạo à? - anh ta hỏi. - Tôi sẵn lòng nhập hội.

— Em đi về phòng đây - Michalina nói nhanh. Em phải gọi điện cho anh Misiu.

— Sự thực là mình chẳng có ai để gọi điện, nhưng mình cũng về phòng thôi. - Julia cười.

— Có nghĩa là tôi bị quăng vào sọt rác. - Konrad nhún vai. - Tôi không quen với chuyện này. - Anh ta làm vẻ mặt rầu rĩ. - Sọt rác thuộc vào loại hiếm.

— Vâng, chúng tôi biết là anh có nhiều ưu điểm, và ưu điểm lớn nhất của anh là tính khiêm tốn - Julka nói đùa.

— Tối tôi sẽ ở trên thuyền. Mời đến nhé - anh ta nói rất rành mạch về phía Julia. Mặt anh ta tiến sát về phía mặt Julia. - Tụi... em đến nhé? - anh hỏi, mắt nhìn vào mắt cô gái.

— Vâng - Julia nói khẽ.

— Chị nói cho chị đấy nhé - Michalina lâu bầu vể hờn dỗi. - Anh ta có quan tâm đến em đâu. Không hề quan tâm đến em! Công nhận là em có Misiu, nhưng em vẫn để lộ ngực, thế mà anh ấy cứ như không. Anh ấy chạy theo chị, chị thân mến của em ạ. Không phải nói đến câu thứ hai!

Không phải nói đến câu thứ hai Julia cảm thấy như có kiến bò trong bụng.

Chính cô cũng ngạc nhiên với sự thay đổi của sự việc, bởi phải đến cả chục năm rồi cô không còn cảm giác kiến bò bụng. Và với sự ngạc nhiên cô nhận thấy rằng những con kiến này thật dễ chịu, dễ chịu đến mức khó chịu.

Đừng quá phóng đại. Chẳng phải anh ta đến thăm Evelina sao. Vậy cô lúng túng cái gì.

Evelina, mặc dù già hơn, nhưng là một giáo viên của Trường học cho các Bà Vợ hẳn chị ấy phải nhiều kinh nghiệm hơn... Và chắc chắn là với những kinh nghiệm ấy chị sẽ giành được Konrad... Bởi anh ấy liên tục lang thang trong trường này. Nên lúc nào cũng có thể chạm trán anh ta được. Có vẻ như anh ta đo đạc cái gì đấy, nhưng nói chung anh ta đo cái gì nhỉ? Một sự thông đồng không hiệu quả. Đồ vật duy nhất là cái thước dây. Chàng thanh niên không dùng đến. Ủ, nhưng mà chẳng sao hết. Chẳng nào thì cô cũng kéo Michalina cùng đi dạo ven hồ. Lúc nào chả có thể từ trên bờ vẫy tay chào Konrad. Biết đâu anh ta lại chẳng xảo quyết mà tầm trường cũng nên?

Trong tiết học gần đây nhất, Evelina có nói gì đó về những kẻ cảm dỗ... Rằng cần phải thử, chẳng phải phụ nữ có thể làm tất cả sao!

Roman không nhận ra vợ. Thoạt tiên ông ngửi thấy mùi thơm từ phía bên trái, ông liền nhắm mắt lại và cười. Rất hiếm khi xảy ra trường hợp một ai đó đặc biệt, thơm mùi nước hoa đến với ông từ phía sau và gãi nhẹ lên lưng ông bằng móng tay dài. Ông rùng mình. Ông hé mắt, nhưng ai đó vẫn không thôi gãi. Có nghĩa là không phải ông đang mơ. Mà Jurek đã đưa cô bạn gái của ông về Warszawa rồi cơ mà. Vậy thì ai có thể gãi gãi lưng ông một cách tuyệt diệu như thế?

Cho dù có nhiều yếu điểm - cả những cái được giấu đi cũng như những cái lộ ra - ông cũng không phải là một thằng ngốc để không biết rằng đã qua rồi, không bao giờ trở lại nữa những năm tháng mà các cô gái (bây giờ ông sẽ gọi là “tình yêu”) chiêm chiếp chạy theo ông, và áo ngực của các em thì cứ tự động được cởi ra.

Roman không ngu và mặc dầu ông đã hóp bụng lại và gồng các cơ một cách tối đa, ông vẫn không thể hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra. Tuy nhiên ít ra cũng cần quay đầu lại để nhìn cái hiện tượng thơm và gãi ấy. Ông tiếc rẻ gỡ mỗi câu ra khỏi lưỡi (vì ông vừa mắc mỗi xong, bỏ đi thì phí quá), đặt cần câu xuống và quay lại.

Ông quay lại phía hiện tượng.

Hiện tượng mặc một chiếc váy gầy như trong suốt, da rám nắng, tóc được làm cẩn thận, màu sắc rất hiệu chiến, nghĩa là trang điểm đâu ra đấy, và nhìn thật tuyệt. Ông thấy giống một ai đó.

— Em quyết định đến sớm hơn - khách thể của sự ngưỡng mộ thông báo, và Roman hơi hơi thất vọng khi nhận ra đó chính là vợ mình.

Bởi chẳng phải vợ mình đẹp, thon thả, dễ thương, đáng mến đấy sao. Và như trong câu chuyện tiểu lâm này... Nếu thêm được mục lạ nữa...

— Jadviga? - ông ngỡ ngàng hỏi.

— Jadviga - trả lời ông không phải ai khác, chính là Jadviga. - Anh không nhận ra em à?

— À.. Ờ... trông em hơi khác! - lần đầu tiên kể từ rất lâu rồi, Roman thực sự nghĩ tới sex với vợ mình. Phải đến bác sĩ thôi, người anh em, phải đến bác sĩ. Tuổi già đang tới. Và tới rất nhanh.

— Em được vậy là nhờ... điều dưỡng - Jagoda nói. - Em đến sớm hơn bởi em biết là anh đang ở hồ. Mình đi ăn tối đi, sau đấy mình có thể tắm dưới hồ?

Tắm hồ dưới ánh trăng. Với vợ mình. Có khi cũng hay. Nhưng trước đấy được uống chút gì thì hơn. Quá nhiều cảm xúc cho một ngày. Một cô vợ đổi khác. Và đây là một trò đùa thật vui cho ông.

Cô vợ đổi khác không ngừng khiến ông thích thú bằng những câu chuyện.

Roman không còn nhớ vợ mình trông NGỒ NGỘ là khi nào nữa. Bao giờ cũng cẩn thận, chỉ dán mũi vào những chuyện tình ủy mị. Thậm chí không cả xem tivi. Một lần khi ông mở món tài sản mới, chiếc tivi bốn mươi sáu inch, thế là cô ta ùng ùng cầm sách xuống bếp và đóng cửa ngòi lý trong đó.

Vợ ông không phải là người thích vui vẻ. Cô ấy thích bếp núc. Bếp núc - gia đình. Nhưng để ông, Roman, cười thành tiếng trong bữa ăn tối bên ánh nến cùng vợ mình? Điều đó chưa từng có.

Hình như Roman không cười thành tiếng, chỉ khóc một cách cay đắng khi biết điều bất ngờ nào đang chờ mình vào tối hôm ấy. Bởi bà vợ, ngà ngà hơi men, cho dù là ngà ngà một cách QUYẾN RŨ, đã yêu cầu ông phải làm quen với các bạn gái của bà ngay lập tức.

— Nhất định anh sẽ thích tụi nó - chị nói. -

Michassia rất là tuyệt vời! Chỉ mỗi tội gã đàn ông của nó thì tụi em không thích tí nào. Một cô gái còn trẻ, nhưng thật sự rất dễ thương. Và Julka. Một cô gái ba mươi tuổi vừa ly hôn. Nó đến đây để giải tỏa nỗi buồn. Còn Marta nữa. Anh đến đây, đến đây làm quen với tụi nó. Chắc là tụi nó đang chờ ở ven hồ.

Quả thật, các cô gái đang đứng bên hồ và tìm Konrad, mà theo lời hứa của anh ta thì chắc đang chèo thuyền ở đâu đó trong đám cỏ hương bồ. Rất

tiếc là không có Konrad, điều đó làm cho Julia cảm thấy chỗ gần tim, hay dạ dày hoặc các cơ quan nội tạng khác của mình nhói lên. Các cô nhô hẳn người ra, cố nghe tiếng mái chèo khua nước, nhưng họ chỉ nghe thấy chốc chốc lại có tiếng cá quẫy trên mặt nước. Họ không nhận thấy Jadviga đang lặng lẽ đi về phía họ.

— Đây là ông xã chị, Roman - Jadviga tự hào nói, khi cuối cùng thì các cô gái cũng nhìn thấy họ. Roman nhìn thấy Michalina, mặt ông tái đi.

Michalina xiết mạnh tay ông và nhìn thẳng vào mắt. Đoạn cô hỏi:

— Có lẽ chúng ta đã từng gặp nhau phải không ạ? - Cô cười rạng rỡ. - Tuy nhiên cháu rất nồng nhiệt chào đón chú. Nồng NHIỆT cao. Cao như... trong phòng xông hơi chẳng hạn.

— Em sao khó chịu thế? - Julia tỏ ra rất bức mình với Michalina. Jadviga rạng rỡ thế, còn em thì lại nổi khùng lên. - Em giận cá chém thớt đấy à? Misiu không gọi điện phải không? - Cô cắt ngang lời Michalina.

— Thế chị có biết đấy là ai không? Michalina hỏi, những móng tay gõ lên móng một cách nóng nảy.

— Là ai vậy?

— Là cái lão trong phòng xông hơi ấy - Michalina gần như hét lên.

Julia nhìn Michalina vẻ dò hỏi.

— Lão nào trong phòng xông hơi?

— Người này! Bây giờ thì cô đã kêu to - Chính người này! Cái người mà em kể với chị là xoay tròn một ả, còn em ngồi xuống. Và thế là sau đấy ông ta xích lại gần em. Đó là chồng cô Jagoda!

— Em đùa à!

— Em cũng muốn đó chỉ là chuyện đùa thôi. Để làm cái khi gì cơ chứ? Đùa cợt với cô Jagoda? - Michalina tỏ ra rất tức tối. - Chúng ta cần suy nghĩ xem phải làm gì bây giờ. Cô ấy thì vui như sáo vì được chồng chiêu đãi bữa tối bên những ngọn nến, còn chúng ta lại ra đôn. Vào giữa đôn. Và thêm một đôn kết thúc.

Julia trầm ngâm.

Đúng là vô nghĩa thật. Jagoda hạnh phúc biết bao. Còn họ lại phải phá vỡ niềm hạnh phúc ấy. Với một tay đàn ông như vậy thì cũng khổ cho chị ấy. Nhất là - theo những gì Jadviga kể - đây không phải là lần đầu tiên. Nhưng liệu họ có thật sự phải ra tay hay không?

— Hay là không nói cho chị ấy biết? - Julia hỏi. - Hay là nhắm mắt lại và giả tảng như không nhìn thấy gì? Cứ giấu nhem đi và coi như không có chuyện gì xảy ra?

— Thế chị muốn như vậy à? - Michalina rất tức tối. - Để cho cái ông ấy phản bội, động chạm vào người đàn bà khác, và sau đấy chị sẽ đi giặt áo cho ông ấy để hết mùi nước hoa? Vâng, nhưng mà trong phòng xông hơi thì ngay cả áo sơ mi ông ấy cũng không có nữa kìa. Thay vì đến thăm cô Jagoda một đôi lần thì ông ấy lại đi theo đuổi một con nhãi ranh nào đấy! Và lại thêm một cô được đánh dấu trong danh sách gái bị chinh phục!

— Miska!

— Thế nào? Chị nghĩ là không làm gì sẽ tốt hơn cho cô Jagoda à? Nên làm. Với anh Misiu thì bao giờ cũng tốt hơn nếu em làm tốt cho anh ấy.

— Còn với em thì sao?

— Em cái gì?

— Liệu em có thấy tốt hơn nếu cậu ta làm tốt cho em?

— Chị yêu quý ơi, làm tốt, đó là em. Và chính vì thế mà em đến đây. Với em thế là đủ.

Julia ngồi trong chăn, thơm tho, vừa được Oskar mát-sa với các loại dầu. Việc này không còn kết thúc bằng một cơn thịnh nộ nữa, bởi cô không muốn điều này. Hôm nay cô đề nghị anh ta là sẽ chỉ thư giãn thôi, và đã đúng như vậy. Rất thư giãn.

Anh ta thả một cây hương có mùi thơm mà cô chưa hề biết.

— Không quan trọng, anh Oskar à, anh cho gì vào đó không quan trọng. Quan trọng là tôi cảm thấy dễ chịu.

— Như thế sẽ rất tốt cho em, nhưng em lại không muốn.

— Ừmm - cô lâu bầu, vì cô chỉ có thể nói được từng ấy. Sự thư giãn mà mát-xa đem lại thật đặc biệt.

Oskar là bậc thầy trong việc làm thỏa mãn các nguyện vọng của phụ nữ. Anh cảm nhận những phần cơ căng thẳng nhất bằng những ngón tay của mình và anh mát-xa chúng bằng những cử động mềm mại. Dưới sự động chạm của anh, người đàn bà nhận biết về những phần của cơ thể mình mà trước đó dường như không tồn tại. Anh xoa bóp từng khớp xương, từng centimet của cơ thể - những centimet mà anh được phép.

Nhưng giờ đây không phải về những centimet.

Julia suy nghĩ về việc liệu Jagoda có nên biết hay không. Thêm một người đàn bà trong “danh sách những em út bị chinh phục” của chồng, đối với chị ấy có thể không tạo nên sự khác biệt nào, và chúng sẽ không cào xé các vết thương. Đúng, tốt hơn là không nói...

Đã quá muộn.

Khi cô vào phòng Jagoda thì Michalina đã ngồi trên giường của Jagoda. Jadviga bồn chồn đi đi lại lại từ phía tường này sang phía tường kia. Đôi giày cao gót bị vứt nằm chỏng chơ dưới cửa sổ, không còn dấu vết gì của khuôn mặt được trang điểm một cách hoàn hảo. Đã bị nước mắt rửa sạch.

— Em kể rồi à? - Julia hỏi khẽ. Cô hỏi mặc dù đã biết câu trả lời.

Michalina gật đầu.

Julia thở dài và ngồi cạnh Michalina. Họ ngồi im lặng, còn Jadviga thì cứ đi từ chỗ cửa sổ ra cửa rồi lại từ cửa vào chỗ cửa sổ.

— Nào, cuối cùng thì cô cũng phải nói gì đi chứ! Cô đừng có đi đi lại lại như thế! - Michalina kêu lên. - Tụi cháu đến phát điên lên vì cái sự đi lại của cô mất!

Jadviga thu mình lại bên mép ghế. Chị khóc không thành tiếng. Nếu như không có những giọt nước mắt lăn dài trên má, nếu như phấn son trang điểm không bị nước mắt làm trôi đi và nét mặt có phần nào nhăn nhó thì thậm chí không biết được là chị đang khóc...

— Thế nào? - Michalina hỏi.

— Chẳng thế nào cả - Jadviga nhún vai. - Có lẽ cô phải đi khỏi đây thôi. Gói ghém và đi khỏi đây. Có thể họ sẽ trả lại cô một số tiền... Vì mới được có một nửa thời gian... Có thể cô sẽ thuê một ngôi nhà nhỏ cạnh hồ và sẽ sống một mình...

— Để làm gì? - Michalina quì xuống trước Jadviga. - Cô muốn sống một mình để làm gì? Để uống à? - Michalina nổi khùng.

Jadviga ngắc ngư.

— Cô không nói dối cháu được đâu. Sẽ bắt đầu như thế này này. Bữa trưa một ly, bữa tối một ly, sau đó là tối muộn, khi vui vẻ, sau đó là lúc buồn... Và sau đấy... Sau đấy, khi cô cảm thấy thiếu một cái gì đấy. Cô uống. Và thậm chí cô cũng không biết mình uống bao nhiêu nữa. Cái này thì cháu biết. Và sau đấy là các chuyến đi. Sự quên lãng, sự buông xuôi. Cô Jagoda, cháu là cháu biết tất cả những điều đó! Cô biết là cháu nói gì, phải không ạ? - Michalina nhìn Jadviga đầy ý nghĩa.

Jadviga gục đầu trong vòng tay mình.

— Mẹ cháu... - Michalina bật khóc. - Nhưng từ năm năm nay thì sạch sẽ rồi. Đã sạch sẽ. Vì cháu không biết bây giờ thế nào. Chúa ơi, cháu đi khỏi nhà mà không thông tin gì về nhà, không biết liệu mẹ cháu có không uống. - Michalina tỏ ra hoảng sợ. - Mọi người ơi, có lẽ cháu phải gọi điện cho mẹ...

Michalina chạy ra khỏi phòng Jagoda. Khi về đến phòng mình, cô lấy điện thoại trong ngăn kéo ra. Về nguyên tắc thì cô không bao giờ rời chiếc điện thoại, nhưng cuộc nói chuyện với Jadviga hôm nay cần được yên tĩnh. Cô nhìn điện thoại một cách máy móc. Misiu không gọi. Rõ ràng là anh ấy nhiều việc quá, vì gần đây càng ngày anh ấy càng ít gọi. Cả tin nhắn cũng không có. Nhưng lúc này đây không phải là vấn đề quan trọng nhất. Bây giờ là mẹ.

Cô nhấn vào “m” trên iPhone của mình. Quà của Misiu, tất nhiên rồi. Bên cạnh số điện thoại là hình ảnh một phụ nữ cười tươi. Nép vào bà là

Miska của hai năm trước đây. Michalina vuốt ve bức ảnh. Ngón tay trở đã suýt chạm vào số.

Cô không thể.

Đã ngần ấy thời gian trôi qua. Biết bao chuyện đã xảy ra. Cái gì? Cô sẽ chọn số, sẽ nghe thấy tiếng mẹ và cô sẽ nói: “A lô, có gì mới không mẹ? Con, Michalina đây. Mọi người đang làm gì trong buổi tối mùa hè này, còn con đang ở Trường học cho các Bà Vợ, mọi người biết không, con đến đây là vì Misiu. Người mà bố mẹ không thích ý. Và vì người ấy mà đã ngần ấy thời gian rồi mà con không có tin tức gì về nhà. Vì bố mẹ biết không, con muốn làm tốt cho anh ấy”.

Vô nghĩa.

Thậm chí cô không muốn gọi điện cho Misiu nữa. Cô gửi cho anh tin nhắn “Chúc ngủ ngon” và cắt điện thoại vào ngăn kéo.

Cô nằm mơ thấy mẹ. Vẫn như hồi nào. Khi hai mẹ con cùng ngồi trên sàn bếp và theo dõi lò nướng xem những chiếc bánh mà họ cùng làm đã vàng chưa. Hồi ấy Michalina cứ nhất định là phải ngồi trên sàn bếp và không được rời mắt khỏi cái lò nướng. Mẹ luôn luôn nói rằng chỉ cần rời mắt một chút, là bánh sẽ cháy ngay. Misiu không thể dễ như vậy. Thậm chí cô còn cố gắng không chớp mắt một cách tối đa. Bánh được nướng một cách hoàn hảo. Sau đấy cô cùng với mẹ xịt kem tươi ngon tuyệt và trang trí đủ các màu sắc cho chiếc bánh.

Chưa bao giờ có loại bánh nào ngon như vậy. Cô nhảy đến chỗ mẹ và ôm chặt bà. Lúc ấy mẹ đang rửa bát, bà quay lại và đưa tay về phía Michalina.

Và cô tỉnh giấc.

Cô ngồi trên giường. Một giờ ba mươi. Cô đi đôi dép của khách sạn, mặc chiếc váy của ngày hôm qua, cặp nách cái chăn và chạy sang phòng một trăm mười ba. Cô gõ mạnh. Không ai mở cửa. Cánh cửa khép hờ. Cô đẩy cửa bước vào.

Jadviga đã ngủ. Michalina cầm chiếc vỏ chai rượu vang trên sàn nhà và đặt lên bàn. Cô mở tủ. Trong tủ còn mấy chai vang đỏ nữa. Cô thở dài.

— Cô Jagoda? - Michalina thì thào.

— Mhmm?

— Cháu nằm cạnh cô được không? - Michalina hỏi.

Jadviga gỡ mình.

— Không ngủ được à? - chị hỏi.

— Không đâu, cô. - Michalina nức nở khóc. - May mà...

Cô nép người vào Jadviga và khóc. Cô cảm thấy ấm áp. Như nằm bên cạnh mẹ. Đúng rồi. Nhất định cô sẽ gọi cho mẹ.

Tối tiếp theo Julia lại đi dạo ven hồ và chờ đợi thuyền của Konrad đi tới. Máy buổi học gần đây ở trường chán kinh khủng. Có một chị biểu trưng cho một bà nội trợ mẫu mực đến và khắp phòng học toàn mùi dấm, chả là dấm được dùng cho tất cả.

Cho tất cả.

Tiếc là chị ấy vẫn chưa bảo làm mặt nạ đắp mắt từ dấm. “Nhưng mọi loại vết bẩn, kể cả những vết bẩn cứng đầu nhất, dấm đều có thể đánh tan”.

Bà nội trợ hoàn hảo của trường trông như là từ tạp chí. Phẳng phiu, chín chu và - như tất cả đều nhận định - được bơm *botox* và *silicon*, vì khi chị ta cọ sàn nhà bằng nước dấm rất mạnh mà cả người hầu như chẳng động đậy gì. Tóc thì được vuốt đến hàng tấn keo, không mặc áo ngực nên hai đầu vú cứ dựng lên trong chiếc váy của trường, đôi giày với hai gót cao lênh khênh và chị ấy đi chúng khi trèo thang để lau thanh treo rèm cửa. Chị ta lau bằng gì? Tất nhiên là dấm. Julia có cảm tưởng là chính người chị ta cũng bắt đầu bốc lên mùi dấm.

Chỉ có bà phì phì là cần mẫn ghi đủ loại thông tin, kể cả công thức của những món đặc sản chứa những lượng dấm khác nhau, tất nhiên.

Hồi đầu, Michalina đã khẳng định là cô phải học dọn dẹp nhà cửa, tất nhiên là để Misiu được hài lòng, nhưng Julia với Jagoda đã can ngăn.

Jagoda hứa với Michalina là sẽ hướng dẫn cô mọi việc cho đến thành thạo, còn Julia thì chỉ muốn làm sao nhanh chóng để được đắm mình trong hương thơm của phòng xông hơi và hồ nước chứ không phải là cái mùi dấm chết tiệt này.

Chà.

Do vậy mà cô đứng, người quấn chiếc khăn tắm và tìm Konrad trong đám cỏ bắc.

Khi vừa định bỏ đi thì cô nghe thấy tiếng mái chèo khua nước. Cô ngoảnh về phía bờ. Chiếc thuyền của Konrad đang bơi đến chân cầu.

— Ahoj, thuyền trưởng! - cô cười tươi. - Tôi đang tìm anh đây.

— Ôi, mừng quá, người đẹp ơi - Konrad vừa nhảy lên bờ vừa nói. - Anh rất muốn đưa em đi một chuyến lãng mạn bằng thuyền, nhưng chỉ sợ muối sẽ ăn thịt chúng ta mất. Còn em thì hờ nhiều thế này. - Anh ta nhìn với vẻ công nhận rõ ràng. - Điều này chẳng hề làm phiền anh chút nào cả, tuyệt nhiên...

Julia quấn khăn mạnh hơn nữa.

— Tôi vừa ở phòng xông hơi ra...

— Em thấy đã đủ chưa hay vẫn muốn một lần nữa? Chắc ở trường hàng ngày em đi...

— Tôi đi hàng ngày, nhưng cái này hay hơn. Thơm mùi cây. Tôi sẵn lòng đi nữa...

— Tuyệt. Nhưng em chờ chút, cần phải cho thêm củi.

Konrad đi ra phía sau khu nhà và một lúc sau quay lại với một ôm gỗ bạch dương chặt khúc.

— Anh cho nhiều vào nhé? Em không còn các giờ học kiểu cắt may và kỹ thuật đan tất cho chồng tương lai nữa phải không?

— Không đâu. - Julia cười vang. - Mặc dù hôm nay bên trong được trang hoàng rất đẹp. Có thể làm nên điều kỳ diệu. Anh biết không? Bao giờ tôi cũng quan tâm đến điều ấy. Tôi ngồi với sổ sách tiền bạc, nhưng con người thứ hai của tôi lại ở đâu đó dưới gầm bàn và vẽ hình ảnh căn phòng của mình. Tôi thích đồ gỗ và sự thay đổi...

— Cô gái của anh. - Konrad cười. - Được rồi, anh xuống thuyền lấy khăn. Chúng ta sẽ nói chuyện ở trong kia.

Konrad đi xuống thuyền, còn Julia vào phòng xông hơi đã được đốt nóng. Cô thích điều này. Trong phòng xông hơi bao giờ cô cũng xả hết những cảm xúc xấu. Chúng thoát ra khỏi cơ thể cô cùng với từng giọt mồ hôi.

— Em biết không, lần đầu tiên anh xông hơi là ở Phần Lan - Konrad nói. - Đó là một phòng xông hơi thực thụ. Rất giống với ở đây. Cũng nằm ngay bên bờ hồ. Hồi ấy tụi anh vẫn còn những cành bu lô. Và tụi anh quạt nhau bằng những cành bu lô ấy. Cảm giác thật tuyệt vời.

— Có đau không? - Julia ngần ngại.

— Em biết gì không? Rất lạ là không hề đau tí nào. Thực sự là tụi anh đã vụt mạnh, nhưng không ai cảm thấy gì cả.

— Tôi cũng thích thế! - Julia reo lên.

— Thật không? - Konrad cười.

— Thật chứ. Coi như để trừng phạt cho lỗi ứng xử kém.

— Sao, em đã không ngoan à?

— Hmm... Thì ai chẳng có lúc thế... Ai rồi cũng sẽ phải có một giai đoạn không ngoan như vậy.

— Anh hy vọng là nó sẽ đến với em khi có anh bên cạnh...

Julia nhìn Konrad qua hàng mi khép hờ.

— Tôi đi bơi trước đây. Một chốc nữa anh xuống với tôi nhé?

— Tại sao không phải là bây giờ?

— Vì dưới cái khăn này tôi chẳng mặc gì cả, nên tôi phải nhảy xuống nước cái đã - Julia cười và trả lời. Cô đứng lên và đi ra cửa. - Anh đếm đến mười thì xuống nhé! - Cô chạy khỏi phòng xông hơi, để khăn trên cầu rồi hét lên một tiếng và nhảy xuống hồ.

Một lát sau Konrad chạy từ phòng xông hơi ra.

Cho đến khi người anh ta chìm trong nước, Julia mới quay đầu lại.

— Tuyệt vời phải không? Tôi luôn thích tắm vào buổi tối. Và tắm đêm còn thích hơn nữa. Khi đó có thể để trần mà chạy từ phòng xông hơi ra đây, có thể cầm tay nhau nữa chứ, vì sẽ chẳng nhìn thấy gì hết.

— Bây giờ cũng có thể - Konrad đính chính.

— Tất nhiên, mọi cái đều được, Konrad ạ! Cô nói to khi anh ta lặn xuống nước. - Nhưng lặn là bị cấm đấy!

Anh nổi lên mặt nước ngay cạnh cô.

— Cấm? Ai nói thế nhỉ?

Anh lặn một lần nữa, còn Julia thì phân vân, không biết anh mở mắt hay nhắm mắt khi lặn nhỉ.

— Nước tuyệt quá. Do đó mà anh rất muốn phòng xông hơi phải đúng như thế này. Được đốt bằng củi, có cửa thông ngay ra hồ. Giống như ở Phần Lan.

— Anh muốn như thế? Và anh có tác động lên vấn đề này?

— Có chứ... Em lại đây. Bao giờ về anh sẽ kể cho em nghe. - Anh cầm tay Julia và cố đưa cô vào bờ.

Anh lên trước.

— Với Oskar em cũng điệu dàng như thế này à? - Konrad tò mò.

— Ở đây Oskar làm nhiệm vụ!

— Ha! - Konrad la to và lên khỏi mặt nước. - Anh cũng thế!

— Anh ngoảnh ra chỗ khác.

Người đàn ông ngoan ngoãn ngoảnh mặt đi. Julia trèo lên cầu và quấn khăn.

— Chúng ta có thể quay về.

Konrad đỡ dẫn nhìn Julia.

— Em biết không? Một phòng xông hơi và một hồ nước như thế này là cách kiểm tra phụ nữ, xem cô ta như thế nào khi không trang điểm, không làm tóc... Đơn giản là cô ta sẽ trông như thế nào vào sáng sớm, khi dậy khỏi giường vào phòng tắm và mang bánh mì mới đến giường cho anh ăn sáng - Konrad liến thoắng.

Julia nhìn anh ta từ đầu đến chân.

— Một tên sô-vanh! Có lẽ anh biết rằng đó không phải là mục đích của ngôi trường này?

— Anh biết, anh biết. Anh đùa thôi mà. Mình đi đi. - Anh cầm tay cô. - Anh sẽ kể hết cho em nghe.

Họ lại ngồi trong phòng xông hơi. Thoải mái hơn sau khi tắm. Đã không còn căng thẳng bởi sự có mặt của người kia. Konrad tựa vào một bên tường, còn Julia tựa vào bức tường kia. Chân họ chạm vào nhau ở giữa ghế. Không người nào dịch chân ra. Sự động chạm ấy là cái mà cả hai đều cần trong phòng xông hơi nóng hừng hực này.

— Julka, em biết không, anh là kiến trúc sư. Và ngôi trường này là bản thiết kế quan trọng đầu tiên của anh... Cho đến lúc này là quan trọng nhất, là bản thiết kế mà anh yêu thích nhất.

Konrad Vesolovski ba mươi năm tuổi, có văn phòng thiết kế riêng tại Warszawa, rất nhiều hợp đồng và tiền nong cũng kha khá. Anh có đường may mắn nên hay thắng trong các cuộc thi thiết kế và giành được những hợp đồng béo bở. Konrad chắc chắn rằng đó là may mắn. Những người quen biết và gia đình thì lại thấy rõ rằng ngài kiến trúc sư đạt được tất cả những cái đó nhờ lao động vất vả và tâm huyết cộng với tài năng. Còn ngài kiến trúc sư thì đơn giản là có ý tưởng.

Từ nhỏ anh đã vẽ. Nhưng không phải là mèo, chó hay chuột. Mà là những tòa nhà đủ loại. Tất nhiên, cũng như mọi đứa trẻ khác, bắt đầu từ ngôi nhà nhỏ có hàng rào bao quanh và chú mèo trên hàng rào đó, nhưng rồi rất nhanh chuyển sang những cái cụ thể. Anh vẽ các khu chung cư, các tòa lâu đài, những nhà thờ Gothic. Những phác họa vô cùng chính xác.

Và sau đó anh bắt đầu biến đổi. Khi biến đổi rồi anh bắt đầu dán mẫu. Và mọi cái bắt đầu như thế.

Anh tốt nghiệp một trong những trường trung học hàng đầu của Warszawa và đó cũng là lúc bố mẹ anh quyết định ly hôn. Với Konrad, thì đây chẳng khác nào tiếng sấm giữa trời quang. Anh tuyệt nhiên không nghĩ tới chuyện này. Mẹ nói rằng anh đã đủ lớn để có thể hiểu được bước quyết định của bà. Bà đã chuẩn bị cho nó từ vài năm rồi. Tất nhiên không phải bà chuẩn bị một mình, mà là bên cạnh một gã đàn ông nào đó. Thậm chí Konrad cũng không biết ông ta và anh cũng không có ý định biết. Mẹ cùng với ông ta đi Mỹ và kể từ lúc đó liên lạc với bà có phần khó khăn hơn. Tất nhiên ở thế kỷ hai mốt có internet, có máy bay, chà, thậm chí có cả tiền nữa.

Tuy nhiên dở là ở chỗ không một ai muốn.

Vì vậy bà mẹ Konrad, bà Gabriela sống với người đàn ông của mình ở đâu đó gần New York, còn Konrad cùng với bố ở lại Warszawa. Hoa Kỳ không hấp dẫn anh. Có chăng là về du lịch, nhưng anh cũng không muốn đi thăm mẹ...

Sau vụ ly hôn của bố mẹ, Konrad thấy rằng tốt hơn là phải làm cái gì đó cho bố tức (cả với bản thân mình nữa) và anh không học đại học. Mặc dù đã thi đỗ vào ngành mà mình mơ ước - kiến trúc, nhưng anh khẳng định rằng cũng chẳng có ý nghĩa gì hết và anh đi du lịch bụi quanh nước Pháp, vì chẳng nào thì anh cũng phải tận mắt nhìn thấy những lâu đài bên bờ sông Loire. Anh lang thang suốt một tháng trời, mê mẩn với phong cảnh của những thị trấn Pháp.

Cuối cùng anh đến Paris. Ở đó mọi chuyện diễn ra cũng không đến nỗi tồi. Konrad vẽ rất đẹp. Những du khách giàu có đánh giá cao điều này. Trên các bức chân dung anh vẽ, người nào trông cũng đẹp - có thể nói rằng “cứ như trong tranh”. Vậy là Konrad có một cuộc sống hoàn toàn thuận lợi. Anh thuê phòng của một bà người Pháp đã từng là diễn viên. Hệ quả phụ của căn hộ ấy là những cuộc nói chuyện dài vào ban đêm bên ly rượu vang Pháp, về văn học và nghệ thuật. Tất nhiên là bằng tiếng Pháp.

Anh về nước vào tháng mười. Và hơi chịu ảnh hưởng của cuộc gặp gỡ với người bạn Pháp lớn tuổi, anh đã thay đổi ý kiến, - vì như anh đã nói với bố là chỉ có bố mới không thay đổi ý kiến thôi. Anh không phải là bố, kể cả về tính cách, vậy nên vào giữa tháng mười, tuy có hơi muộn một chút, anh đã ghi tên vào trường đại học Warszawa. Ở đó anh trượt khá nhanh và sau đấy không dừng lại nữa. Anh là một trong những sinh viên xuất sắc nhất của năm. Và kỳ lạ nhất là tất cả đến với anh đều do “nhân tiện”. Tức là, như anh nói, anh đã gặp may.

Năm thứ tư anh đã thắng trong một cuộc thi thực sự đầu tiên về kiến trúc. Đề thi là ý tưởng ban đầu về kiến trúc cho một cư xá hạng sang bên bờ hồ. Một chị lịch lãm, vận bộ đồ trắng tinh xuất hiện trong trường, khiến toàn bộ đám con trai của khoa phải ngất ngây và chẳng có lựa chọn nào khác ngoài tham gia cuộc thi... Tất nhiên, người đàn bà đó là Evelina...

Cả bố của anh cũng có mặt trong lễ trao giải. Có thể đoán rằng người đàn ông xem ra đã khá điềm tĩnh ấy, cũng không thể dừng đứng trước vẻ đẹp của người đàn bà tóc vàng. Và ông đã ngưỡng mộ chị ta tới mức trong tiệc mừng đã không rời chị ta lấy nửa bước.

Evelina, trong nỗi thất vọng của Konrad cũng như những chàng trai hai mươi khác đang có mặt trong bữa tiệc, không hề để mắt tới đám thanh niên. Một nửa buổi tối chị khiêu vũ với không ai khác ngoài bố của Konrad, Waldemar.

Walder đã trải qua tuổi xuân dài. Ông đã yêu đến nỗi Konrad không nhận ra chính bố của mình nữa, đây là tình yêu từ hai phía và không lâu nữa cặp đôi sẽ sống cùng nhau tại căn hộ của Walder ở Warszawa. Do đó mà Konrad chuyển đến căn hộ của Evelina, bởi không nên làm phiền cặp đôi trẻ trong tháng trăng mật của họ.

Căn hộ mới đã dẫn Konrad đến một con đường xấu. Chí ít thì cũng là nhận xét của ông bố. Bản thân Konrad lại nhìn nhận tình hình hoàn toàn khác. Con đường xấu đầy những cô bạn gái, họ đi qua căn hộ của chàng trai với tốc độ đáng sợ, nhưng không cô nào ở lại lâu hơn.

Nhưng buổi tối đàm đạo về “những cô bạn gái” với Evelina và ông “nhân ngài” (ôi, cái từ thật chẳng đẹp chút nào) của chị được kết trái bằng nhận định của Konrad, rằng những phụ nữ đáng thương ấy không thể làm vợ được, bởi bao giờ họ cũng thiếu một cái gì đấy. Và rằng cần phải có những khóa đào tạo cho các bà vợ tương lai...

Evelina nổi cáu và khẳng định rằng tất nhiên Konrad có lý, nhưng cần phải có trường học cho các cậu công tử bột, để họ biết tôn trọng phụ nữ, và cho phụ nữ, để họ biết cách đề phòng những cậu công tử này. Suốt hai tháng họ không nói chuyện với nhau, sau đó Konrad yêu Monika, một sinh viên luật đẹp và lý tưởng và công nhận rằng Evelina có lý. Monika rất say mê với dự án của Evelina. Say mê tới mức sau sáu kỳ học với chuyên gia tâm lý và hàng loạt đợt mát-xa, cô khẳng định rằng mối quan hệ với Konrad không thỏa mãn những xúc cảm của cô và cô ngã vào vòng tay một nhân viên mát-xa với mục đích được thỏa mãn gấp đôi.

Konrad còn lại một mình, nhưng lần này anh rất tức giận Evelina. Anh đổ lỗi cho Evelina về sự tan vỡ mối quan hệ của mình và suýt nữa thì anh sử dụng toàn bộ thiết kế liên quan tới vụ làm ăn này.

Cho tới khi Evelina hứa rằng anh sẽ được sử dụng một phòng trong ký túc xá này thì Konrad, với viễn cảnh về tất cả những nữ học viên xinh đẹp - đã chịu quay lại với ý tưởng Trường học cho các Bà Vợ và hoàn toàn chú tâm vào toàn bộ thiết kế.

Ngôi trường được dựng nên với sự giám sát của anh, song song với khu ký túc xá. Anh theo dõi việc xây dựng, quát tháo đám thợ và họ hiểu rằng không một sự cầu thả nào có thể qua được nên đã làm việc như những bà nội trợ hoàn hảo. Ngôi trường được hình thành với tốc độ rất nhanh, còn chất lượng thì đúng là năm sao.

— Lễ khai trương diễn ra vào mười năm trước đây - Konrad kể. - Evelina hứa là anh sẽ tìm được vợ ở đây, nhưng chính em thấy đấy, anh đã tìm được đâu. - Anh cười vang. Nói chung, anh không thiết lập một mối quan hệ nào, vì các cô gái ở đây đều được các gã đàn ông giám chỗ hết rồi, giống như cái cô bé bé cầm điện thoại đi lại khắp nơi ấy.

— Michalina - Julia nói. - Anh nghe này, năm phút nữa trong cái phòng xông hơi này thôi nhé, không chắc tôi chết luôn. Chúng ta ra khỏi đây thôi.

— Anh muốn chúng ta cùng nhau, vì có lẽ em không muốn có lỗi với anh. Anh sẽ nhắm mắt.

— Được rồi, được rồi. - Julia cười. - Mình đi đi. Cô nắm tay anh và chạy thẳng ra cầu. Cô vớt nhanh chiếc khăn quấn trên người và chưa kịp nhìn thấy thân hình thon thả trắng ngần của cô thì cô đã mất hút trong nước. Anh vội nhảy theo cô.

— Phải có cành cây chứ! - anh la lên. - Bu lô ấy!

— Phải có chứ, phải có. Những câu chuyện của anh đã làm tôi rất tò mò... Tôi phải nói với anh rằng cái phòng xông hơi ấy đã đúng ý đồ của anh một trăm phần trăm.

— Thế phần còn lại thì không à?

— Phần còn lại cũng thế! Mình quay lại đi. Trời lạnh rồi.

— Một lần nữa?

— Rõ rồi. Thế anh đã có cành bu-lô chưa?
— Sẽ tìm được thôi. Nhưng anh sẽ đánh phụ nữ à?
— Đúng thế! Anh có thể trừng phạt tôi vì tất cả những tội lỗi mà phái đẹp đã gây ra cho anh. Anh ngoảnh mặt đi. Tôi lên đây.
Konrad quay mặt đi, nhưng vẫn liếc nhìn Julia.
Không thể giấu được. Đó quả thật là phái đẹp...

— Nếu anh đánh em, thì em phải bỏ khăn ra - Konrad nói.
— Nhưng tôi sợ. - Julia quấn khăn chặt hơn.
— Em đánh trước đi. Xong rồi.
Konrad kéo chiếc khăn và đứng quay lưng về phía Julia. Anh có khung người đẹp. Cái lưng mạnh mẽ, mỏng săn chắc. Julia chỉ muốn vỗ tay vào đó chứ không phải bằng cành cây. Chạm vào, xoa... Song cô chỉ quất nhẹ anh bằng cành bu-lô.
— Mạnh hơn đi! - anh nói to. - Thật sự không đau mà!
— Tôi sẽ không đánh anh nữa đâu! Anh sao thế!
Konrad lấy khăn che người, mặc dù phòng xông hơi mù mịt không thể nhìn thấy gì.
— Em đứng quay lưng lại phía anh đi.
Julia quay lưng lại. Konrad nới lỏng chiếc khăn, chiếc khăn rơi xuống sàn. Julia đứng khỏa thân. Anh đặt tay nhẹ lên phần hông của cô và kéo sát vào mình. Cô rất đẹp. Anh có thể chạm vào cô như thế này mãi mãi.
— Nhưng nhẹ thôi, OK? - Julia thì thào.
Konrad quật nhẹ lên người cô.
— Chẳng đau gì cả - cô nhận định. - Có lẽ hơi nước làm dịu cái đau.
— Làm dịu. Bạn anh ở Phần Lan có năm anh em. Nó kể nó là đứa con đầu tiên trong số anh chị em không sinh ra trong phòng xông hơi...
— Ô, khi thật. Anh có thể mạnh hơn được không?
— Thế mà em cứ sợ. - Anh vụt cô thêm mấy lần nữa.
Julia cười.

— Tôi chưa đến Phần Lan bao giờ. Tôi không biết phong tục của họ. Thế mà ở đây có một người đàn ông lại đưa ra ý định sẽ đánh tôi bằng một loại cành cây nào đấy và còn thuyết phục tôi rằng sẽ rất tuyệt nữa. Chẳng phải là không bình thường sao.

— Thôi, được rồi, đủ rồi. - Bàn tay anh chạm vào mông cô.

Julia rùng mình.

— Mông em đỏ hết rồi đây này. - Bàn tay anh dịch chuyển theo sống lưng. - Cả lưng nữa. Bây giờ em chưa cảm thấy gì đâu, nhưng sau đây anh không biết sẽ như thế nào.

Anh vuốt ve bờ vai cô, rồi lưng, cho tới tận hông. Anh nhích lại gần hơn. Cô gái cảm nhận cái đàn ông đang cương lên nơi anh. Cô xoay người lại. Cô cảm thấy nó ở chỗ gần đùi mình.

Trong phòng xông hơi đã tối, chỉ có đám than hồng phát ra thứ ánh sáng nhạt. Có ai đó nói rằng khoảnh khắc đẹp nhất chính là khoảnh khắc này, ngay trước nụ hôn đầu tiên.

Anh kéo cô sát vào người mình. Cô cảm nhận anh bằng tất cả cơ thể mình. Anh hôn cổ. Môi anh dịch chuyển lên má để rồi dừng lại trước bờ môi cô. Họ nhìn sâu vào mắt nhau. Julia không chịu đựng nổi sự căng thẳng, cô đưa môi mình đến sát môi anh. Cả hai chìm trong nụ hôn đặc biệt mà chỉ nụ hôn đầu có thể có được như vậy. Mỗi nụ hôn sau đó sẽ khác hơn. Họ không thể rời nhau, như thế cả hai đều hiểu rằng sau đây, tất cả sẽ hoàn toàn khác.

Ý nghĩ quay cuồng trong đầu họ, cũng giống như lưỡi họ. Phòng xông hơi nóng bỏng cũng còn vì cảm xúc và hưng phấn của hai người.

— Konrad - Julia lên tiếng.

Người đàn ông không thể ngừng hôn.

— Konrad... Có lẽ chúng ta phải ra ngoài cho đỡ nóng. Thật đấy, nào đi.

Cô tiếc nuối đẩy anh ra xa mình mặc dù thực sự không muốn thế. Anh lại càng không. Anh không muốn đi đâu hết. Anh muốn đứng như thế này cho đến tận cùng trái đất, với cô, hôn cô và chạm vào người cô.

Càng nghĩ lâu anh càng muốn nhiều hơn, nhiều hơn.

— Đi nào. - Cô nắm tay anh.

Họ chạy bên nhau, khóa thân, hai bầu ngực cô nhún nhảy khi cô đạp bàn chân trần xuống cát. Tay trong tay, họ chạy ra cầu và cùng nhảy xuống làn nước mát lạnh.

Họ dầm mình trong nước.

— Anh có thấy mát hơn chút nào không? - Julia hỏi.

— Hơi hơi... - Konrad vừa trả lời vừa tiến sát đến chỗ cô. Anh ôm cô trong hồ nước lạnh, cảm thấy hai đầu vú đã cứng lên của cô trên lồng ngực mình.

— Konrad. - Julia đẩy anh ra. - Em về phòng đây. Như thế tốt hơn... OK?

Konrad hoàn toàn không hiểu, tại sao như vậy lại tốt hơn. Theo anh thì chỉ có tồi hơn. Chắc chắn tồi hơn. Sẽ tốt hơn nếu anh đưa Julia về phòng mình, về giường mình và anh sẽ không còn phải làm cái việc vô nghĩa là đánh cô bằng bất cứ thứ gì, mà sẽ bằng những thứ dễ chịu hơn, cho cả hai.

— Julia... anh xin...

Cô gái lắc đầu và bơi vào cầu. Cô khéo léo trèo lên cầu rồi chạy về phòng xông hơi, nơi những chiếc khăn tắm nằm ngay trước cửa. Konrad chậm chạp lên bờ và đi theo cô.

Vô nghĩa. “Như thế sẽ tốt hơn”. Tốt hơn cho ai? Có lẽ chưa có một người đàn bà nào từ chối anh vào đúng cái thời điểm mà anh ít ngờ tới nhất.

Khi anh vào đến phòng xông hơi thì Julia đã mặc váy, có nghĩa là đồng phục của trường, và đang lau tóc. Anh quần khăn ngang hông và hôn lên bờ vai cô từ phía sau. Cô vội lùi ra xa.

— Em đi đây - cô nói khẽ. - Em phải về.

Anh gật đầu.

— Để anh đưa em về.

Họ lặng lẽ đi bên nhau. Đến cổng thì Julia dừng lại.

— Hay là anh đưa em lên phòng? - anh hỏi.

Cô lắc đầu dứt khoát.

— Em đi một mình được - cô trả lời và cười.

— Không uống chút gì sao? - anh tiếp tục.

— Konrad... Em xin anh...

— Thôi, được rồi, được rồi. Anh đùa ấy mà...- Anh nắm bàn tay cô trong tay mình. - Chúc ngủ ngon. - Anh đưa cả hai bàn tay cô lên môi và hôn. - Em ngủ ngon nhé.

— Chúc ngủ ngon - Julka nói và biến ngay vào trong, đóng cửa lại.

Anh đứng một lúc trước cổng trường và chẳng hiểu gì hết.

Anh thở dài và quay lại phòng xông hơi. Cầm cành bu-lô và tự quất mình thật mạnh, đến nỗi chỉ một lúc sau cành cây đã không còn một chiếc lá nào và chẳng thể dùng được vào việc gì nữa. Anh chạy ra ngoài và bơi kiểu *crawl*^[11] với tốc độ nhanh nhất có thể, và đến lúc đó anh mới thấy mình có thể về phòng. Về phòng anh uống hết nửa chai nước khoáng rồi lên giường, nhưng không sao chợp mắt.

Anh phân vân, không biết mình đã làm gì để đến nỗi bây giờ nằm đây một mình mà nghĩ về cặp mộng tròn trịa và ửng đỏ vì nóng trong phòng xông hơi ấy, về những cú quất bằng cành cây mà không có cặp mộng ấy ví dụ như dưới má mình chẳng hạn. Anh thấy mệt mỏi sau ngày hôm nay, hay chính xác hơn là buổi tối đầy ấn tượng, nhưng bao giờ anh cũng muốn có một buổi nghỉ ngơi như thế.

Anh thở dài. Tắt đèn. Sau một giờ không ngủ, anh lại bật đèn, vớ chiếc Kindle và đọc tác phẩm cuối cùng của Koontz. Thậm chí anh thấy hấp dẫn. Đúng như Koontz. Khi trời bắt đầu sáng, anh để máy đọc sang một bên, mở toang cửa sổ, nằm lên giường và thiếp đi.

Julia cũng khó ngủ. Cô quay về khách sạn và muốn uống một ly rượu vang, cô nghĩ rằng chắc sẽ gặp ai đó trong quầy bar, nhưng chỉ thấy mỗi chị phì phì Anka đang ngồi một mình. Cô không muốn đến ngồi cùng, nhưng chị ta đã nhìn thấy cô.

— Sao em về muộn thế? - Chị ta vẫn thóc mách như thường lệ.

— Em vừa xông hơi... - Julia trả lời. - Ở chỗ gần hồ ấy...

— Một mình à? - Anka vẫn tiếp tục sấm soi- Sao, chị muốn ghi lại em đi với ai à? - Julia hỏi.

— Chúc ngủ ngon.

— Chúc ngủ ngon. - Anka thở dài.

Biết làm sao được. Mình phải giữ một vai trò thật bạc bẽo. Mà các cô gái ở đây mới dễ thương làm sao. Chuyện này lẽ ra phải hoàn toàn khác...

Biết làm thế nào, cần phải nói chuyện với lãnh đạo. Có thể có cách khác hơn...

Trong thời gian đó, Michalina ngồi trong phòng Jadviga thoải mái như ở nhà mình.

— Cô Jagoda, nếu là cháu thì cháu đã bỏ một gã đàn ông như vậy. Thế chả nhẽ cô có thể chịu được khi chú ấy động chạm vào những người đàn bà khác, mà như cháu đã nói đấy, cô có hai núm vú tuyệt đẹp, rồi sau đấy lại về nhà và đụng vào cô.

— Không đụng, cháu ạ. - Jagoda thở dài. - hoàn toàn không.

— Thế là thế nào, chú ấy không đụng?

— Cô chú ngủ riêng giường, riêng phòng, cô chú chỉ chạm vào nhau tình cờ khi đi qua nhau ở hành lang, mà hành lang lại quá hẹp, không đủ chỗ để tránh nhau mà không gây tiếng động.

— Thế thì cháu lại càng không hiểu, cô thân yêu ạ. Cháu thì không thể như thế được. Cuộc sống của cô buồn thật đấy - Michalina nói và thở dài.

Jagoda trầm ngâm. Liệu cuộc sống của chị có buồn không? Chị cứ dần dần quen với nó. Những cô tình nhân của chồng chẳng gây cho chị ấn tượng gì. Tất nhiên là chị thấy buồn, nhưng sau đó chị lại bình thường. Chị phải làm gì? Nếu như họ ly dị... Những ngày lễ của họ sẽ như thế nào nhỉ? Hai lễ Giáng Sinh riêng biệt? Còn Ania sẽ ở đâu trong những ngày lễ ấy? Lúc thì ở chỗ bố, lúc thì ở chỗ mẹ? Và khi Ania đón lễ ở chỗ Roman thì chị sẽ hoàn toàn một mình? Không, chị không thể hình dung ra cảnh ấy. Tốt hơn là cứ để như thế này. Chị cũng không thấy quá tồi tệ. Chị có nhà, có chồng mà các cô bạn gái của chị phải ngưỡng mộ... Có lẽ cũng ngang với sự ngưỡng mộ mà anh ấy đã từng dành cho họ... Không, không phải là bây giờ, còn ai thích mấy bà năm mươi... Nhưng trước đây... Kể cả là mười năm trước đây.

Mà chẳng phải chị vẫn cứ một mình đấy sao. Giấy chứng nhận thì có nghĩa gì? Chị vẫn cứ cảm thấy giống hết như hồi mình hai mươi tuổi. Và

chắc hẳn là chị vẫn sẽ cảm thấy như thế khi bảy mươi... Chà, số phận thật lạ lùng... Nhưng, như bà chị thường nói: “Người nào không thích già thì phải treo cổ khi còn trẻ”. Jagoda yêu cuộc sống. Yêu cuộc sống CỦA MÌNH. Không thể mọi cái đều lý tưởng được. Trong mỗi trò *puzzle* đều có thể có một thành phần nào đó bị mất, nhưng bức tranh tuy thế nhìn vẫn đẹp khi lấy bàn tay che đi chỗ trống. Chị thở dài. Song vẫn cứ thiếu một cái gì đó... Giống như trong một món ăn được nấu theo một công thức hoàn hảo nhưng chúng ta lại quên cho muối.

— Cô Jagoda, cô có nghe cháu không đấy? - Michalina lắc lắc đầu Jagoda.

— Cô nghe, tất nhiên rồi - Jagoda nói.

— Vừa đúng lúc. Vậy cháu sẽ nói lại cho cô một lần nữa. Nhưng bây giờ cô phải nghe cháu. Cô biết không - Michalina lúc này đang ngồi xõm trên giường bên cạnh Jadwiga đã bắt đầu ngáp, tiếp tục - cháu có một người quen tên là Halinka ở Hà Lan. Cô ấy là em chồng của con gái mình là Justynka. Cháu nói có đúng không nhỉ? Vì cái cô Justynka ấy đã lấy chồng là anh của Halinka. Và giống như thế con trai của Justynka là cháu của Halina, nhưng cũng là cháu gọi chồng cô ấy là bác. Cô biết không, như vậy có nghĩa là cái cô Halinka ấy vừa là cô, vừa là bà của con trai Justynka và còn là chị vợ của con rể nữa.

— Michalina à, cháu uống gì ở bar rồi phải không? - Jagoda hỏi.

— Cháu có uống, cháu có uống. Nhưng vấn đề không phải ở chỗ đó. Vấn đề là ở chỗ, việc tìm chồng là việc của gia đình. Nhưng chỉ ở những gia đình Hà Lan thôi. Cô có thích hoa tulip không?

— Thích...- Jagoda trả lời, ngày càng tỏ ra mất phương hướng hơn.

— Thế thì dễ rồi. Ở đây toàn tulip với cả guốc gỗ. Và cối xay gió nữa. Nhưng như thế có khó khăn gì không?

— Không đâu, cối xay gió thì có gì khó khăn... Khó khăn là ông chồng cơ.

— Ôi, chồng. Nhất định cô sẽ có một ông và Halinka với Justynka sẽ kiếm cho cô một ông Hà Lan. - Cô chau mày. - Nhưng tiếng Hà Lan quái dị lắm, nhưng ban đầu cô có thể ra hiệu bằng tay cũng được.

— Vâng, và sau đấy, cô nghe này, cái cô Halinka ấy tìm được chồng cho Ivonka. Thế thì bây giờ có lẽ Ivonka phải tìm chồng cho cô. Vì cháu không biết chuyện này là như thế nào, Halinka với Justynka tìm hay là để lại như kiểu thừa kế ấy. Rằng người mà được người khác tìm chồng cho bắt buộc phải tìm được chồng cho một người khác nữa, để phép màu không chạy mất.

Nhìn Jadviga giống như là chị muốn gọi ngay bác sĩ đến khám cho Michalina, tuy nhiên chị vẫn nghe đứa trẻ đang nói toàn chuyện nhảm nhí này và nhận thấy rằng các cô gái trẻ thỉnh thoảng vẫn thế. Trong cuộc sống, chị vẫn hay tiếp xúc với các cô gái trẻ mà.

Từ sáng Michalina đã thấy sốt ruột. Nhất là cái bà phì phì cứ đi theo cô mà hỏi “nguyên cớ gì mà cô lại vào cái trường này”. Chuyện này thì có liên quan gì đến bà ta, cái bà phì phì ấy cơ chứ. Thấm vấn chắc? Michalina với tất cả sự thẳng thắn của mình đã khẳng định rằng, nếu Anka còn hỏi cô một lần nữa một điều gì đấy, thì sau đó họ sẽ phải hỏi cô về nguyên cớ của tội ác. Giết người, nếu nói một cách chính xác hơn.

Anka lẻo đẻo theo cô khắp mọi nơi, kể cả đến những giờ học mà Michalina muốn giấu sự có mặt của mình. Tất nhiên là cô đến học là vì Misiu, nhưng với những người khác thì lại khác.

— Chị đi theo em à? Chị lại định hỏi em về nguyên cớ à? - Michalina cúi tiết hỏi, cô sẵn sàng cho chị ta một cú vào chân để chị ta không đi được nữa.

— Không, không... Chị cũng muốn xem các buổi học này như thế nào.

— Chị? Vậy chị có thể cho em biết động cơ của chị là gì? Chị đi theo tất cả mọi người, chỗ nào chị cũng nhúng mũi vào. Nếu có thể, chắc chị còn muốn nhìn cả vào bên trong váy của chúng tôi chắc - Michalina túm vạt váy. - Hay là cho chị xem ngay bây giờ? Về bản thân mình thì chị không hé răng nói câu nào, ấy vậy mà ai chị cũng hỏi. Chị sao thế, định viết sách về chúng tôi chắc, sao chị tò mò thế? Chị không có cuộc sống của mình à? Động cơ của tôi là Misiu. Và tôi làm điều này vì anh ấy. Còn chị?

Anka xấu hổ. Có lẽ đây là lần đầu tiên có người nói cho chị ta biết người ấy nghĩ gì về chị. Cho đến lúc này chị ta không giao thiệp với ai, thậm chí rất ít nói chuyện. Chị ta cảm thấy ngại ngùng trong trường này.

— Tôi? Nhiều lúc tôi phân vân, không biết mình đến đây có đúng không... Tôi muốn về nhà lắm rồi. Và ở nhà... Tôi phân vân, không biết

mình phải làm gì với tất cả những thông tin này.

— Chị cứ làm điều tốt cho chồng chị và anh ấy sẽ hạnh phúc. Thế thôi. Cuối cùng đấy chính là mục đích của trường này - Michalina nhún vai, trả lời.

— Ờ, thì tôi cũng nghĩ thế. Nhưng ở đây ý tôi muốn nói đến một điều hoàn toàn khác. Hoàn toàn... Ở đây, Michalina này, ý tôi muốn nói là làm tốt cho mình, chứ không phải là cho lão ấy.

— Vâng, thế chị đến đấy để làm gì? - Cô chỉ ngón tay về phía một phòng học mà chốc nữa sẽ có giờ học ở đấy.

— Vì tôi buộc phải làm thế - Anka nói ngắn gọn, và rất lạ là lần này không thấy chị ta phì phì.

Chị ta đứng dậy, không nói không rằng đi đến cửa phòng và mở cửa, bước vào. Sau chị ta là Michalina và ba cô gái khác mà Michalina đã gặp nhưng cô không hề có ý định giao tiếp với họ. Bởi chẳng để làm gì. Rốt cục, cô ở đây là vì Misiu cơ mà.

Hai tiếng sau đó, Michalina sốt ruột ngồi chờ nhân viên mát-xa. Tất nhiên là cô chờ “Janek của mình” với quyết tâm sắt đá rằng cô sẽ không mát-xa. Và chẳng cũng như thường lệ, khi theo thời khóa biểu, cô có lịch mát-xa. Sau mấy buổi học tùy chọn liên quan đến *oral* thăng hoa của đàn ông, có thể nói rằng cô đang có... cảm giác rất lẫn lộn.

— Anh Janek, chúng ta phải nói chuyện - ngay khi anh ta vừa vào, cô đã tuyên bố. - Lần này thì chỉ có nói chuyện.

— Đành vậy. Thời gian này tôi không thực hiện công việc của mình, công việc mà người ta trả lương cho tôi để làm, chỉ toàn thấy nói chuyện. Anh là khách hàng của tôi. - Anh ta cười. - Mà đúng hơn là chị. Trong thính giác của tôi có sự thay đổi.

— Vì anh biết đấy, tôi không nói cho ai cả, nhưng tôi đã đăng ký đến các giờ học về thăng hoa *oral*. Các buổi bài tập. Ngay cả với các chị tôi cũng không nói - cô xấu hổ.

—Ồ, hoan hô, và thế nào? Được chứ?

— Với các bài giảng thì tạm ổn. Là cái gì, như thế nào thì tôi biết về mặt lý thuyết, nhưng nếu tôi cứ hình dung ra chuyện đó, thì lại thấy chẳng có ý nghĩa gì cả. Tôi có sổ ghi chép, và tôi biết hết, tốc độ phải như thế nào, góc nghiêng ra sao, và chỗ nào, nhưng... Chẳng nhẽ tôi lại mang theo cả sổ lên giường à? Và để ngay bên cạnh? Tôi có cảm tưởng là tôi đã thực hiện hoàn toàn tốt...

— Hay là em phải thực hành.

— Đấy, chính thế. Và vấn đề bắt đầu từ đây. - Rõ ràng là Miska rất rầu rĩ.

— Như thế nào? - câu chuyện về khía cạnh lý thuyết của sex lồi cuốn Janek, khiến anh ta càng muốn hơn - điều mà chính anh ta cũng ngạc nhiên - mát-xa cho cô gái xinh đẹp này, cho dù chỉ là để cô không còn cái vẻ mặt lo lắng bồn khoăn kia.

— Vì tôi không thể. - Vẻ mặt Miska càng buồn rầu hơn.

— Em không thể cái gì?

— Đấy, không làm được cái gì hết. - Miska nhún vai. - Một tên con trai khóa thân đứng trước mặt tôi, tôi ngồi trên ghế, còn anh ta thì cương lên. Sau đấy anh ta lại hơi mềm xuống, vì tôi không thể.

— Chẳng phải là em muốn học điều ấy sao?

— Vâng, tôi muốn, nhưng tất cả thật là vô vọng. Tôi ngồi, trước mặt tôi tên con trai không quen biết cứ xóc xóc cái súng của hắn... Tôi không thể.

— Và em thuyết phục anh.

— Anh không phải là người lạ. Ít ra thì tôi có biết anh chút ít. Chúng ta chả vẫn nói chuyện với nhau đấy sao. Với lại anh không xóc xóc cái súng của anh trước mặt tôi. Còn ở đấy thì... Tóm lại là tôi chạy, và tôi đến đây đợi anh.

— Rất vui vì em đợi anh. Nhưng em sẽ không muốn làm việc với súng của anh chứ? - Janek cười.

Michalina lắc đầu.

— Quá đáng tiếc - anh ta cười, nói. - Có thể lần này anh sẽ cho phép em. Miska này, thế còn với các giờ học... Thật khó. Đôi khi vẫn vậy.

— Anh biết không, tôi cũng hơi ân hận là đã muốn học cái này. Mà tôi đến đây cốt để học những cái ấy cơ mà. - Nhìn cô như có vẻ sắp khóc đến nơi. - Anh nghe này, anh có thể ôm em được không? Vì em cảm thấy thế nào ấy. - Cô nhìn anh ta bằng cặp mắt to và buồn.

Janek cười và ôm vai cô gái. Michalina nép vào người anh ta, nhắm mắt lại. Cô cố không nghĩ đến những buổi học trước đó, nhưng rất khó khăn. Janek tỏa ra mùi đàn ông tươi mới. Và an toàn. Liệu có thể tỏa ra mùi an toàn không nhỉ? Có lẽ có thể, một khi cô cảm thấy an toàn trong vòng tay của anh ta.

— Janek...

— Mhm?

— Hay là em có cái gì đó không ổn, vì em cứ chạy trốn như thế này?

— Misia... Ngược lại là đằng khác. Mọi cái đều ổn. - Anh ta vuốt ve mái tóc vàng của cô.

— Thế thì tốt. Anh biết gì không? Có lẽ em phải đi năm. Anh có thể đi cùng em được không? Em không muốn một mình.

— Tất nhiên rồi. Thì hai tiếng này là của em mà. Như mọi khi. Nếu như em cần, thì có thể lâu hơn.

Michalina nằm xuống, mệt rũ rời vì những căng thẳng vào buổi sáng. Bao giờ cũng vậy - mỗi khi gặp phải khó khăn là cô lại muốn ngủ và quên hết.

Janek đắp chăn cho cô.

— Em nghỉ đi và đừng có lo lắng gì. Mọi chuyện sẽ qua thôi.

— Ôi dào...- Michalina thở dài. Cô nằm và mắt đã nhắm lại.

Janek vuốt ve tóc cô, má cô, hai bờ vai cô cho đến lúc cô thiếp đi.

Tín hiệu có tin nhắn đánh thức Michalina. Chắc là Misiu. Cô mỉm cười. Thế là đã hai tuần rồi. Họ chưa bao giờ xa nhau lâu như vậy. Cô uể oải vươn vai và với chiếc điện thoại.

Tin nhắn.

Trong ảnh cô nhìn thấy một hình xăm điển hình trên gáy. Không phải của ai khác ngoài Misiu của cô. Còn cái đầu ấy thì không ở đâu khác ngoài hai cái đùi trần. Đùi đàn bà. Tin nhắn của Nina?

Michalina thấy khó chịu.

Cô chọn số máy của người mà cô vẫn tưởng là bạn tốt nhất.

— Nina à, thế này là thế nào? - cô hỏi khi người đàn bà kia chào cô bằng một giọng biết ơn.

— Chẳng thế nào cả - Nina trả lời.

— Sao lại không thế nào? Mà đã bắt được Misiu như thế mà lại bảo là không thế nào cả là sao? Mà làm thế nào mà chụp được cái ảnh ấy? Nina! Tao phải làm gì bây giờ?

— Ừ, mà mày biết đấy, mày đã có năm phút của mình... Hay đúng hơn là lâu hơn một chút... - Nina nói.

— Tao không hiểu... - Càng lúc Michalina càng mất phương hướng. - Làm sao mà mày lại có cái ảnh ấy? - bản thân cô không biết mình buồn hơn hay tức giận hơn.

— Tao chụp đấy - cô bạn gái trả lời tình bơ.

— Sao lại là mày chụp? - Michalina hỏi, và một lát sau thì cô hiểu ra. - Là... Là mày à?

— Hoan hô! - Nina trả lời vẻ châm chọc. - Và tao phải nói với mày là anh Misiu thực sự không tồn tại trong mấy cái trò xếp hình đâu nhé.

Michalina như muốn xỉu đi. Cô không thể tin vào chuyện này. Cô cúp máy và chỉ có một chút lý trí được cất phía sau gáy đã giúp cô không đập chiếc điện thoại vào tường.

Cấp cứu!

Cô chọn số của Misiu.

Không ai thưa máy.

Lần thứ hai, thứ ba, thứ tư.

Michalina cảm thấy kinh hoàng.

Lần thứ năm, thứ sáu.

Sau lần tiếp theo, cô nghe thấy giọng Nina.

— Tao đã nói là mày đã có năm phút của mình rồi mà - Nina nhắc lại.

— Đưa Misiu cho tao.

— Bây giờ anh ấy không thể nói chuyện được... Đang bận... Mày có muốn xem ảnh nữa không? - nó hỏi.

Michalina không thể nghe được nữa. Cô ngắt máy.

Cô ngã vật xuống giường, rã rời, nước mắt tuôn hồi hải.

— Em có biết Miska ở đâu không? - Jagoda thì thào với Julka trên các giờ học sau đó.

— Chị biết đấy, hôm nay là nói về việc phải làm thế nào để tốt cho bản thân mình. Con bé chỉ tập trung vào Misiu thì nó cần những bài giảng này

làm gì. Không giống như em với chị, chị Jagoda - những phụ nữ đòi bình quyền được giải phóng. - Julia cười.

— Chị và phụ nữ đòi bình quyền. Không có một bộ phim nào nói về chuyện này - Jadviga trả lời và ngay lập tức cảm thấy ánh mắt của Anka phi phì hướng vào mình.

— Niềm vui từ sex cần phải được khám phá cho bản thân mình - Joanna, người giảng bài nói. - Chứ không phải để làm hài lòng người đàn ông hay để cho anh ta thích mình. Các cô gái, chỉ có khi đó nó mới có tác dụng - chị ta vẫy vẫy cái thiết bị rung - chỉ có khi đó nó mới tạo nên sự dễ chịu. Và tất nhiên, để có sex tốt cần phải có một đối tác tốt, chứ không phải là một gã rác rưởi ra điều hiểu biết nào đấy, mà điều duy nhất hẳn làm được trong phòng ngủ là thay người tình để rồi lại làm đúng như trước, nghĩa là... chẳng làm gì cả.

Michalina bước vào đúng lúc những lời nói ấy được thốt ra. Cả người mọng lên vì khóc. Ngay cả lớp phấn trang điểm dày và màu son môi đỏ sẫm cũng không khiến người ta khỏi chú ý đến đôi mắt của cô. Cô lặng lẽ ngồi vào bàn cuối, như thể không muốn bị người khác để ý. Nhìn cô như một người điếc.

Jadviga và Julia nhìn nhau vẻ cảm thông. Michalina tránh ánh mắt của họ.

— Một gã rác rưởi - Michalina nhắc lại lời của người hướng dẫn khi họ ra ngoài sau giờ học.

Cô không thể nói tiếp được mà chỉ chỉ vào bức ảnh.

— Misiu? Julia hỏi.

Michalina gật đầu. Chỉ một bức ảnh đã xóa đi tất cả - cô có cảm giác như thế. Cả tình yêu lẫn tình bạn đàn bà thông thường. Cô đã mất cả hai thứ đó.

— Cháu đã quá tốt đối với nó - Jadviga nhận định. Quá tốt. Cô biết được một điều gì đó về vấn đề này, cô bé yêu ạ. “Một người quá tốt là một kẻ nhảm chán. Cháu cứ nhìn mà xem, tất cả những nhân vật lãng mạn đều là

những kẻ phá phách không thể tả được. Còn tụi đàn ông thì sao? Họ chạy theo những mục đàn bà như thế nào? Họ chạy theo những đứa coi thường họ và họ không thể với tới được. Nếu một đứa nào đấy bám họ là họ bỏ ngay.”
Chị nói thế có gì sai không hả Julka?

— Chị nói đúng, chị nói đúng - Julka tán thành, trong đầu thì nghĩ rằng có lẽ lúc ấy cô đã hành động đúng, khi ra hồ cho đỡ nóng và suy ngẫm trước khi đi đến bất cứ chuyện gì với Konrad.

— Cháu thì lại nghĩ ngược lại. - Michalina thở dài. - Cháu đã rất kém khi ở trên giường....

— Cháu ngốc vừa vừa chứ - Jagoda mắng Michalina. - Cháu biết không, có một dạo cô có một anh bạn trai... Anh ta tốt với cô nhất trên thế gian này... Anh ta thỏa mãn mọi mong muốn của cô trước khi cô có. Anh ta muốn đi sang phải hay sang trái, điều ấy không quan trọng, quan trọng là cô muốn gì...

— Và chuyện gì đã xảy ra? - Julka hỏi.

Michalina không biết làm gì với hai tay, bèn uốn tóc cho Julka.

— Anh ta làm chị phát chán - Jadviga nhún vai, trả lời.

— Jagoda! - hai cô gái ngạc nhiên kêu lên.

— Thật đấy. Chẳng ai không thích những người lý tưởng... Tất nhiên sau đó mình cảm thấy đó không phải là một ý tưởng hay, nhưng khi ấy thì mình đã có Romek rồi và đang mang bầu. Còn Maciek, đó là tên anh ấy, đã biến mất khỏi cuộc đời mình. Đơn giản là anh ấy tự tan biến.

— Sau đấy cô không liên hệ gì với chú ấy nữa à? - Michalina tò mò.

— Không. Cô cũng không tìm chú ấy, vì chẳng để làm gì. Mỗi người đã có một con đường khác, cô vội vàng chọn một người có cá tính, còn chú ấy thì lấy một con chuột xám bình thường. Mà chắc là với cô ta anh ấy cũng vẫn tốt như thế, tốt đến mức phát chán... Nhưng cô ta không đi tìm cảm xúc trong cuộc đời... Còn cô...

— Còn chị thì đã đi tìm? Ối! - Julka kêu lên, vì Michalina mãi nghe nên đã để cái uốn tóc quá nóng.

— Sorry... - Miska xin lỗi một cách vô thức. - Nhưng nếu như cô hối hận vì đã bỏ chú ấy thì biết đâu Misiu cũng sẽ hối hận và quay lại với cháu?

— Michalina! - Julia kêu lên.

— Thậm chí cháu đừng có nghĩ đến điều ấy! - Jadviga nói thêm. - Cháu hãy bắt đầu sống cho mình chứ không phải là cho nó!

— Và cháu sẽ không bao giờ gặp anh ấy nữa? Cháu... Nhưng cháu sẽ phải chuyển ra khỏi chỗ ấy... cháu... Ôi, Chúa ơi, cháu làm gì có chỗ nào để đi đây!

— Bình tĩnh - Julia nói. Thời gian đầu em có thể ở tạm chỗ chị. Còn sau đấy ta sẽ tính.

— Chúa ơi, em sẽ phải lên kế hoạch cho cả cuộc đời... - Michalina trả lời.

— Thế cho đến lúc này cháu chưa bao giờ làm việc đó à? - Jadviga hỏi. - Cháu nghĩ rằng cứ làm chạy bàn trong cái quán rượu chơi nhạc jazz như thế mãi à? Cháu hãy hình dung ra cô đi bưng bia cho bọn thanh niên? Hoặc là cho những con bé cứ nhìn cô chăm chăm từ đầu đến chân?

— Vâng... Kể ra thì cũng không hợp lắm... - Miska cố gắng tỏ ra ngoan ngoãn.

— Tại sao? - Jadviga tiếp tục.

— Vì...

— Vì cô quá già?

Michalina gật đầu.

— Cháu biết không? Cô già hơn cháu trên dưới ba chục tuổi. Liệu cháu có biết rồi nó sẽ qua nhanh như thế nào không? Người ta không để ý tới cái tuổi ấy ở nơi mình. Những nếp nhăn ấy có thể nhìn thấy ở bạn bè hay kẻ thù của cháu. Còn cháu? Trong sâu thẳm con tim mình, cháu luôn luôn có cái tuổi mười chín ấy, cháu rất sexy, rất đẹp và cháu cho rằng với ánh mắt long lanh, cháu có thể chinh phục được thế giới. Chỉ có điều cái thế giới ấy đã nhận biết cháu khác hơn. Hãy đấu tranh vì những gì là của mình, Miska. Và hãy cân nhắc xem cháu muốn làm gì.

Michalina dán mắt xuống sàn nhà.

— Cháu muốn sẽ học xong trường dạy làm tóc...

— Cháu thấy chưa? Cháu có mục đích! Hãy thực thi nó chứ đừng có lo chăm bẵm cho những đồ rác rưởi và những người bạn không đáng giá,

những kẻ lợi dụng mọi cơ hội để làm hại mình. Cháu cần phải có kế hoạch. Cháu lấy giấy ra, ngồi xuống và ghi lại, cái gì, ở đâu, bao giờ...

— Nhưng...Nhưng cháu phải về nhà. Còn mẹ...

— Cháu đã gọi điện cho mẹ chưa? - Jagoda hỏi.

Michalina vội lắc đầu.

— Cháu gọi đi.

— Bây giờ ạ?

— Đúng. Cô là một người mẹ. - Jadviga đứng lên. - Nếu như con cô không liên lạc với cô trong vài năm, thì lúc nào cô cũng giữ điện thoại được sạc đầy ở bên mình. Và lúc nào cũng tưởng tượng là nó sẽ gọi ngay bây giờ và muốn nói chuyện với mẹ. Rằng nó đã được an toàn, vẫn nguyên vẹn và mạnh khỏe. Nó đã không liên hệ gì, điều đó không quan trọng. Quan trọng là nó khỏe, cháu hiểu chứ? Và nó vẫn còn sống! Bởi nếu không cô sẽ có hàng ngàn kịch bản. Khác nhau.

Chưa bao giờ Michalin nhìn thấy Jadviga tức giận đến thế.

— Cháu hiểu. - Cô gật đầu. - Chị chọn số cho em nhé? - Cô hỏi khẽ Julka. Em... Em không thể...

Julka cầm chiếc điện thoại trong tay và đang định bấm.

— Chị dừng lại đã. - Michalina giữ Julka lại. Cô đã đổi ý. - Em cần phải phải tự mình. Em phải một mình trong lúc nói chuyện. Cô Jagoda, cho cháu xin ly vang. - Nhưng...

— Cháu biết là cô có. Ở trong tủ ấy. Kho dự trữ. Mấy hôm trước còn phải đến chục chai. Chắc bây giờ thì ít hơn...

Jadviga đứng dậy, miệng há hốc.

Trong Trường học cho các Bà Vợ, ai cũng muốn giấu một điều gì đó. Jagoda là tính thích rượu, Michalina là mối quan hệ đầy uẩn khúc với mẹ, Anka là mục đích rõ ràng khi đến đây, còn Julia? Cái mà Julia muốn giấu nhất, đó là giấu Konrad trong tủ phòng mình. Để anh chỉ ra ngoài khi cô muốn điều đó. Và để - rút kinh nghiệm từ những người bạn gái - không ai cướp mất anh ngay trước mũi cô.

Michalina ra ngoài với chai rượu vang mở sẵn trong tay, còn Jagoda và Julia ở lại trong phòng.

— Thật sự là chị không bao giờ gặp anh ấy nữa? - Julia vừa rót rượu vừa hỏi.

— Chị gặp mắt anh ấy... Và ánh mắt nhìn của anh ấy. Chị gặp những dòng chữ anh ấy viết...

— Em không hiểu.

— Máy chục năm sau chị xem một cuốn vở của học sinh. Anh ấy nhìn chị. Bằng đôi mắt của cậu bé lên mười... Chị không cần phải hỏi. Chị đã biết ngay cậu bé ấy là ai.

— Thế anh ấy có biết không?

— Chị cũng không biết. Chị đã đổi họ... Nhưng có thể anh ấy biết. Vì anh ấy không bao giờ đến trường. Suốt ngần ấy năm. Không lần họp phụ huynh nào mà có mặt anh ấy. Bao giờ cũng là con chuột xám có gương mặt điềm tĩnh và dịu dàng ấy, rất tình cảm và chăm sóc cậu con trai. Có một cô bé hay đi cùng với chị ta, giống chị ta như hai giọt nước. - Jagoda vè trầm ngâm. - Em có biết là cho đến bây giờ chị vẫn giữ tờ giấy xin phép cho Tymek do ông bố viết? Vẫn bằng cái giọng sôi nổi như khi viết thư tình cho chị. Nhưng thư thì chị không thể đọc. Vẫn chưa thể. Cái giấy xin phép ấy thì chị có đọc lại... Còn thư? Chị để trong một chiếc giỏ liễu cất trên gác xép, nơi mà không ai ngoài chị nhòm ngó tới. Biết đâu sẽ có lúc chị đọc chúng. Bây giờ thì chưa. Có lẽ chị nên đốt chúng, để không gợi lại những chuyện đã qua?

— Chị không thấy thấy tiếc sao?

— Tiếc chứ. Chính vì thế mà chị không đốt.

Chưa đốt.

— Tại sao chị lại uống rượu? - Julia hỏi thẳng thừng.

— Cả hai đứa sao thế - Jagoda bắt đầu thấy bực mình. - Hai đứa toàn thuyết phục chị những điều vớ vẩn.

— Chị Jagoda...

Một sự im lặng ngưng đọng.

— Chị còn nhớ Konrad không? - Julia hỏi.

— Cái tay vẫn loanh quanh ở đây á? Người hâm mộ Evelina phải không?

— À... Đấy không phải là người hâm mộ Evelina - Julia trả lời. - Em đã ở chỗ xông hơi cùng với anh ấy... - cô nói thêm.

— Và?

— Ờ và... - Julia ngập ngừng.

— Có chuyện gì xảy ra à?

— Em và anh ấy đã hôn nhau - Julia thú nhận.

— Ô ô ô - Jadviga ngạc nhiên. - Tất cả chỉ có thế?

— Vâng, chỉ có thế. Đến nửa đêm em mới ân hận là đã không xảy ra chuyện gì đó hơn thế...

— Cậu ta không muốn?

— Em không muốn...

Jadviga nhìn Julia vẻ dò hỏi.

— Em nhảy ra khỏi buồng xông hơi và chạy ra hồ, nhanh nhất có thể. Chỉ chậm hơn mấy giây là em đã không làm thế, mà sẽ đi đến cùng.

— Thà phạm tội còn hơn phải hối hận rằng đã không phạm tội... - Jadviga nói vẻ triết lý.

— Chị Jagoda, vừa nãy chị nói khác cơ mà?

— Em biết không? Có lẽ nó phụ thuộc vào ý em muốn gì. Nếu em muốn trải nghiệm cuộc tình nóng bỏng trong Trường học cho các Bà Vợ thì hãy hành động. Hãy làm thế nào để em thấy tốt cho mình. Còn nếu em cảm thấy rằng có thể có một cái gì đó nhiều hơn từ chuyện này thì hãy tận hưởng niềm vui một cách từ từ, lười nhác... Để chàng trai phải nuốt nước bọt và thèm muốn nhiều hơn.

Julia sợ hãi nhìn người bạn vong niên mà cho đến lúc này vẫn tỏ ra rất khiêm nhường.

— Thế nào? - Jagoda nói thêm. - Cuối cùng thì ở đây họ đã dạy chị từ điều đó. Vì thế mà chị đến đây. Chị không hôn nhau với đàn ông trong phòng xông hơi, nhưng chị dự các giờ học. Em thì thực hành, phải có người liếm láp các bài lý thuyết chứ. - Chị cười. - Theo đúng nghĩa đen của từ này. Em cứ thực hành đi, còn lý thuyết thì chị sẽ nói hết cho em! - Chị nâng ly rượu vang đỏ. - Chúc hạnh phúc! Và chúc cho cuộc nói chuyện của Michalina với mẹ được suôn sẻ.

Julia không thể tìm cho mình được một chỗ. Cô nhảy một lúc ở giờ học *zumba*, cô muốn xông hơi nhưng không cần có bạn đồng hành, thế mà cái cô Anka phì phì lại đi ngay sau cô. Cô không muốn se sợi dây thẩu hiểu với cô ta. Vậy nên cô quyết định chạy trong rừng, sau đó có thể sử dụng phòng xông hơi ven hồ.

Cô đi đôi *adidas*, mặc chiếc quần soóc đũng ngắn nên hở bụng và chạy về phía rừng. Cô để khăn tắm cạnh phòng xông hơi. Cô treo khăn lên cành cây bên cạnh một chiếc khăn khác cũng giống y như thế. Rõ ràng là có ai đó ở trong ấy. Chẳng sao hết. Sau khi chạy mười cây số thì chắc chắn cô sẽ được ở đó một mình. Cô cần điều này. Khi chạy, cô có thể bình tĩnh tập trung suy nghĩ. Có những giải pháp mới xuất hiện. Cô không thích nghe nhạc trong lúc chạy. Cô thấy vui khi nghe thấy tiếng bước chân mình trên con đường rừng.

Cô chạy khắp các góc ngách trong rừng, lúc nhanh, lúc chậm, và cười khi nhớ lại nụ hôn với Konrad. Tại sao mình lại phải từ chối nụ hôn tiếp theo?

Cô quyết định hôm nay sẽ chấm dứt ở đây và hướng bước chân mình về phía khu xông hơi bên hồ. Bỗng nhiên cô nghe thấy tiếng thở gấp sau lưng mình.

— Anh không thể nào theo kịp em! - Konrad hỗn hển. - Em quả không tài.

Julia dừng lại.

— Lời khen từ cái miệng kia kìa... Thôi, thôi. Anh tắm với em không?

— Nghe như một lời đề nghị.

— Vì đây là một lời đề nghị mà! - Julia vui vẻ trả lời. - Anh ngoảnh mặt đi, vì em muốn nhảy xuống hồ.

— Và sẽ vẫn như cũ - Konrad bực bội nhận xét, nhưng vẫn ngoan ngoãn thực hiện lời đề nghị của Julia.

Julia kéo mảnh áo trên qua đầu, cởi quần, tháo giày và vừa la, vừa chạy ra hồ.

— Lạnh quá! - cô kêu lên. - Anh ra đây với em, tào sao lại chỉ mình em phải chịu lạnh?

Konrad cởi quần áo rồi nhảy xuống hồ.

Màn đêm đã buông. Hầu như họ không thể nhìn rõ mặt nhau.

— Mình đi sưởi ấm đi. - Anh nắm tay Julia.

— Vậy anh ngoảnh mặt đi - Julia ra lệnh theo qui ước.

— Trời tối rồi còn đâu. Mình đi đi. - Anh ta kéo cô lên khỏi mặt nước.

Họ khóa thân đi cạnh nhau, nhưng ai cũng sợ nhìn người kia. Konrad mở cửa phòng xông hơi, để Julia vào trước, sau đó anh bước vào bên trong.

Julia ngồi trên ghế dài, co chân lên cằm. Konrad ngồi cạnh cô. Cả Konrad lẫn Julia đều không quấn khăn lên người.

Anh đặt tay mình lên bàn chân cô và dịch chuyển từ từ lên đầu gối. Cô duỗi chân ra và nhìn về phía anh.

— Anh hôn em đi - cô nói, giọng nghèn nghẹt. Cô khẽ liếm làn môi khô rộp lên vì nóng. Konrad đưa đầu lại gần và áp môi mình lên môi cô.

Julia hít sâu, khẽ hé môi, và khi đó lưỡi Konrad lùa vào bên trong. Sâu bên trong, và liếm, và mút lưỡi cô, thường thức cô từ bên trong như không thể thỏa mãn.

Hai bàn tay Julia lùa vào tóc anh. Họ hôn nhau mạnh hơn, ngẫu nhiên như thể tất cả đều phụ thuộc vào điều ấy. Họ thấy tim mình đập như điên.

— Anh khao khát em, Julia - anh thầm thì.

Anh giữ hông cô để đặt cô lên đùi mình sao cho cái đàn bà của cô chạm vào cái đàn ông đã căng lên của anh. - Anh khát khao em, chỉ một chút nữa thôi và anh sẽ không chịu nổi nữa đâu - anh nói.

Julia ôm lấy anh thật chặt, cô cảm thấy hơi nước khiến cho cô càng nhạy cảm hơn với sự đụng chạm. Những cánh bướm của cô đang đòi được mơn trớn, cả chỗ ấy co giãn theo nhịp đập điên loạn của con tim. Anh nhẹ nhàng đẩy cô ra xa mình một chút, đoạn bắt đầu dịch ngón tay lên phía trên đùi bằng một động tác dứt khoát, Julia rên lên.

Cô không thể chịu nổi, không biết khi nào Konrad mới chạm vào cái điểm quan trọng nhất đang co giãn theo nhịp ấy. Một lát sau thì mong ước của cô được thực hiện.

Người đàn ông nhẹ nhàng mát-xa chỗ ấy của cô bằng chuyển động xoay tròn của đầu ngón tay. Cô cố gắng để giữ hơi thở đều đặn, nhưng trong cái nóng ấy thì đó là điều không thể.

Konrad đột ngột quì xuống trước cô, đặt hai chân cô lên vai mình, tách chúng ra và gắn miệng mình vào khe nước của cô.

— Em không chịu được nữa đâu - cô rên rỉ. - Em không chịu được nữa đâu.

Anh đột ngột dừng lại.

— Konrad... - Tiếp tục đi, em xin đấy... - cô nói khẽ.

Ngay sau đấy cái lưỡi như rung lên của anh lại chạm vào vùng kín của Julia. Cô cảm thấy cơn cực khoái sắp đến. Lưỡi Konrad lùa vào trong một cách dữ dội, Julia cố ghì tiếng kêu. Cô cắn răng đến chảy máu. Cơ của cô thít lại quanh chiếc lưỡi bắt đầu tăng tốc của anh. Rồi anh quay trở lại hai cánh bướm và bắt đầu mút nhẹ... chậm... Cuối cùng Julia như vỡ tung ra, cô hét lên.

Cô nằm gằn như bất động, người ướt đẫm mồ hôi, của mình và của Konrad. Cô cảm thấy người mình mềm đi vì nóng.

— Nếu em phải ra hồ thì anh đưa em ra nhé - cô thì thào.

Konrad bế cô ra hồ. Cả hai ngồi trong nước hồ mát lạnh. Người nào cũng cần điều đó. Julia ngồi chống tay trong nước, còn Konrad nghịch hai núm vú của cô.

Một lúc sau Julia quì xuống. Trời đã lạnh. Konrad muốn quay về phòng xông hơi nên đứng lên. Julia giữ hông anh và kéo anh về phía mình.

— Em sẽ không để anh phải lạnh... cô thì thầm. Cô nắm cái đàn ông của anh trong tay mình, rồi nhẹ nhàng liếm quanh phần đầu của nó. Konrad rên. Julia lại thấy mình bị kích thích mãnh liệt.

Một tay cô bóp chặt phần gốc rồi bắt đầu, miệng cô dịch chuyển lên xuống nhịp nhàng.

— Julka...- Konrad thì thào. Anh giữ mái tóc ướt của cô và đẩy, kéo, để giúp cô và mình có thể nhìn thấy sự thỏa mãn nhanh nhất.

Đột nhiên Konrad đờ người ra, bất động. Tay anh bóp chặt đầu Julia. Anh rên lên, và Julia cảm thấy vị mặn của niềm khoái cảm trần tục trong

miệng mình.

— Julia... - Anh ngồi xuống cạnh cô. - Chuyện này thật không thể tin được.

Julia đồng ý với anh. Một trăm phần trăm. Chuyện ấy thật không thể tin được. Nhưng cô vẫn muốn nhiều hơn. Cô ngồi lên đùi anh và bắt đầu hôn anh nồng nàn. Tay phải cô tự chạm vào những cánh bướm của mình để tự thỏa mãn cho tới khi Konrad lại sẵn sàng.

Cuộc nói chuyện của Michalina với mẹ đã không xảy ra.

Có thể vì đơn giản là cô không gọi điện cho mẹ.

Cô ngồi trên giường mình với chiếc điện thoại trong tay và suy nghĩ. Cô nghĩ về tất cả những người mà cô đã gặp ở đây. Cô cảm thấy mình nên gói ghém và rời khỏi đây. Chẳng phải cô ở đây là vì... Misiu. Còn Misiu, rõ ràng là anh ấy chẳng thèm quan tâm xem cô đang ở đâu và vì ai.

Cô không thể gọi. Chưa phải lúc này. Cô bấm số của Janek.

— Anh đến chứ? - cô hỏi ngay. - Có lẽ... Có lẽ tôi cần anh.

— Để nói chuyện hay mát-xa? - Janek đùa.

Michalina không còn tâm trạng nào để nói đùa nữa.

— Tôi không biết, anh Janek, tôi không biết. Có thể đơn giản là tôi cần phải nằm và anh hãy làm với tôi những gì anh muốn...

— Ôi, có chuyện gì xảy ra à?

— Có đấy - Michalina khẳng định luôn.

— Anh sẽ có mặt sau mười lăm phút nữa. Em chịu khó nhé.

“Có lẽ đây là tình bạn. Mình gọi, và anh ấy có mặt sau mỗi lần gọi...” - Miska chợt nghĩ.

Cô không muốn nghĩ rằng Janek làm vậy là bởi anh được trả lương để làm việc đó. Không phải là lần này. Lúc này cô thực sự cần một tình bạn đàn ông, vô tư...

Vừa đến nơi là Janek nhận thấy ngay rằng đã có gì đó thay đổi. Michalina, người thường chín chu ở mức tối đa trong khả năng của mình,

nay ngồi xồm trên giường, trong chiếc váy nhàu nhĩ, không trang điểm. Tóc được buộc túm lại. Gương mặt cô xám, nước mắt lưng tròng.

Cô không nói gì. Chìa bàn tay cầm chiếc điện thoại ra, trên đó là tấm ảnh.

Janek cầm lấy chiếc điện thoại. Chỉ cần nhìn một cái là anh đã hiểu.

— Misiu à?

Michalina gật đầu.

— Với đứa bạn gái thân nhất của tôi. - Cô nghiêng răng. - Đã từng là đứa bạn gái thân nhất.

Janek không nói gì. Chỉ ôm lấy cô. Họ ngồi như vậy một lúc, anh ôm cô và đung đưa.

— Miska, mình đi dạo đi. Sẽ tốt cho em hơn. Em sẽ ôm những cái cây của em, có thể sẽ tốt hơn. Rồi chúng ta sẽ nói chuyện...

— Nói chuyện gì hả anh? Cuộc đời của em đã kết thúc.

— Michalina, em mới mười chín tuổi thôi mà!

— Đấy, anh thấy không. Thế mà em đã bị bạn trai phản bội, bạn gái thân phản bội, và em không liên hệ gì với bố mẹ em. Có nghĩa là em không có ai cả. Em không có chỗ nào để ở, vì em biết Nina mà, chắc nó đã gói ghém đồ đạc của em rồi gửi đi đâu đấy rồi. Cũng không loại trừ khả năng là bưu điện sẽ mang đến đây. Vì em có gì nhiều hơn đâu...

— Khoan đã, khoan đã nào. Mọi cái đều có thể giải quyết được. Từng bước, từng bước một. - Em đứng dậy đi. - Anh đưa tay về phía cô. - Chúng ta đi dạo. Phải ném hết những cảm xúc tiêu cực vào không trung.

— Để chúng lại rơi lên đầu chúng ta với sức mạnh gấp đôi...

— Sẽ không như vậy đâu. Chúng sẽ tan ra thành hàng triệu mảnh vụn. Và sẽ không làm cho chúng ta khiếp sợ đến thế.

— Anh biết không... Bao giờ em cũng có một người nào đấy - Michalina thì thầm. - Người mà em có thể nương tựa. Đầu tiên là bố mẹ... Mẹ. Nhất là khi bà thôi rượu... Bà đã vì em mà làm như vậy, anh biết không?

— Anh không biết là mẹ em uống rượu.

— Mẹ em uống. Lúc này em không muốn nói đến chuyện ấy. Em lo cho cô Jagoda. Cô ấy đang trượt vào đúng vết xe đổ ấy.

— Miska...

— Sao cơ?

— Em hãy lo lắng dù chỉ là chút ít thôi cho bản thân mình, OK? Em không thể chạy trốn khỏi những khó khăn, có thể đã đến lúc phải đối đầu với chúng?

— Có nghĩa là?

— Từ từ... Em hãy gọi cho mẹ... Em hãy lên cho mình một kế hoạch cho tháng này, năm này. Rốt cuộc em hãy nghĩ đến bản thân mình chứ không phải đến người khác.

— Janek... Anh gọi cho mẹ em nhé? Và anh hãy nói rằng với em mọi việc đều ổn, rằng em vẫn nguyên vẹn và khỏe mạnh, chỉ có điều bây giờ em chưa thể nói chuyện được?

— Miska... Em sẽ nghĩ thế nào nếu như có một người đàn ông lạ nào đấy gọi cho em và nói rằng mẹ em vẫn yên ổn?

— À... Em sẽ nghĩ rằng ông ta đang bắt cóc mẹ em. - Gương mặt cô tối lại. - Anh có lý. Em phải tự mình giải quyết việc này... Em sẽ gọi. Khi nào chúng ta quay về... Nhưng... Hôm nay anh không có thêm suất làm nào nữa chứ? Vì... - cô ấp úng. - Có thể em sẽ cần anh lâu đấy.

— Em đừng lo. - Janek ôm vai cô. - Anh sẽ có mặt bất cứ lúc nào em cần.

Michalina lại cảm thấy an toàn. Janek có lý. Cần phải tuân tự sắp xếp mọi việc. Kế hoạch hôm nay là gọi điện cho mẹ. Không thể lần nữa chuyện này mãi được. Nhất là rào chắn giữa cô và mẹ đã không còn. Hay đúng hơn là đã bị lấy đi.

Michalina nắm tay Janek và nép vào người anh. Họ đi vào rừng trên con đường nhỏ, vì Janek muốn chỉ cho cô một trang cỏ đẹp mê hồn. Chỗ yêu thích của anh. Khi gần như đã đến nơi, Janek đột nhiên dừng lại.

— Xìì... - Anh hát đầu về phía trang cỏ. - Em thấy không? Đây không phải chỉ là chỗ yêu thích của anh.

Trên trảng cỏ, Julia và Konrad đang ngồi trên chiếc chăn len trái rọng. Konrad đang bón cho Julia những trái dâu đất.

— Mình đi đi, không nên làm phiền họ. - Janek muốn đi chỗ khác.

— Mình xem một lúc đã - Michalina nói đầy khát khao và giữ tay Janek.

Anh đứng sau lưng cô, ôm ngang eo cô và họ im lặng nhìn cặp đôi trên chiếc chăn len.

— Em bảo là em thích nhất dâu đất - Konrad cười, nói. - Nên anh mang cho em đây.

— Anh định mua chuộc em bằng dâu đất đấy à? - Julia cười và chìa tay ra.

Konrad gật đầu.

— Em há miệng ra đi - anh đề nghị. Julia ngoan ngoãn há miệng, còn Konrad thì cho vào đó trái cây mọng nước.

— Em xem này, em ăn từ tay anh đấy nhé - anh cười to.

— Konrad! - Julia vờ tức giận.

Người đàn ông lấy một quả dâu và ngậm nó trong miệng, trước khi Julia kịp liếm trái cây, anh mím môi lại. Thế là lưỡi họ gặp nhau.

— Như thế này ngon hơn - Konrad tuyên bố.

— Thế muốn ngon hơn nữa thì phải làm thế nào? - Julia hỏi đầy khiêu khích.

— Anh chỉ cho em xem nhé?

— Anh chỉ đi.

Konrad trải hết chiếc chăn lên bãi cỏ. Anh thích đến đây. Anh rất muốn chỉ cho Julia chốn thần tiên này. Tách biệt với thế giới. Trảng cỏ ở giữa rừng, nơi có ít người nhòm ngó tới. Im lặng, yên tĩnh. Đã có lúc anh định dựng ở đây một nhà nghỉ, nhưng lại sợ khi đó sẽ có người lấy mất của anh chỗ này. Anh nghỉ ngơi ở đây. Anh nghĩ ngợi, vẽ. Anh yêu trảng cỏ này nên nhất định phải chỉ cho Julia biết.

— Em có muốn vấy bị bẩn không, hay là để anh cời nó ra? - anh hỏi.

Anh sát lại gần Julia và kéo tay váy ra khỏi vai cô. Chiếc váy bị mắc lại nơi bộ ngực đầy đà.

— Em không muốn làm bẩn quần áo đâu - Julia thì thầm, nhắm mắt lại. Cô giúp anh để chiếc váy tụt khỏi vùng ngực, sau đấy là hông. Cô đứng trước Konrad, khóa thân, trước sự ngỡ ngàng của anh.

Anh dẫn cô đến chỗ cái chần. Anh cầm trong tay mấy quả dâu đất và bắt đầu nghiền nó trên trán cô gái. Ba quả trên cổ, mấy quả trên ngực. Cả hai núm vú đều nhuộm đỏ nước dâu.

— Anh không thể chịu được nữa - Konrad lầm bầm. - Anh là người rất mê dâu đất - anh nghiêng đầu xuống ngực cô và nói. Đầu tiên anh khê liếm dòng nước quả, rồi ngậm núm vú cô và mút nhẹ. Hai núm vú cứng lên rất nhanh và sẫm lại. Julia rên.

Konrad nhẹ nhàng liếm những dòng nước quả trên từng phần của cơ thể Julia. Anh nắn bên vú kia và sờ nhẹ lên đầu vú đã rần rại.

— Phải làm gì với phần còn lại của cơ thể em nhỉ? - anh hỏi. - Có lẽ em muốn cả người được tưới nước dâu - anh nói thêm giọng tinh ranh.

Tay anh vuốt ve Julia, để lại những vết dâu đất.

Anh để ba quả lên vùng mu. Một quả đặt lên rốn.

— Em đẹp lắm - anh thì thầm. - Và những quả dâu đất trên người em, tuyệt đẹp...

Julia mỉm cười.

— Nếu anh thích thì anh ăn chúng đi. Không nên phí phạm.

Cô lấy một quả dâu ở trong giỏ, lăn qua vùng tam giác kín của mình rồi đưa vào miệng Konrad.

Người đàn ông bắt đầu ăn ngẫu nhiên những trái dâu trên người Julia. Ba trái trên vùng mu được anh lấy lưỡi lăn xuống thấp hơn, đoạn liếm chúng cùng với những cánh bướm mà hình như chúng cũng đang chờ đợi anh làm việc đó.

— Julia... - anh rên rỉ.

Cô gái giúp anh cởi áo, giải phóng anh khỏi chiếc quần *jean*. Cô cười lên người anh, hai bầu vú nặng trĩu của cô được treo ngay trên mặt anh. Anh

kéo cô lại gần hơn, anh muốn hôn trớn chúng, cảm nhận chúng trong miệng mình thật lâu.

— Julia, mình về chỗ anh đi? - anh hỏi. - Anh... Ở đây anh chẳng có gì cả, anh không mang theo bao cao su... Ngay cả trong những ước mơ can đảm nhất anh cũng không dám nghĩ rằng lại được như thế này.

— Anh cứ bình tĩnh - Julia đáp lại. - Cuộc sống đã kết thúc đâu. Cô cầm lấy cái đàn ông của anh và rất dứt khoát, bắt đầu đưa lên, đưa xuống. Konrad liếm ngón tay mình và nhanh chóng tìm thấy con đường dẫn tới vùng đàn bà ẩm ướt của cô.

Michlina đứng như bị thôi miên. Cô cảm thấy bị kích thích. Đó là một cái gì đó hoàn toàn khác với những bộ phim mà cho đến lúc này cô đã được xem cùng với Misiu. Điều này thực sự tác động và rất... đẹp. Như âm nhạc, như một bức tranh đẹp nhất.

Cô hít vào thật sâu. Janek đứng sau lưng cô cũng đang thở gấp gấp. Anh ôm cô chặt hơn. Đứng rất sát cô. Cô ngạc nhiên khi cảm thấy cái đàn ông cương cứng của anh trên cơ thể mình. Mặc dù những lớp quần áo đang ngăn cách họ, nhưng sự ấm áp dễ chịu đang lan tỏa khắp người cô. Họ đứng như thế một lúc.

— Mình đi thôi, vì nếu họ trông thấy mình thì niềm đam mê kia sẽ tan mất - Michalina thì thầm. - Em không muốn phá hỏng một ngày của anh chị ấy. Em bị một ngày tồi tệ đã là quá đủ rồi.

Họ im lặng rời xa Julia và Konrad, những người lúc này đang không nhìn thấy gì ngoài họ.

— Tại sao em lại im lặng thế? - Janek hỏi. - Em hãy nhìn xem, thế giới đã kết thúc đâu. Không chỉ có một Misiu trên trái đất này. Julia có vẻ hoàn toàn hạnh phúc trong vòng tay Konrad.

Michalina chỉ nhún vai.

— Janek à, em không hiểu cuộc đời này muốn gì nữa? Anh rất tốt với một người nào đó, anh cố gắng làm tất cả vì một người nào đó, thế rồi cuối cùng anh chẳng là gì cả. Có lẽ cô Jagoda có lý khi nói về điều này. Kệ, bây

giờ em cần phải là một người ích kỷ. Một con chó lạnh lùng. May mà em đã không sửa lại ngực vì anh ta. Em rất thích bộ ngực của mình - cô nói và nhún vai.

— Anh cũng thích. Cuối cùng thì anh đã nhìn thấy - Janek nói.

Michalina rụt rè cười.

Họ đi men theo hồ, nơi mà Michalina thường tắm khóa thân khiến những người nhìn thấy phải ngượng mồm. Lần này họ ngồi trên cầu, khóa chân xuống làn nước khá lạnh. Cô rút điện thoại ra.

— Em hãy đếm đến mười rồi gọi - Janek nói. - Em phải nhớ là lúc này mỗi một phút đều quan trọng.

Đếm đến năm thì Miska bấm số máy nhà. Janek chỉ nghe thấy:

— Mẹ à? Con Miska đang nói đây ạ... Lâu rồi con không gọi... Vì mẹ biết không, có bao nhiêu chuyện xảy ra...

Anh khéo léo đi ra xa vài bước để không nghe được câu chuyện của hai mẹ con. May là cô đã gọi cho mẹ. Một vấn đề trong quá khứ của cô bé đã được giải quyết.

Anh ngồi cạnh một gốc cây. Đưa lên miệng một nhánh cỏ và nhai như thể cả cuộc đời tiếp theo của anh phụ thuộc vào điều đó. Anh đợi cho đến khi Michalina nói chuyện xong.

Anh thích cô. Anh thích cô ngay từ đầu, ngay cả khi cô tuyên bố là không muốn mát-xa và khi cô bắt đầu quen dần với anh. Cô thể hiện lòng trung thành đến khó tin đối với nửa cái đầu có hình xăm kia. Thế đấy. Hẳn túm được cô bé này ở đâu đấy và làm cô tổn thương quá sâu sắc. Janek rất muốn giúp cô lấy lại tinh thần. Anh nghĩ rằng anh đã trở thành bạn thân của cô. Những cuộc trò chuyện dài trong quãng thời gian lẽ ra dành để mát-xa cho cô, những trận cười cùng nhau. Bây giờ là cuộc đi dạo. Sẽ rất khó khăn khi cô bé rời khỏi đây.

Từ tháng chín anh sẽ thôi làm mát-xa và chuyển sang phòng tập. Đó là một hình thức thăng tiến ở Trường học cho các Bà Vợ. Có nghĩa là thậm chí anh có thể kết thân với một ai đó... Cho tới lúc này thì điều đó là không thể.

Evelina tuân theo những qui định rất nghiêm khắc. Không một nhân viên mát-xa có nhiệm vụ chăm sóc sao cho chị em có tâm trạng vui vẻ được phép có mối quan hệ cố định. Chị ấy nói rằng không muốn có những cuộc đánh nhau của những phụ nữ ghen tuông ở đây, rằng chị ấy muốn đây phải là một nơi thật yên tĩnh. Nhưng điều này không bắt buộc đối với nhân viên phụ trách phòng tập. Anh nở nụ cười.

Cái gì phải đến sẽ đến. Còn cuộc đời đầu đã kết thúc vào lúc này. Miska còn ở trường một tuần nữa, và sau đấy sẽ phải tính xem cô sẽ nương náu ở đâu. Có thể Evelina sẽ tìm được cho cô một công việc nào đấy?

Anh mãi mê suy nghĩ tới mức không nhận thấy Michalina đang đứng cạnh mình. Mắt cô đỏ hoe vì khóc, nhưng trên gương mặt cô toát lên sự nhẹ nhõm không thể diễn tả.

— Em nói chuyện với mẹ rồi - cô nói khẽ. - Mọi chuyện ổn cả. Và mẹ muốn nói chuyện với em! Anh biết không? Em cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng. Nhưng em cũng vô cùng mệt mỏi. Bởi tất cả những cảm xúc ấy...

Janek đứng dậy và ôm cô.

— Mình về khách sạn đi. Có thể em sẽ không từ chối tắm thư giãn và mát-xa, cho dù chỉ một lần, sao?

Michalina cười và hỏi:

— Và tác dụng của mát-xa thực sự không bị thối phồng chứ?

— Tự em sẽ biết. Thôi đi đi. - Anh nắm lấy tay cô và không dám tin rằng đây là sự thực. Anh nói với mình rằng, mặc dù anh đã chuẩn bị phòng tắm và mát-xa cho hàng chục chị em, nhưng... Lần này là một cái gì đó hoàn toàn khác. Lần này việc đó tác động thực sự. Anh muốn làm thật tốt cho cô không phải vì người ta trả lương cho anh để làm việc đó, mà vì... Mà vì... Ừ thì đơn giản là anh muốn cô được vui.

Họ vào phòng. Michalina đóng cửa lại.

— Em chờ ở đây. - Janek cởi giày, áo và chỉ mặc độc chiếc quần jean đi vào phòng tắm. - Anh chuẩn bị bồn tắm cho em.

Đi vào trong đó mà anh vẫn sợ rằng Miska lại suy nghĩ lung tung rồi như mọi khi, không cho anh đụng vào người. Anh thực sự muốn lần này cô sẽ quên đi tất cả những khó khăn mà cô đã gặp phải. Anh xả nước vào bồn,

nhỏ vài giọt dầu theo công thức của riêng mình. Một chút hương hoa nhài, một tí tẹo xạ hương và một vài thứ khác có tác dụng kích thích các giác quan. Anh thả những ngọn nến nhỏ rồi đặt chúng khắp phòng tắm. Anh tắt đèn trần và đi ra chỗ Michalina.

— Vào đây, Miska. Phòng tắm chuẩn bị xong rồi.

Anh nắm tay cô gái dẫn vào phòng tắm.

— Thơm quá. - Cô đứng cạnh bồn tắm và hít thật sâu. Cô thấy xấu hổ phải cởi váy và bước vào bồn nước nóng. Cô ngạc nhiên vì phản ứng của mình. Chẳng phải là Janek đã nhìn thấy cô khỏa thân rồi sao, thậm chí cô còn khiêu khích anh đến những hành vi nhạy cảm nhất, nhưng lúc này cô cảm thấy có một cái gì đó đã thay đổi... Đây không phải là lần tắm bình thường như những lần trước. Kể từ cái ngày đầu tiên ấy, đã có biết bao thay đổi. Đầu tiên là Michal, sau đấy là mẹ... Những vấn đề với cô Jagoda, sex hôm nay của Julia ở trong rừng... Toàn những thay đổi.

— Em cứ đứng thế à? - Janek lại gần cô. Cô cảm nhận mùi của anh và hơi ấm từ nửa người để trần của anh mà lúc này đang bồi hồi đập. - Để anh giúp em cởi đồ. Ngâm nước ấm nhất định sẽ tốt hơn cho em.

Anh cầm váy và kéo lên. Michalina giơ hai tay lên để Janek kéo váy qua. Anh chìa tay cho cô.

— Em vào bồn đi.

Miska rất đẹp. Mảnh mai, nhỏ nhắn, vẫn còn rất trẻ thơ. Hai bầu ngực săn chắc của cô được kết thúc bằng hai núm vú nhỏ xinh, chúng tôn vinh vẻ đẹp ấy như thể trái anh đào trên chiếc bánh ga-tô. Janek những muốn được nếm trái anh đào ấy, anh mơ ước điều đó.

Salon mỹ phẩm của Trường dùng phương pháp triệt lông Brazin cho Michalina, nhờ đó mà trên người cô không mọc một sợi lông thừa nào. Cô nhắn nhui và mềm mại. Janek nhìn cô như nhìn một hiện tượng. Miska nhúng người trong nước ấm cho đến tận cổ.

— Em thấy dễ chịu quá... - cô lầm bầm.

— Tốt rồi, đây mới chỉ là bắt đầu thôi. Hôm nay em cho phép anh chứ?
- Janek hỏi.

Michalina gật đầu một cách e ngại và nói:

— Hôm nay thì được. Còn... em... Em không phải làm gì chứ?

— Không. Em chỉ nằm và em phải được dễ chịu.

Janek quì bên cạnh bồn tắm, lấy miếng mút nhỏ và bắt đầu rửa mặt cho Michalina. Cô gái nhắm mắt lại. Người đàn ông xoa trán cô, sau đấy là hai cung lông mày, má và mũi. Anh nhúng tay xuống nước rồi chạm vào miệng cô. Michalina gần như vô thức hé miệng, liếm ngón tay đang chạm vào đó. Sự đụng chạm của cái lưỡi ướt đã tác động lên Janek đến mức chính anh cũng ngạc nhiên vì phản ứng này. Anh đã để mất ở đâu đó sự nghiêm khắc công vụ của mình. Việc anh ở đây đã không chỉ còn là công việc. Anh khát khao cô gái này như chưa từng khát khao ai đến thế cho tới lúc này.

Anh đến chỗ đầu bồn tắm, quì xuống, vớt bọt và bắt đầu phủ lên vai Michalina. Cô nằm trong bồn, hai mắt khép lại. Không nói gì. Chỉ có hơi thở gấp gáp của cô nói lên rằng cô hoàn toàn không dừng dừng với sự đụng chạm của người đàn ông.

Anh xoa nhẹ lên vú cô. Michalina rên lên. Hai trái anh đào xinh xắn lập tức trở nên cứng và săn lại. Jan kẹp chúng giữa ngón cái và ngón trỏ đoạn nhẹ nhàng thực hiện động tác mát-xa đặc biệt. Rồi anh nắm trọn hai bầu ngực cô trong tay mình. Thật vừa vặn. Chúng nằm vừa trọn trong hai bàn tay đàn ông to lớn của anh. Anh vuốt ve chúng, anh vỗ nước lên chúng.

Bàn tay anh dịch dần xuống dưới, đến vùng rốn. Những ngón tay vẽ vòng tròn xung quanh để ngay sau đó chạm vào vùng rất mềm mại và nhạy cảm của cơ thể nằm giữa hai đùi. Cô hơi nhấc mông để anh thực hiện nhiệm vụ của mình dễ dàng hơn. Anh nhẹ nhàng mát-xa vùng đùi non của cô để ngay sau đó cảm nhận được sự nóng ấm bên trong của cô. Anh mở hai cánh hoa của cô và đưa một ngón tay vào, sau đó bỏ ra nhanh rồi lại hướng vào bên trong.

Michalina chờ người ra.

— Em muốn ra - cô thầm thì.

— Đi ra? - Janek hỏi giọng sợ hãi. - Em không thích nữa à? - anh buồn rầu lùi người lại.

Michalina đã đứng trên tấm thảm cạnh bồn tắm, nước từ người cô chảy xuống.

— Không, Janek, không - cô nói khi quấn chiếc khăn quanh người. - Đơn giản là có lẽ không thuận tiện cho anh... Nếu như mình... Nếu như mình có thể chuyển lên giường hoặc sang giường mát-xa...

— Em thích ở đâu?

— Trên giường được không? - cô gợi ý mà tuyệt nhiên không biết tại sao. Cô muốn được gần gũi với Janek. Điều cô muốn nhất là Janek vào bồn tắm với cô, nhưng cô không thể nói ra. Đã xảy ra một điều gì đó thật lạ lùng và cô mất hết sự tự tin.

— OK. - Janek bế cô lên giường.

Michalina nằm, chiếc khăn tắm phủ lên người.

— Quần anh ướt hết rồi kìa. Hay là anh cởi nó ra? - cô hỏi.

Janek nhìn những khoảng ướt trên quần mình rồi cởi ra. Anh mặc chiếc quần sịp đen bó sát. Anh không cạo lông ngực bởi anh cho rằng mình phải rất đàn ông.

— Em thích đàn ông có lông ở vùng bụng - Michalina đột nhiên khẳng định. - Em không thích đàn ông mà lại nhẵn nhụi như con gái.

— Em nói thế và em có đây - Janek cười, trả lời. - Anh rất mừng vì em đã đồng ý mát-xa. Em nằm sấp xuống đi. Rất ít khi anh mát-xa cho ai trên giường, nhưng một khi em thích thế...

Michalina lật người lại, còn Janek bỏ chiếc khăn trên người cô ra. Cô nằm khỏa thân.

Janek lên giường. Anh quì theo cách có thể xoa bóp lưng cho cô một cách thoải mái nhất. Đầu tiên anh mát-xa vùng vai bị căng thẳng của cô, sau đó anh lăn dọc theo cột sống, dịch dần xuống dưới cho tới khi tập trung tại vùng hông của Michalina.

Anh dịch hai đùi của cô xa nhau hơn để có thể mát-xa từng bên chân một. Michalina ngoan ngoãn làm theo mỗi yêu cầu của anh.

Người đàn ông đưa những ngón tay của mình vào rãnh giữa hai bên hông. Michalina nhắc hông để anh có thể tiến tới những góc ngách xa nhất. Cô rên lên. - Janek... - cô thầm thì và xoay người nằm ngửa.

Cô nằm trước mặt anh khỏa thân, người đỏ bừng vì hưng phấn. Hai đầu vú rần lại, dựng thẳng.

— Anh hôn em được không? - cô thì ào. - Em biết chắc như vậy là anh sẽ vượt quá những gì mà anh phải làm theo trách nhiệm, nhưng anh có thể làm điều này vì em được không?

— Miska... - Anh nắm xuống cạnh cô. - Em thực sự nghĩ rằng anh ở đây với em chỉ vì người ta trả lương cho anh? Miska yêu quý? - Anh vuốt ve má cô.

Michalina nhìn anh và xích lại gần hơn.

— Em muốn được gần anh. Gần nhất có thể.

Ngực cô chạm vào lồng ngực anh, cô cảm nhận hơi thở của anh lên mặt mình. Cô liếm môi và sát môi mình vào môi anh. Họ nhìn sâu vào mắt nhau rồi chìm vào nụ hôn. Đó không phải là cuộc dạo chơi nhẹ nhàng, đó là một cuộc chạy lên đỉnh núi. Lưỡi họ cùng xoay trong vũ điệu cuồng nhiệt và không cần biết tới bất cứ điều gì khác.

Miệng Janek rời miệng Michalina và lưỡi anh bắt đầu cuộc du ngoạn trên thân thể cô, đến những nơi mà cho đến lúc này chỉ có hai bàn tay anh được phép đến. Lưỡi anh xoay quanh núm vú bên phải, còn tay trái thì ở bên kia cho đến khi cả hai bầu vú đã sẵn lại, sẵn sàng chờ đón điều chắc chắn sẽ phải đến.

Anh không thể chờ thêm nữa, để được dịch xuống thấp hơn, để thưởng thức cái vị đàn bà của cô. Michalina giang rộng hai chân, như thể chờ đợi cuộc đến thăm của anh.

— Anh cho vào đi - cô năn nỉ.

— Bây giờ chưa đến lúc - anh nói. - Chúng mình có gì phải vội đâu.

Anh cảm thấy cô đã sẵn sàng, nhưng anh muốn để cô lên đỉnh trước. Anh ngờ rằng điều đó không hay xảy ra đối với cô trong những cuộc làm tình với Misiu. Chà, việc gì phải nghĩ tới anh ta cơ chứ.

Lưỡi Janek làm thành một vòng quanh cái đàn bà đã mọng lên của cô. Hai tay Michalina bấu chặt khăn trải giường. Cô thở mạnh.

Người đàn ông bắt đầu xoay lưỡi càng lúc càng nhanh, những ngón tay anh lặn sâu vào vùng ấm nóng như một thanh kiếm, mỗi lúc mỗi nhanh hơn, nhanh hơn. Michalina thở mỗi lúc một to.

— Janek... Em... Em không biết... Anh đừng dừng lại, vì... em bị làm sao ấy... Nhưng... Em không biết là cái gì... - cô gần như nức nở.

Janek liếm cái lạch nước ấm ấy của cô và mút, lúc nhẹ, lúc mạnh. Khi cảm thấy cô đã sắp rồi, anh đột ngột dừng lại. Michalina rên lên.

— Anh tiếp tục đi!

Sau một khoảnh khắc, anh quay lại với cô với tốc độ gấp đôi. Lưỡi anh xoay quanh, còn cái đàn bà của cô đột ngột co bóp. Michalina đã rất gần rồi.

— Janek! - cô kêu lên. - Janek!

Mông cô đột ngột giật mạnh, toàn bộ bên trong co bóp và hàng loạt những xung động cực khoái thoát ra khỏi thân thể cô.

— Janek... - cô thầm thì khe khẽ. - Janek? Có phải đó là... Đó là... đỉnh điểm? - cô thở nặng nề, hỏi.

— Miska? - anh hỏi. - Có phải em chưa bao giờ...

Michalina vội vàng phủ nhận và òa khóc.

Người đàn ông ôm lấy cô, nhẹ nhàng xoa xoa lưng cô. Michalina nằm nép người vào anh. Janek cảm thấy chiếc quần sịp trở nên quá chật. Anh vuốt ve lưng Michalina, rồi xuống mông, cô gái đáp lại sự đụng chạm của anh. Một lúc sau, cô cời cho anh. Ngay lập tức cô nhìn thấy cái biểu tượng đàn ông cương cứng của anh. Janek nằm ngửa, Michalina quì cạnh anh và lưỡi cô nhẹ nhàng xoay quanh đầu viên đạn ấy.

— Miska... - anh rên rỉ.

— Xìì... - cô thì thào. - Bây giờ là anh...

Cô đưa nó lên miệng và lưỡi cô đưa lên, đưa xuống. Janek cảm thấy tất cả những cái này sẽ quá nhanh, liền nhẹ đẩy cô ra xa mình.

— Em đợi chút. - Anh đứng dậy, lấy trong túi quần bỏ ra một gói bao cao su, mở nhanh và mặc vào cho nó đoạn quay lại chỗ Michalina.

— Em muốn gần anh... Gần đến mức không thể gần hơn được nữa...

Miska gật đầu. Cô ôm cổ Janek và tan ra trong nụ hôn. Một lúc sau Janek đã cho vào. Cả hai thở mạnh.

Họ bắt đầu nhẹ nhàng dịch chuyển theo nhịp điệu âm nhạc đang vang lên chỉ trong tâm hồn họ. Lúc đầu còn chậm, rồi nhanh dần.

— Miska - Janek rên rĩ. Họ nhìn sâu vào mắt nhau. Anh nằm lên người cô, anh có cô trọn vẹn phía dưới mình. Michalina bầu chặt lưng anh.

— Janek... Em sắp...- cô nuốt nước bọt - em sắp rồi... Vào khoảnh khắc ấy, cô bùng nổ lần thứ hai. Khi cô lên đến đỉnh điểm thì Janek cũng tới đích. Cả hai gần như thét lên cùng lúc.

Janek ôm Michalina thật chặt. Anh tháo bao cao su, xoắn lại, lấy giấy gói rồi vứt vào sọt rác. Anh quay lại chỗ cô. Ôm cô chặt hơn.

— Janek... Cám ơn anh...- cô thì thầm khe khẽ.

— Anh cám ơn em. Anh muốn lúc nào cũng được với em như thế này.

Michalina nhìn vào mắt anh và cô hiểu rằng đây không chỉ là công việc. Cô nhìn thấy trong mắt anh một điều gì đó, điều mà cô chưa bao giờ nhìn thấy trong mắt Misiu.

— Anh ở đây với em đến sáng nhé? - cô rụt rè hỏi.

Janek gật đầu.

— Anh sẽ ở lại. Anh sẵn sàng ở lại với em mãi mãi - anh khẽ nói thêm.

Michalina nghe thấy điều ấy nhưng cô không nói gì cả. Chỉ khẽ cười, với những ý nghĩ của mình nhiều hơn là với Janek.

Janek nhanh chóng ngủ thiếp. Ngáy nhẹ. Michalina sợ cử động để không làm anh tỉnh giấc. Nhưng cô cảm thấy thật tĩnh tâm. Người đàn ông này đảm bảo cho cô sự bình an.

Với cô hôm nay... thật tuyệt vời.

Jadviga đứng trước ba thùng cát-tông được gửi đến cho Michalina.

— Điên rồ - cô nói to.

— Ai điên rồ? - Julia đang xuống phòng mình, hỏi.

— Con gấu điên. Của Michalina Miska, nếu như em còn đang nghi hoặc - chị nhún vai, trả lời. - Em xem này, hãn gói quần áo của nó lại rồi gửi. Có nghĩa là chấm hết. Chị thì chị mừng là đã chấm hết, nhưng lúc nào chị cũng ngạc nhiên, sao tụi đàn bà chúng mình lại vướng vào những mối quan hệ lạ lùng đến vậy.

— Ôi dào. Thà hãn gửi cho nó thế này còn tốt hơn là nó phải một mình đến đây và gói ghém mọi thứ - Julia nói. - Mình mang những cái này xuống gửi lễ tân đi, sau đấy, bao giờ nó hỏi người lại mình sẽ nói với nó rằng mọi chuyện thế là đã xong.

— Được. Để chị về phòng. Chị chỉ lấy tờ báo rồi lấy cà phê và đi đọc báo.

— Còn em đi chạy đây! - Julia la to. - Năng lượng làm em nở ra đây này. May mà cũng có ngoại lệ nên em không phải chạy trong cái váy này - Juila nói và cười vang.

Janek xuống dưới nhà lấy hai tách cà phê, hai tờ báo rồi lại vội vàng lên tầng. Anh không bị bất cứ ai giữ lại. Anh muốn làm sao quay lại nhanh nhất với Michalina ấm hôi hôi và đang say ngủ.

Khi anh vào trong phòng thì Michalina không ngủ nữa. Cô nằm trên giường và lười biếng duỗi dài người. Cô làm điều ấy như một con sư tử.

— Xin chào! Anh mang cà phê lên đây. Em thích chứ?- Mhm - Miska
lầm bầm như một con mèo hoang.

— Cả báo nữa. - Anh đưa báo cho cô. - Mình sẽ đi ăn sáng muộn hơn,
sao? Có lẽ anh không nên xuất hiện ở đây ngay từ sáng sớm. - Anh cười với
vẻ hơi lúng túng.

— Anh có thể cả sáng lẫn tối. Hôm qua... thật không thể tin được. Em
muốn có một lúc nào đó sẽ lại như thế - cô nói với giọng đầy ước muốn và
cười.

— Không có vấn đề gì. - Anh cười đáp lại và uống một ngụm cà phê. -
Em uống đi cho nóng. Anh đi tắm đây. Anh sẽ quay lại ngay.

Anh vào phòng tắm. Khi anh quay lại thì Michalina đang ngồi xem tờ
báo. Từ gương mặt cô có thể đọc được rằng có điều gì đó đã xảy ra.

— Miska?

Cô gái đưa cho anh tờ báo để mở với một tí lớn “Một cuộc thanh toán
giữa các nhóm - Michal N., biệt danh ‘Misiu’ đã bị bắt”. Bên dưới là ảnh
một người đàn ông lực lưỡng, tất nhiên là bị che hai mắt để không ai nhận
ra. Cô gái đứng sau lưng anh ta cũng bị che mặt. Song Michalina nhận ra các
nhân vật chính chẳng khó khăn gì.

— Misiu và Nina? - anh hỏi.

Michalina gật đầu. Cô đẩy tờ báo, đẩy tách cà phê ra đoạn đi đến chỗ
Janek đang ngồi bên mép giường và hỏi thẳng:

— Janek... - Cô nhìn vào mắt anh. - Anh có thể cho em đi tàu nhanh
được không?

Janek ngạc nhiên nhìn cô.

— Nhưng... Được thôi, Miska. Chúng ta sẽ yêu nhau...

— Janek, hôm nay anh đừng yêu em. Hôm nay anh hãy làm tình với
em... Thật mạnh, thật điên cuồng và thật nhanh.

— Miska...

Anh đặt cô lên bàn, rồi hôn mặt cô, ngực cô. Cô tháo chiếc khăn đang
choàng ngang hông anh ra.

— Anh cho vào đi. - Cô mở rộng hai chân.

Janek đã sẵn sàng. Anh mặc áo mưa rồi đi vào cô bằng một động tác nhanh và mạnh.

— Nhanh hơn... Nhanh hơn nữa, anh...

Janek chuyển động trong cô nhanh và mạnh tới mức trán anh lấm tấm mồ hôi. Một lát sau anh nhấc cô khỏi mặt bàn và xoay lưng cô về phía mình. Trong chiếc gương treo phía trên bàn, anh nhìn thấy rất rõ khuôn mặt cô với những nét nhăn của khoái cảm, ngực cô đung đưa theo tiết tấu của bản nhạc tình yêu. Điều này kích thích anh rất mạnh.

Anh lại đưa cái biểu tượng đàn ông không khác gì thanh kiếm của mình vào cái đàn bà của cô và chuyển động nhanh ở trong đó. Mông cô đập vào hông anh.

Michalina thở mạnh.

— Miska, anh mệt rồi... - Janek rên rỉ.

Cứ chốc chốc Michalina lại năn nỉ anh hãy làm tình với cô, và sự thô tục ấy lại kích thích anh ghê gớm. Hai tay anh ấn mạnh lên hông cô và anh cảm nhận sự bùng nổ mãnh liệt. Anh ép người vào cô gái. Một lát sau cô rời khỏi anh. Hôn rất mạnh lên môi anh.

— Cám ơn anh - cô thì thầm.

Cô cứ để người trần như thế đi đến chỗ tờ báo, vo viên lại rồi ném vào sọt rác.

— Một chương đã khép lại - cô nói. - Cô đến chỗ Janek và ôm anh thật chặt. - Cám ơn vì anh đã ở đây. Em vô cùng cám ơn anh. Không có anh có lẽ em không vượt qua được.

Evelina ngồi trong phòng mình, tay cầm tờ báo. Chính là tờ mà Michalina đã đọc được tin Misiu của mình bị bắt, nhưng không phải điều này đập vào mắt Evelina. Chị nóng nảy gõ móng tay xuống bàn. Ở trang ba, như thường lệ bao giờ cũng có những thông tin về các bài trong số tới, và lần này cũng thế. Thông tin về số đặc biệt, trong đó sẽ có bài về những bí mật bị phát giác của Trường học cho các Bà Vợ.

Evelina thở dài.

Mấy năm trời làm việc, cả trái tim được đặt vào ngôi trường này. Mọi người đều ký những điều khoản về giữ bí mật... Tất cả đều vô nghĩa. Một người nào đó, chỉ một cái phẩy bút hay tặc lưỡi, tất cả đã bị hủy hoại.

— Nhưng là ai?

Chị mở chiếc laptop trắng của mình. Chị có điểm yếu lớn trước những thứ đẹp để được chăm sóc đến từng chi tiết nhỏ nhất. Những cái ở logo mang hình quả táo bị gặm dở cũng thế. Tuyệt đẹp. Ngôi trường của chị cũng thế. Chị đã làm việc với dự án này lâu và sốt sắng đến thế.

Chị không có con. Ngôi trường này là đứa con của chị, là mơ ước của chị và mơ ước của hàng ngàn phụ nữ. Hàng ngàn bức email từ các học viên, những người đã thay đổi cuộc đời mình nhờ thay đổi bản thân mình. Ba tuần thư giãn không bút nào tả nổi đã khai thác từ mỗi phụ nữ những gì đẹp nhất. Chị đã từng đọc được rằng, không có phụ nữ xấu, chỉ có phụ nữ không biết làm đẹp. Và có một cái gì đó ở đây. Sau ba tuần, mỗi người rời khỏi đây với ánh mắt long lanh, nó khiến cho chị em trở nên đẹp hơn.

Evelina mở file danh sách các chị em.

Ai trong số họ chị đã không kiểm tra kỹ lưỡng? Ai đã là thám tử và tiết lộ tất cả?

Điện thoại reo. Waldemar.

— Kiciu^[12]... Em có xem TVN không?

— Không, anh Waldus^[13] - chị thở dài. - Em chẳng có đầu óc nào mà xem tivi nữa. Em đang định gọi cho anh đây. Anh có biết em đã đọc được gì trong báo hôm nay không? Sẽ có số báo đặc biệt về trường mình. Waldus, có lẽ sẽ chấm hết. Bây giờ mọi người sẽ thêm thắt đủ chuyện. Bình thường dân trong làng gần đây đã đồn rằng em làm nhà chứa ở đây. - Chị thở dài. - Bây giờ thì hết rồi.

— Evus... Anh cũng gọi cho em về việc này đây - Waldek nói. - Chúng ta phải “Chú ý”... Quảng cáo đã được phát tán rồi. Em nên biết thì tốt hơn.

— Đồ chết tiệt. - Evelina thở dài. - Anh chờ đã, để em bật. Có thể em gặp đúng chương trình.

Chị bật chiếc tivi treo trên tường. TVN24. Những cái đầu đang thao thao. Không sao, mình sẽ đợi, có thể một lúc nữa sẽ có.

- Waldi^[14], anh đến chứ? - chị hỏi.
- Tất nhiên là anh đến rồi. Em có cần gì ở Warszawa không?
- Sự ủng hộ! - Evelina trả lời và mỉm cười buồn bã.
- Nhưng em sẽ được đảm bảo nếu anh ở đây.
- Tất nhiên rồi. Konrad biết chưa em? - Walder hỏi.
- Hôm nay em chưa gặp cậu ấy. Anh biết không? Em đang nghi là cuối cùng thì anh chàng cũng yêu.
- Dù sao cũng là một tin vui, phải không? Đó là cô gái nào thế? Em đừng có nói là một học viên của em đấy nhé.
- Đấy, chính thế - Evelina trả lời. - Julia... Vừa ly dị chồng, ít tham gia vào đời sống của trường, em có cảm tưởng là cô ấy tự học với Konrad trong phạm vi của mình. - Chị cười, có lẽ là lần đầu tiên trong ngày hôm ấy.
- Ờ, nhưng dù sao cũng phải nhắc nó chấm dứt câu chuyện tình thơ mộng này. Chúng ta phải cân nhắc xem nên làm gì. Mà nói chung em có ý tưởng gì không, tại sao lại có chuyện như vậy? Một con ngựa thành Troia nào đấy?
- Anh biết không, tụi phóng viên đã đánh hơi thấy từ lâu rồi. Lúc nào họ chẳng bận tâm đến chuyện này. Em không trả lời phỏng vấn. Các học viên đều có điều khoản giữ bí mật trong hợp đồng, họ đều hài lòng nên cũng im lặng... Có thể thấy rõ là như vậy chưa đủ. Anh biết không, em không sợ về mát-xa hay những bài học mang tính giáo dục điển hình, nhưng những bài sexy hơn sẽ là tư liệu béo bở cho truyền thông.
- Evus, đây là giáo dục. Chúng ta đều có ép buộc ai. Tự họ thiết tha đấy chứ - anh an ủi chị.
- Anh đến đi, Waldi, càng sớm càng tốt. Chúng ta sẽ thành lập một ban chống khủng hoảng và sẽ cân nhắc xem phải tiếp tục như thế nào.
- Em cũng mát-xa đi, Evus. Em cũng cần phải mát-xa.
- Về khoản mát-xa thì em chờ anh. Anh biết đấy, không ai có thể so sánh với anh được. Anh đến nhé.
- Sau hai tiếng nữa anh sẽ rời khỏi đây. Anh sẽ suy nghĩ xem có thể làm được gì hơn nữa.
- Pa, Waldus.

— Pa. Em cố gắng nhé và cho gọi Konrad đi.

Khi chị ngắt máy thì cũng là lúc TVN24 phát chương trình về trường chị. Nó được quay bằng một camera bí mật. Một lát sau trên màn hình xuất hiện một bồn tắm đầy bọt và chỉ nghe thấy giọng phụ nữ: “Đầu tiên là tắm, sau đó chúng ta sẽ nghĩ ra cái gì đó dễ chịu hơn”. Tiếc là tên bị át đi bằng một âm thanh cao. Người dẫn chương trình xuất hiện.

— Trường học cho các Bà Vợ. Một khách sạn tư nhân siêu sang trọng trên vùng Mazury, được nguy trang cẩn thận trước những ánh mắt tò mò. Không thể vào đó, nếu chỉ đơn giản là bạn muốn vào. Cần phải có người đưa tới. Với một khoản tiền khổng lồ, tương đương với một kỳ nghỉ ở những đất nước có vẻ đẹp kỳ lạ nhất, những phụ nữ can đảm sẽ ở đó ba tuần và như những điều được hứa hẹn trong quảng cáo - đến đây người dẫn chương trình vầy vầy tờ quảng cáo - sẽ không có gì tương tự như vậy. Thưa quý vị, nữ phóng viên của chúng tôi đã may mắn vào được trong đó với một camera bí mật. Trong chương trình ngày mai, chị sẽ kể cho quý vị tất cả. Không có bình luận. Chúng ta sẽ được biết, liệu ngôi nhà tuyệt đẹp nằm giữa rừng kia là trung tâm của những trò chơi và những trò đùa tình dục bẩn thỉu vô đạo đức của những quý bà lắm tiền hay là một cái gì đó hoàn toàn khác... Kính mời quý vị vào ngày mai! Hai mươi một giờ hai mươi.

— Những trò đùa tình dục bẩn thỉu vô đạo đức... - Evelina lẩm bẩm một mình với tiếng thở dài.

Ở đây hướng tới những điều hoàn toàn khác.

Evelina có tài kinh doanh. Từ bé. Có người đã cười chị rằng cái gì vào tay chị cũng biến thành vàng. Chị biết cách kiếm tiền từ những việc mà mình thích.

Chị bắt đầu kiếm tiền từ khá sớm. Ngay từ hồi phổ thông. Trong một lần đứng chờ xe buýt. Mưa khủng khiếp. Người xúm đông dưới mái che của bến xe, đã thế lại có một kẻ nghiện nào đấy vẫn cố rít thuốc lá tỏa mùi kinh tởm. Evelina quyết định chẳng tội gì mà chen lấn trong đám người này, chưa có ai chết vì mưa, và chị bước ra cuộc gặp gỡ với những giọt mưa. Chiếc

váy nhẹ như không của chị ngay lập tức bị ướt hết, cuốn sách chị đang đọc cũng bị thấm nước. Nước chảy từ mái tóc ướt sũng của chị. Có vẻ như chị không quan tâm tới điều đó. Mưa tạnh. Mặt trời ló ra sau đám mây và trên trời hiện lên một cầu vồng tuyệt đẹp. Mắt chị ánh lên, chị cười rạng rỡ. Và Andrzej gặp đúng nụ cười ấy của chị. Một nhiếp ảnh gia trẻ, đang khát khao trở thành nghệ sĩ.

— Em đừng chuyển động - anh ta nói đầy quyết đoán.

Evelina chờ người ra. Andrzej đứng với máy ảnh trong tay và chụp ảnh chị. Anh cảm ơn Chúa vì trước khi ra khỏi nhà đã đổi thẻ nhớ mới. Anh lấy được cả người chị. Evelina, thoát đầu thì ngạc nhiên, nhưng một lúc sau bắt đầu tham gia rất ăn ý. Chị không có khái niệm gì về tạo dáng, nhưng trực giác của người phụ nữ đã mách bảo chị phải làm gì để người chụp ảnh hài lòng.

— Kết thúc. Cảm ơn em. - Andrzej say mê nhìn chị. - Thẻ nhớ hết mất rồi. Cảm ơn em.

— Xin mời - Evelina cười và trả lời rồi thu dọn vì đúng lúc xe buýt tới.

— Em đợi chút đã. Làm thế nào để gửi ảnh cho em được nhỉ?

Evelina thậm chí không nghĩ tới chuyện này. Chị vẫy tay chào Andrzej, nói to với anh tên phố, số nhà và cửa xe buýt đóng lại. Chị quên ngay người ngưỡng mộ mình, đến trường với biết bao bài vở, vì đơn giản bao giờ chị cũng muốn là người giỏi nhất. Do đó mà khi người đã khô, chị lại cúi mũi vào sách và trở về với những công việc bình thường của mình.

Ngày hôm sau, khi chị từ trường về, người đàn ông đang ngồi ở cầu thang chờ chị.

— Chào anh - chị ngạc nhiên nói. - Vậy là anh cũng đến. Anh muốn cho em xem ảnh à?

Andrzej vội đứng lên, lấy ra một tệp ảnh.

— Ảnh đẹp lắm. Thật không thể tin được. Tôi, tôi rất muốn được hợp tác với em. Chụp ảnh. Em nên làm người mẫu.

— Xin mời, anh vào đi - chị mời Andrzej vào nhà.

Chị mời anh uống trà và ăn bánh do bà chị làm hôm qua.

— Bà ơi, bà xem ảnh đẹp không này. - Chị chia tệp ảnh cho người đàn bà tóc hoa râm vừa bước vào bếp.

— Anh đúng là một nghệ sĩ! - bà của Evelina kinh ngạc reo lên.

— Không đâu ạ, cháu gái của bà mới là một thiên thần - Andrzej sung sướng trả lời.

Đó là khởi đầu của sự hợp tác của họ. Evelina bắt đầu kiếm ra tiền. Ảnh của chị xuất hiện trên các tạp chí trong nước và nước ngoài. Rất may là trên tạp chí nước ngoài lại nhiều hơn, bởi ban giám đốc trường không tiếp xúc được với loại tạp chí này, vì đăng nào thì họ cũng có cái nhìn méo mó đối với cô nữ sinh đi làm người mẫu ảnh và lang thang với một người đàn ông nhiều hơn đến mười lăm tuổi khắp các hang cùng ngõ hẻm của Warszawa. May là họ không thể xía vào bất cứ chuyện gì. Evelina chỉ coi những buổi đi chụp hình như một trò chơi, một trò chơi mang lại thu nhập, còn trường học vẫn là nghĩa vụ cơ bản của chị, chị vẫn tiếp tục đạt được điểm cao.

Ngay sau khi tốt nghiệp phổ thông, Andrzej gợi ý chị đi Paris. Anh hứa sẽ giúp chị trở thành ngôi sao. Bà, người đã nuôi nấng chị không đồng ý cho chị đi với một người đàn ông lạ. Thật ra thì Andrzej không còn là người lạ với Evelina được một thời gian rồi... Nhưng tất nhiên là bà không biết điều này.

Một hôm Andrzej mang đến một bó tuiyip to tặng bà và một bông hồng tặng cô cháu gái, anh đã mua một chiếc nhẫn bạc ở cửa hàng Cepelia và đến để công bố. Đám cưới diễn ra nhanh gọn và lặng lẽ. Chỉ là đám cưới dân sự. Là vợ chồng rồi nên họ có thể cùng đi. Họ đã đi.

Quả không sai. Andrzej đã biến Evelina thành một ngôi sao. Họ ở Paris ba năm, say mê với vẻ đẹp của thành phố này, và “thành phố này” thích thú với Evelina. Evelina và người chụp ảnh của chị là khách mời thường xuyên nhất của tất cả các sự kiện văn hóa của Paris. Với họ mọi chuyện thật tốt đẹp, nhưng sức khỏe của bà của Evelina xấu đi và họ quyết định trở về.

Evelina vẫn tiếp tục tham gia vào các buổi chụp hình, Andrzej chụp, nhưng họ còn phát triển một công ty người mẫu riêng. Evelina dạy những cô gái trẻ và chưa có kinh nghiệm này tất cả những gì mà chị học được trên các

sàn diễn ở Paris. Chị học song song hai trường. Quản trị doanh nghiệp - bởi chị cảm thấy ngành này sẽ có ích cho mình sau này - và tâm lý - vì chị thích. Chị thấy mình thật hạnh phúc.

Mấy năm sau thì bà của Evelina mất. Chị trải qua điều này thật khó khăn. Chị không thể tìm được chỗ cho mình trong cái hiện thực mới ấy, nhưng số phận đã chuẩn bị cho chị một điều bất ngờ. Chị có thai. Điều ấy đã lấp đầy khoảng trống trong cuộc đời chị.

Chị quyết định phải nghỉ ngơi, khép lại giai đoạn làm người mẫu. Đó là lần cuối cùng. Lần cuối cùng trên sàn diễn Paris. Sự tôn vinh sự nghiệp của chị. Chị đến đây cùng với Andrzej. Anh không muốn để chị đi một mình. Chị đã nhận được những tràng vỗ tay nồng nhiệt. Thậm chí chị còn nói rằng chị đang có thai, điều này càng làm cho không khí tán thưởng thêm sôi nổi.

Trên đường trở về khách sạn, họ bị một xe máy do một tay say rượu cầm lái tông phải. Andrzej tử vong tại chỗ, chị được đưa đến khách sạn trong tình trạng bất tỉnh. Tiếc thay, đã không cứu được đứa trẻ.

Một tháng sau thì chị về nhà. Chị lao vào vòng xoáy của công việc. Với các “cô gái của mình”, chị như một người mẹ. Ai cũng biết rằng trong nghề này, phải bắt đầu càng sớm càng tốt. Chị quan tâm đến họ, dạy dỗ, ôm ấp họ khi cần thiết và quở trách. Chị gửi họ đi khắp thế giới, lo lắng sao cho ở nơi mới họ cũng tìm được người phụ trách tốt và không một em nào nghi ngờ về điều này, rằng các em đến đó chỉ để trở thành người mẫu.

Không thêm một người đàn ông nào xuất hiện trong đời chị. Trong đời sống nghề nghiệp của chị, đàn ông thường coi phụ nữ như là công cụ. Người ta chỉ coi trọng cặp mông đẹp, cặp chân dài và bộ ngực. Còn những cái ở bên trong thường không quan trọng. Chị không muốn một mối quan hệ rỗng tuếch như vậy, do đó mà với đàn ông, nhất là những người còn trẻ và chưa trưởng thành, bao giờ chị cũng giữ một khoảng cách.

Cho đến một thời điểm, chị nhận thấy rằng không có chị thì công ty người mẫu của chị vẫn hoạt động tốt. Chị bèn chuyển nó cho một trong số các học trò và cô này đã làm rất tốt. Trong tài khoản, tiền vẫn tăng đều, còn chị thì muốn thử sức với một cái gì đó mới mẻ. Chị mua đất ở vùng Mazury và mơ về một khách sạn sang trọng. Chị không ưng một dự án nào được gửi

đến mặc dù chị đã chọn những kiến trúc sư giàu kinh nghiệm nhất. Chị nghĩ rằng một khi những người nhiều kinh nghiệm ấy không phù hợp thì biết đâu, những người mới ra trường lại phù hợp hơn.

Trong cuộc thi ở trường kiến trúc do chị khởi xướng, Konrad đã thắng. Sự đơn giản của tòa nhà nhưng đồng thời lại ở mức độ đẳng cấp đã làm chị thích thú ngay từ cái nhìn đầu tiên. Ngược lại, chị cũng khiến những sinh viên nghệ thuật thiết kế nhà phải thích thú. Điều này khiến chị rất buồn cười, nhưng chị cũng đã quen với chuyện này. Tuy nhiên, trong buổi lễ chị đã khiến một người phải chú ý.

Waldemar. Một người đàn ông trưởng thành, bình dị. Một người mà chị cần.

Chị bắt đầu xoay tít với anh trong buổi khiêu vũ nhân dịp trao giải và chị đã xoay tròn với anh như thế vài năm nay. Chị thấy hạnh phúc. Lần đầu tiên sau nhiều năm chị lại làm những công việc nghề nghiệp và cá nhân. Công ty người mẫu ở Warszawa mang lại cho chị thu nhập đáng kể, Trường học cho các Bà Vợ cũng bắt đầu có thu nhập. Những lời đồn đã có tác dụng và chị em phụ nữ thích đến với chị, còn Waldemar cho thấy anh là một đối tác nhạy cảm nhất, tốt nhất trên thế gian này. Chị rất yêu anh.

Và giờ đây khúc nhạc đồng quê này phải chấm dứt bởi một con ngựa tơ-roa nào đấy do chính chị đưa vào cái ốc đảo an toàn này...

Chị thở dài. Julia Michalska, không phải, Jagoda, cũng không phải, Michalina tuyệt đối không phải.... - chị suy nghĩ thành tiếng, vậy ai có thể làm chuyện này. - Anna Novak? Liệu mình có... - Chị trầm ngâm.

Anna đi dự tất cả các giờ học, nói chuyện rất nhiều với các cô gái. Chị có thể nghi ngờ điều này. Chị tin là cô ấy không muốn kiếm huân chương vì những lý do gia đình. Và đây đơn giản chỉ là camera. Phải là một ai đó đáng nghi ngờ hơn.

— Arletko, em cho gọi tất cả các cô gái đến nhà hàng. Toàn thể nhân viên nữa. Chắc là các cô gái đã nhìn thấy cái tít báo. Truyền hình cũng đã được thông tin. Chúng ta phải cùng suy nghĩ xem nên làm gì bây giờ. Có thể... vào bốn giờ. Waldek lúc đó cũng đến đây rồi. Nhưng mà không, trời

lại bắt đầu mưa... Mười sáu giờ ba mươi đi. Và nếu em tìm được cả Konrad thì tốt quá.

Arleta không thể tìm thấy Konrad đâu, cả Julia cũng vậy. Cả hai đang đi dạo trong rừng, tay trong tay, không để ý gì đến mọi chuyện đang xảy ra xung quanh. Trời bắt đầu mưa.

Những giọt nước mưa khe khẽ chảy theo những chiếc lá thông.

Julia rất thích thông. Chúng thật mạnh mẽ. Với lớp vỏ rắn chắc, dày dặn và an toàn. Những giọt nước ánh lên, lấp lánh. Cô chạm ngón tay vào giọt to nhất. Giọt nước chảy theo móng tay đỏ sẫm của cô.

Nó có vị như thế nào nhỉ? Cô đưa ngón tay lên miệng. Đảo lưỡi, ngón tay trở đặt lên miệng như thế một bấu vật.

Những giọt mưa làm tỉnh người.

Cô rung mình vì lạnh. Chiếc váy mỏng của cô đã bị thấm nước. Cô tin vào sức mạnh của cây, thích chạm vào chúng. Cô ôm cây thông và cứ đứng như vậy, nép người vào nó.

Konrad đột nhiên đi đến chỗ cô từ phía sau. Anh ôm ngang eo Julia. Bàn tay vừa giúp cô thưởng thức mùi vị của giọt mưa, giờ nắm lấy bàn tay Konrad. Bàn tay ấy ấm áp, và so với sự sần sùi của vỏ thông thì thật mềm mại, nhưng cũng mạnh mẽ như vậy.

Konrad ôm cô chặt hơn. Cả người anh áp vào cô. Cô cảm thấy cái đàn ông của anh qua lớp váy mỏng.

Anh xoay cô lại phía mình. Cô cúi đầu. Những ngón tay nôn nóng của anh vội vã tuột váy cô ra khỏi vai, dù lớp vải ướt vẫn cho thấy sự lỏa thể của cô.

Cô đứng khỏa thân trước mặt Konrad, tựa phần hông bị ướt của mình vào cây thông. Konrad bóp mạnh hai bầu ngực Julia.

Cô thở mạnh. Anh bắt đầu mơn man hai đầu vú cô. Nhẹ nhàng, chậm rãi, vô cùng lưỡi nhác. Cô nhắm mắt lại.

— Liệu điều này có thể kéo dài vĩnh viễn được không nhỉ? - cô hỏi.

Anh hôn lên cổ cô. Một lát sau anh xoay Julia về phía cây thông và đặt tay lên hông cô.

— Em đẹp lắm - anh khẳng định một lần nữa với tiếng thở dài. - Đẹp quá. - Anh vuốt ve hông cô, ngắm chúng thật kỹ.

Khi anh nói điều đó với cô thì cô cảm thấy càng lúc càng nóng hơn.

Cô giang chân ra. Gần như cô không làm chủ được việc này. Cô muốn nhiều hơn nữa. Cô khẽ nghiêng người.

Konrad vuốt ve cô, chạm vào từng chỗ trên người cô, từng centimet một. Không bỏ qua một chỗ nào. Julia đột ngột quay lại, tựa vào thân cây. Môi cô đã tìm thấy môi anh. Trong lúc hôn, anh cảm nhận chính xác sự di chuyển của lưỡi cô, nó chạm vào lưỡi anh theo cách khiến anh ước gì những nụ hôn ấy không phải ở miệng, và lưỡi cô cảm nhận không chỉ được vị nơi lưỡi anh. Anh ước gì những giọt mưa mà cô đang thưởng thức nơi miệng anh không chỉ là những giọt nước mưa. Anh dịch cô ra xa mình và nhìn vào mắt cô.

— Em, mình hãy làm điều đó đi - anh nói một cách khó khăn.

Cô gật đầu, thế là cô đồng ý. Cô giúp anh mặc bao cao su mà trong lúc vội vã anh rút từ túi quần sau ra. Cô quay người lại.

Anh cho vào cô một cách nhẹ nhàng. Chậm rãi, không quá mãnh liệt. Bao giờ cũng thế, khi bắt đầu cảm thấy sung sướng, vai Julia lại run lên.

— Anh chờ đã... Anh chờ một chút nữa thôi - cô nói theo nhịp điệu của những chuyển động dữ dội. Ngực cô chạm vào lớp vỏ thông cứng, và nước mưa chảy trên mặt cô. - Konrad! Em...

Chính là cô đã không chờ được. Cô hét lên, nhưng trong tiếng mưa rơi, không một ai có thể nghe thấy.

Cô nhắm mắt thật chặt... Cả thế giới đang quay cuồng trước mắt cô. Konrad, cây thông, những giọt nước mưa, hai bàn tay mạnh mẽ của anh, những nụ hôn. Khi thế giới đã ngừng quay, cô nói:

— Anh tựa vào cây đi...

Khi anh thực hiện điều đó, cô liền quì xuống trước anh. Những gì anh mơ ước đã thành sự thật. Lưỡi cô lại chuyển động. Tay anh bấu lên hai bờ vai vừa mới đây còn run rẩy của cô, lưỡi cô chuyển động rất nhanh, và

miệng cô ép nhẹ lên cái đã căng phồng lên của anh. Đầu cô đưa lên đưa xuống. Anh chuyển động vùng hông để giúp cô trong việc đó.

Một lát sau anh rên lên. Cái vị mà cô đang cảm nhận không phải là vị nơi miệng anh. Cũng không phải là vị của những giọt mưa. Đó là vị đàn ông của anh.

Arleta gọi mọi người đến họp. Tiếng xì xào lan đi trong nhà hàng. Có vẻ như tất cả đều có mặt, trừ Julia và Konrad.

— Xin chào tất cả mọi người - Evelina nói nhỏ khi bước vào nhà hàng. Đi sau chị là một người đàn ông tóc muối tiêu. - Xin giới thiệu với các bạn: Waldek. Người đã cùng tôi xây dựng nên nơi này. Sắp tới sẽ có mấy người nữa cùng chung tay. Có thể các bạn đã biết tại sao hôm nay chúng ta lại gặp nhau ở đây. Là bởi vì trong gia đình nhỏ của chúng ta có một tên gián điệp. Tôi có nghi ngờ một trong số các học viên, mà lúc này tôi không nhìn thấy cô ấy ở đây...

Jagoda và Michalina nhìn nhau đầy ngạc nhiên.

— Julia? - Michalina thì thầm.

— Không, không phải là Julia - Evelina nói to, phủ nhận. Tôi đang nghĩ tới Anna Novak. Hóa ra cô ấy là nhà báo, người đã tạo nên nhiều ồn ào về truyền thông xung quanh trường của chúng ta. Ngày mai chúng ta sẽ xem việc này kết thúc như thế nào. Buổi sáng sẽ có bài trên báo, buổi tối sẽ bồi thêm một chương trình trên truyền hình. Được quay lén bằng một camera bí mật mà Anna đã để trong mặt dây chuyền của mình.

— Đó là con chó cái phì phì! - Michalina la lên.

Jagoda ra hiệu để cô trật tự.

— Còn gì nữa? Ngay từ đầu cháu đã không thích chị ta rồi. Chỗ nào chị ta cũng lén vào và đánh hơi, rồi cứ phì phì và làm ai cũng phải khó chịu.

— Trật tự, các cô gái - Evelina nói. - Vấn đề là nghiêm trọng. Mỗi người trong số các bạn ngày mai đều có thể nhìn thấy mình trên tivi. Tất nhiên chúng ta sẽ chờ luật sư. Cô ấy sẽ có mặt sớm thôi, tất nhiên là trong trường hợp cần thiết, chúng tôi sẽ giúp các bạn viết bản tường trình. Nhưng,

rất tiếc, chúng ta buộc phải tính đến chuyện này. Tôi muốn các bạn có sự chuẩn bị trước.

Đúng lúc đó, Julia và Konrad bước vào nhà hàng, người ướt sũng vì mưa.

— Có chuyện gì xảy ra à? - Julia hỏi nhỏ.

Michalina gật đầu.

Evelina nói thầm điều gì đó với Konrad. Về mặt Konrad càng lúc càng đành lại.

— À, các cô gái. Còn một điều nữa. Hôm nay chúng ta sẽ đóng cổng trường và tôi đề nghị các bạn không ra ngoài phạm vi trường. Chắc chắn ngoài ấy rất nhiều phóng viên sẽ tụ tập và họ sẽ đưa ra những câu hỏi khó cho chúng ta. Ngày mai chúng ta sẽ cố gắng tổ chức họp báo, ở đó chúng ta sẽ giải thích mọi nghi ngờ, nhưng chúng ta phải chuẩn bị trước. Hôm nay sẽ không có bất cứ một giờ học nào, tất nhiên chúng tôi sẽ kéo dài khóa học để tất cả các tiết học mà các bạn muốn tham dự sẽ được tiến hành đúng như kế hoạch. Tất nhiên là các bạn nam - chị chỉ vào các nhân viên mát-xa - sẽ thuộc quyền sử dụng của chị em. Phòng xông hơi và tất cả các điểm vui chơi tại chỗ khác vẫn hoạt động bình thường. Vậy nhé, chúc một ngày vui vẻ, các cô gái! - chị kết thúc và ra khỏi nhà hàng.

Waldemar và Konrad cũng ra ngay theo chị.

— Hay đây - Jadviga nói khẽ. - Bây giờ thì học sinh của tôi sẽ biết cô giáo toán nghiêm trang tuyệt vời, một mụ lăng loàn của thế kỷ của chúng đang làm gì trong kỳ nghỉ hè. - Chị thờ dài. - Và Roman sẽ nhận ra bộ mặt thật của vợ.

— Vâng, nhưng với chú Roman thì chẳng phiền toái gì - Michalina nói vẻ giễu cợt.

— Để xem ngày mai thế nào. Em chỉ thương chị Evelina, vì chị ấy thực sự rất cố gắng. Thế mà ở đây chỉ một con mụ phì phì đã phá hỏng tất cả. - Julia thờ dài. - Em sẽ thử nói chuyện với Konrad. Có thể anh ấy sẽ nói cho mình biết thêm điều gì đó.

Họ uống hết trà, ăn mỗi người một chiếc bánh ngọt rồi ra sảnh. Ở sảnh Evelina đang thì thào gì đó với Konrad. Julia ngồi trên sofa, trong lúc đợi

hai người nói chuyện chị đọc tờ báo đã gây nên bao nhiêu xáo trộn. Cánh cửa bỗng nhiên bật mở, một cô gái tóc vàng, cao, mảnh khảnh chạy vào. Cô ta mặc một chiếc áo khoác da bó sát, tay cầm chiếc mũ xe máy. Mặc dù hẳn cô đã đội chiếc mũ kia khá lâu, nhưng mái tóc óng ả của cô vẫn ánh lên, những lọn tóc trông cứ như vừa ở hiệu làm tóc ra.

— Evelinka! - Cô gái mới tới ôm chầm lấy cô chủ.

— Monika! Trông em vẫn như mọi khi, xinh cực kỳ. - Họ hôn nhau.

— Konrad - cô gái nói với giọng như của một người hâm mộ. - Konrad, anh chẳng thay đổi gì cả. - Cô ta hôn lên môi anh. - Anh vẫn thơm như thế.

Julia không thể nhìn cảnh tượng đó. Monika? Tình yêu của đời anh ấy? Cô đứng dậy và vội vã về phòng. Chúa ơi, cái ngày gì thế này. Đầu tiên là cơn cực khoái bên gốc cây, vụ bắt giữ cựu tình địch của Miska và tất cả được kết thúc bằng một chiến lợi phẩm trong hình dáng Monika. Tình cũ của Konrad. Ha. Cô hy vọng rằng là cũ. Cho dù trông chẳng có vẻ gì như thế.

— Jula! - cô nghe thấy tiếng Konrad ở phía sau.

Thậm chí cô không ngoảnh lại. Anh muốn chạy theo cô, nhưng Evelina đã giữ anh lại.

— Konrad, cậu vào văn phòng trước đã. Chúng ta cần phải xác định những chi tiết cụ thể.

Người đàn ông kéo Evelina ra bên cạnh.

— Tại sao chị không cho tôi biết rằng cô ấy sẽ đến? - anh hỏi. - Có lẽ dù gì đi nữa thì tôi cũng cần được biết, phải không? Chị có thể để tôi chuẩn bị cho việc này.

— Và sẽ thay đổi được gì nào? Cậu sẽ đi khỏi đây? Tôi cần cả hai người. Cậu đừng có trẻ con như vậy. Monika là một luật sư và một nhà PR giỏi. Cô ấy có thể giúp chúng ta thoát khỏi cơn khủng hoảng này.

— Chị thì cô ấy có thể giúp thoát khỏi khủng hoảng, nhưng chị biết đấy, như vậy không *fair*, vì khi cuối cùng ở phía chân trời cũng xuất hiện một người cần cho tôi, thì chị lại đi mời bạn gái cũ của tôi đến trước mũi người mà tôi muốn gắn bó suốt đời. Thật không ổn chút nào, chị Evelina ạ.

Evelina thở dài. Konrad tiếp tục:

— Tôi biết là bây giờ chị không quan tâm đến bất cứ ai, bất cứ việc gì ngoài ngôi trường này. Và chị chờ đợi ở mọi người điều tương tự.

— Konrad... Tôi xin cậu. Cậu hãy ở vào địa vị của tôi mà xem...

— Chính là tôi đang đồng cảm với chị. Và tôi hy vọng rằng sau đó chị sẽ làm tất cả để cải thiện tình hình của tôi.

Evelina cười.

— Tôi sẽ làm. Tôi hứa. Còn Monika thì cậu đừng có bận tâm nữa. - Chị nắm lấy tay anh. - Mình vào văn phòng đi. Chúng ta phải chuẩn bị những gì sẽ công bố với truyền thông. Và cậu biết không? Tôi sẽ không từ bỏ ước mơ. Trường học sẽ tiếp tục tồn tại.

Có vẻ như Julia mới là người buộc phải từ bỏ ước mơ của mình. Cô chạy về phòng và nhìn ra cửa rất lâu. Cô tin chắc là Konrad sẽ chạy theo mình, vào phòng và giải thích với cô về tình huống đã xảy ra.

Nụ hôn môi ấy và ánh mắt đầy tình cảm. Và nói chung, cô ta làm gì ở đây?

Mấy phút đã trôi qua, Konrad không đến. Phải chừng hai mươi phút sau cô mới nghe thấy tiếng gõ cửa.

— Vâng - cô nói khẽ, theo kiểu của người chiến thắng.

Đứng sau cánh cửa là Jadviga.

— Trông em có vẻ như đang thất vọng - chị nói khi đã vào bên trong.

Julia nhún vai.

— Người cũ của Konrad vừa đến với anh ấy - cô giải thích. - Tình yêu của đời anh ấy. Ít ra cũng là anh ấy nói như vậy. Cô ta hôn lên môi anh ấy và lẩm bẩm rằng anh ấy không thay đổi gì. Còn anh ấy xem ra không hào hứng với việc đến chỗ em và xua tan mối nghi ngờ của em.

— Julia, em biết đấy, lúc này họ đang thực sự gặp khó khăn... Hãy để cho cậu ấy nghỉ ngơi đôi chút.

— Anh ấy đâu có quá mệt mỏi vì em. - Cô thở dài. - Chúng ta hãy xem xem tối anh ấy có đến đây không. Cuối cùng thì anh ấy cũng phải ngủ ở đâu đó chứ, đúng không chị?

Ban khủng hoảng hợp xong vào lúc hai mươi hai giờ. Mọi chi tiết đã được xem xét. Các văn bản sẽ công bố với truyền thông vào ngày mai tùy theo tình hình cụ thể đã được phác thảo.

— Không còn gì hơn để làm nữa - Evelina khẳng định. - Tôi phải uống vang mới được, và tôi khuyên mọi người cũng nên như vậy. Mọi người ra quầy bar chứ? - Chị hỏi Monika và Konrad.

Monika nhìn Konrad vẻ dò hỏi. Anh vờ như không nhận thấy điều ấy.

— Tôi sẽ uống trong phòng - anh nói. - Tôi sẽ lấy vang mang lên trên kia.

— OK. Mình sẽ lấy vang trắng hay đỏ hả anh? - Monika hỏi.

— Monika, em không hiểu ý anh rồi - anh quay lại phía cô. - Anh uống trong phòng.

— Một mình? - cô ngạc nhiên.

— Không. Không phải một mình. Nhưng cũng không phải cùng với em. Monika, chúng ta hãy khép lại chương cũ. Sẽ không có sự trở lại, những đêm cùng nhau vào những dịp gặp gỡ. Sẽ không có.

— Oooo... Anh tìm được ai rồi à?

— Đúng, anh đã tìm được. Và anh muốn thử. Anh không muốn kéo theo quá khứ.

— OK, OK - cô trả lời nhanh và vỗ vào vai anh. - Nhưng nếu anh thay đổi ý định và muốn... Ví dụ như tắm chung chẳng hạn... Thì anh biết tìm em ở đâu rồi, phải không?

Konrad bỏ qua câu này.

— Chúc ngủ ngon. Anh hy vọng là ngày mai sẽ không đen tối như mọi người nghĩ.

— Với em thì đêm khác rồi, em chẳng có hy vọng gì hết.

— Vẫn thường có những đêm như thế - Konrad nhận định. Anh gọi chai vang trắng ở quầy bar, lấy cái mở nắp, hai cái ly và lên tầng trên.

Anh gõ cửa, đoạn xoay tay nắm. Cửa mở.

— Juleczka, em ngủ à? - anh hỏi.

Julka nằm trên giường, quay lưng ra cửa. Cô đang đọc gì đó.

— Anh đấy à? - cô ngạc nhiên hỏi.

— Sao, em nghĩ là anh sẽ không đến sao? - anh cười, hỏi. - Anh không thể chờ được đến lúc có thể đến đây. Anh mang rượu vang đây này. - Anh đặt hai chiếc ly lên bàn.

— Đó là Monika phải không? - Julka hỏi.

— Đúng vậy.

— Anh có biết là cô ấy sẽ đến không?

— Anh không có khái niệm gì hết. Chị Evelina không hề nói gì với anh. Monika là một luật sư không tồi và đơn giản là cô ấy muốn giúp - anh giải thích.

— Cô ấy chào anh tình cảm quá đấy. Như thế cô ấy chờ đợi một điều gì đó.

Konrad không nói gì. Một lúc sau anh thở dài.

— Vì cô ấy chờ thật - anh công nhận.

— Còn anh? - cô hỏi khẽ.

— Julka, anh chỉ muốn cùng với em thôi.

— Còn... Lần cuối cùng anh nhìn thấy cô ấy là bao giờ? Em đã nghĩ rằng khi cô ấy chia tay với anh... Sau đấy anh có nhìn thấy cô ấy nữa không?

— Có...

Sau khi chia tay với Monika, Konrad không sao lấy lại được thăng bằng. Với cô ấy, anh thấy thế giới lý tưởng biết bao. Cô thông minh, trí thức và... đẹp.

Cô có vẻ đẹp của Marilyn Monroe, mà người này bao giờ cũng hấp dẫn Konrad vô cùng. Monika chỉ cao hơn bản gốc một chút. Song cô vẫn tạo ấn tượng nhẹ nhàng và thanh tao tương tự. Anh có cảm giác như chỉ cần gió thổi mạnh hơn là có thể cuốn đi mất người đàn bà của cuộc đời anh.

Khi cô bỏ đi, anh không muốn liên quan gì đến cô nữa. Cho tới một buổi tối thứ sáu, khi cô gõ cửa phòng anh.

— Em phải gặp anh - cô nói trong nước mắt. - Anh biết không, có vẻ như tất cả đều OK, nhưng em vẫn thấy thiếu một cái gì đó... - Cô đã khóc suốt cả buổi tối. Cô nói rằng cô không biết phải làm gì, rằng có lẽ cô yêu cả hai người. Cả tay nhân viên mát-xa mà cô đã cắt đứt, cả Konrad.

— Em quay lại với anh đi - anh đề nghị.

— Em cũng không biết nữa, Konrad, em không biết. Chính em cũng không biết mình phải làm gì.

Anh hôn sạch những giọt nước mắt trên má cô, anh vuốt ve cô, ôm ấp cô trong tiếng khóc thổn thức. Đêm hôm đó họ lại yêu nhau. Khi đó anh tưởng mình là chàng trai hạnh phúc nhất trên thế gian này. Anh nhớ cái thân thể trắng sáng mảnh mai của cô trên chiếc gối của mình, anh nhớ cô thơm như thế nào. Đêm, khi anh đưa cô lên taxi, cô hứa rằng sẽ gọi điện.

Anh ngủ dậy đầy hạnh phúc. Trên chiếc gối vẫn còn thơm mùi của cô, anh nhìn thấy một sợi tóc vàng, dài. Anh cười thầm và hình dung ra họ lại cùng nhau, rằng cô chỉ vào phòng tắm một lúc rồi lại ra ngay, người quấn chiếc khăn của anh.

Anh với chiếc điện thoại.

Một hồi, hai hồi. Cô không thừa máy.

Anh nghĩ rằng cô đang ngủ.

Đến tối thì anh bắt đầu sốt ruột. Bèn đến nhà cô. Mở cửa cho anh là một người đàn ông mặc chiếc áo choàng tắm.

Từ bên trong vọng ra tiếng cười của Monika.

— Anh yêu, em rét cóng rồi đây này!

Không nói một lời, anh quay ra. Anh đã tự hứa với mình rằng sẽ không bao giờ tham gia vào các trò chơi của cô nữa. Tiếc thay, rồi lần nào anh cũng tham gia. Cứ mỗi lần cô gọi đến là anh lại vứt tất cả những gì đang làm để chạy đến với cô.

Khi ô tô của cô bị hỏng giữa phố Marszalkowska - anh giúp, khi cô không đến bác sĩ được - tất nhiên là anh giải quyết. Anh giải quyết cho cô kỳ nghỉ hè ở Majorca, lòng tự huyễn hoặc rằng họ sẽ đi cùng nhau, nhưng cô đã đi cùng với người khác. Cô gửi cho anh tin nhắn cùng với bức ảnh để ngực trần.

Sau đấy cô chia tay với tay nhân viên mát-xa..

Anh nghĩ rằng như vậy có nghĩa là họ sẽ cùng nhau, rằng mọi trở ngại đã qua đi.

Cô vui đùa với anh được một tuần, sau đó lại biến mất.

Cuộc đời anh giống như một con lắc. Lâng lâng sung sướng khi Monika ở bên, và đau khổ thất vọng khi cô rời bỏ.

Đã bao lần cô hẹn anh ở những địa điểm khác nhau, cô hẹn anh đến một quán bar ở Warszawa, để rồi anh ngồi đó một mình, tự huyễn hoặc rằng có lẽ có chuyện gì đó xảy ra nên cô đến muộn. Cô muộn, nhưng nhất định sẽ đến.

Cái biểu đồ hình sin ấy tồn tại được một thời gian. Những cuộc gặp cứ thưa dần, còn Konrad đến những cuộc gặp ấy ngày một ít hứng thú hơn. Anh không còn tin cô nữa. Anh đã thôi mơ ước về một cuộc sống có Monika đồng hành. Anh trở nên hoài nghi hơn và tự hứa sẽ làm tất cả để kết thúc cái con lắc đầy cảm hứng ấy.

Vào ngày mà Evelina tổ chức cuộc bốc thăm tại một nhà hàng nhạc jazz ở Warszawa, cô cũng phải có mặt ở đó. Song như vẫn hay xảy ra, cô đã không đến. Lần ấy anh không muốn chờ. Anh quyết định kết thúc dứt điểm một chương của cuộc đời mình có tiêu đề là Monika. Chính vì thế mà anh đã đến chỗ bàn của các cô gái đang cười nói. Anh đã không hề có một chút khái niệm nào, rằng một chương mới đang bắt đầu. Chương mang tên Julia.

— Anh còn yêu cô ấy nữa không? - Julia hỏi, nhìn chăm chú vào cặp mắt xanh thẫm của anh.

Konrad lắc đầu.

— Em biết không, anh rất sợ điều gì sẽ đến khi anh gặp cô ấy - anh thú nhận.

— Và?

— Và lúc nào anh cũng nghĩ, rốt cục thì bao giờ anh được ôm em vào lòng... Cô ấy... Cô ấy đã chọc tức anh. Ở bên cô ấy anh không cảm thấy tự tin, mà cứ vùng vẫy chẳng khác gì một con côn trùng trong mạng nhện.

Cuộc sống không thể như thế được. Anh đã quá già, Julka ạ, cho cái trò ấy. - Anh kéo cô sát vào người mình. - Anh rất không bằng lòng vì Evelina lôi cô ấy đến đây. Nhưng những tình huống khủng hoảng thì thực sự Monika có khả năng giải quyết một cách tuyệt vời. - Anh nằm ra giường. - Có quá nhiều chuyện. Đã thế mình lại không thể ra phòng xông hơi ngoài ấy được để giải tỏa căng thẳng. Có nghĩa là... Và trả lời câu hỏi của em là... Không, anh không yêu cô ấy. Giờ đây anh chỉ mơ về người đàn bà đang đứng cạnh anh, có vẻ mặt rầu rĩ mà không thể biết được vì sao.

Julia cười.

— Thậm chí anh không biết được em cảm thấy nhẹ cả người đi như thế nào. - Hay là sau tất cả những chuyện này, em sẽ chuẩn bị bồn tắm cho anh, để anh thư giãn?

— Với điều kiện là em phải cùng vào bồn tắm với anh. - Konrad nháy mắt.

— Có đủ cả chỗ cho em không?

— Tất nhiên là đủ. Anh đã biết từ trước rồi mà. - anh trả lời.

— Chà, em quên mất là ở đây cái gì anh cũng biết từ trước. - Julia thấy thoải mái. - Em đi xả nước đây. Có lẽ em cũng cần phải thư giãn.

Cô biến vào trong phòng tắm. Một lát sau Konrad nghe thấy tiếng nước chảy. Khi anh bước vào, Julia đã chờ anh trong bồn tắm, khóa thân. Anh không cần phải dẫn đo xem trong tình huống này, điều gì phải làm nhanh nhất. Đơn giản là anh vào với cô.

— Xem ra cuộc đời sắp đặt cũng hay - Janek muốn khép lại một ngày đang qua. - Em ở bên anh, anh được chuyển sang làm huấn luyện viên của Trường học cho các Bà Vợ, thậm chí anh còn nghĩ rằng sẽ xin việc cho em ở đây...

— Việc? Cho em? - Michalina ngạc nhiên.

— Ờ, tất nhiên là cho em. Chẳng phải em không thể quay về Warszawa được nữa sao?

— Chị Julia bảo là em có thể ở chỗ chị ấy mấy ngày.

— Anh có thể giữ em lâu hơn, Miska. Anh đơn giản là muốn được cùng em!

Michalina ngồi xuống cạnh Janek.

— Đây không phải là chuyện thoáng qua chứ?

— Thế với em nó là chuyện thoáng qua à? Những cuộc chuyện trò thâu đêm của chúng ta, và giờ đây là sự gần gũi không thể tin được, với em chỉ là thoáng qua sao?

Michalina lắc đầu.

— Đấy, em thấy chưa?

— Anh biết không, mẹ em luôn nói với em là chẳng có gì xảy ra mà không có nguyên nhân cả. Nếu như một điều gì đó xảy ra, thì chỉ là để kéo theo sau nó những sợi dây làm chuyển động những gì mà chẳng ai chúng ta cũng sẽ gặp. Và có lẽ ở đây có một phần sự thật. Nhưng anh biết không, Janek, em phải kết thúc khóa học làm tóc. Em chỉ phải học nốt một ít nữa thôi, và... Em không muốn mình phụ thuộc vào người khác. Không bao giờ nữa.

Janek chờ người ra một lúc.

— Anh hiểu, Miska. Anh hiểu. Nhưng em sẽ quay lại đây với anh sau khi kết thúc khóa học làm tóc chứ?

— Ông hâm ới, em học tại chức cơ mà. Anh sẽ đến đây với em vào cuối tuần, vì em muốn được đảm bảo là anh không để mắt tới một nàng học viên nào khác ở đây.

— Một khi Trường vẫn tồn tại.

— Một khi...

Konrad đặt báo thức vào lúc năm giờ ba mươi. Anh giả thiết rằng lúc đó anh đã có thể lấy trên ipad số báo mới và đọc phần phụ trương đặc biệt, cái phần đã đuổi giấc ngủ ra khỏi mí mắt của tất cả mọi người. Vẫn chưa có.

Julia nói gì đó trong cơn mơ. Anh không hiểu.

Lúc này anh cười và ngẫm cô.

— Có chưa anh? - cô vừa ngáp vừa hỏi.

— Vẫn chưa có. Anh xuống dưới lấy cà phê đây, mang lên cho em nhé?

— Nhưng anh có hứa là sẽ quay lại ngay không? Anh sẽ không nói chuyện với cô ấy kể cả nếu gặp cô ấy?

— Anh sẽ không nói. Anh hứa đấy. Được rồi. Hay là hôm nay uống *latte macchiato*? Để nhiều năng lượng hơn?

Julia gật đầu.

Konrad khoác lên người chiếc áo tắm bông trắng và xuống nhà hàng. Ở đây vẫn chưa có một linh hồn sống nào. Cả khách sạn đang ngủ. Anh bật chiếc *ekspres*^[15] và mùi cà phê đặc biệt tỏa khắp nhà hàng. Anh đặt hai chiếc cốc to đoạn ăn van lấy hai tách *macchiato*.

Anh lấy hai chiếc bánh *croissant*, để lên khay. Bên cạnh là sữa chua, cà phê rồi đi ra khỏi nhà hàng. Anh không để ý thấy Monika đang chăm chú quan sát mình, có vẻ như có nỗi buồn trong mắt cô.

Trong lúc họ ăn sáng, Konrad kiểm tra iPad một lần nữa. Anh lấy xuống những bài mới đăng.

— Đây rồi. Anh đọc nhé - anh nói và nuốt nhanh những con chữ. Với mỗi lần xuống dòng anh lại ngạc nhiên hơn.

Evelina dậy trước bảy giờ, chỉ khoác vội chiếc áo mặc nhà lên người, chị chạy ngay đến văn phòng.

— Evus, anh đi lấy cà phê và cũng sẽ đến đó ngay - Walmeder chỉ kịp nói với theo Evelina.

Chị bật ngay máy tính và vào trang báo. May mà chị đã không uống cà phê, nếu không chắc chết sặc mất.

Chị gõ tiêu đề và càng đọc mắt chị càng ánh lên, khuôn mặt càng sáng ra.

— Waldus! - chị gọi khi anh bước vào với hai tách cà phê.

— Có gì không? - anh lo lắng hỏi.

— Waldi! - Chị ôm chầm lấy anh. - Em không ngờ là lại có một lúc nào đó nói lên điều này. Nhưng điều kỳ diệu đã xảy ra. Và có lẽ em được sinh ra dưới chòm sao may mắn!

«Elzbieta Javolska (Anna Novak)

TRƯỜNG HỌC CHO CÁC BÀ VỢ»

Tôi là một người yêu chuộng bình quyền. Đến cuống tìn. Tôi đấu tranh cho các quyền của phụ nữ, tôi thu thập chữ ký theo những ý tưởng đúng đắn khác nhau và tôi rất không thích khi có ai đó đặt ngay chúng tôi, những người phụ nữ vào vị trí thua cuộc. Cũng vì thế mà khi nghe thấy ở đâu đó trong rừng hoang của vùng Mazury có một khách sạn được một bà chủ lập dị nào đó gọi là “Trường học cho các Bà Vợ”, thì cái tôi yêu chuộng bình quyền của tôi đã bị chọc giận.

Tôi không cho phép để ai đó đào tạo phụ nữ thành những người vợ tốt! Điều đó có nghĩa gì?

Trước khi bắt đầu đánh hơi, tôi đã đặt vấn đề với sếp. Một đề tài thế kỷ! Thừa sếp! Trong vụ hè, tức là vụ dưa chuột, ngôi trường của những bà vợ bị áp bức khát khao làm điều tốt cho đức ông chồng, vị chúa tể của mình, là một đề tài rất nóng.

Sếp nhận ra ngay một scandal. Báo chí thích scandal. Ai cũng biết thế.

Tôi đã hứa với ban biên tập rằng trong vòng hai tuần, trên báo sẽ xuất hiện bài gây scandal về một ngôi trường của thế kỷ XXI. Ngôi trường dành cho những phụ nữ hiện đại. Ngôi trường mà ở đó bạn có thể học cả nấu nướng lẫn tình dục.

Bằng cặp mắt của tâm hồn, tôi đã nhìn thấy cuộc biểu dương lực lượng của những chị em yêu chuộng bình quyền trong khách sạn tư nhân tuyệt đẹp này. Phía đối diện của những chiếc mũ bê-rê lông^[16], bởi ngôi trường này là cái xấu! Là chính cái xấu! Những cuộc đấu tranh của những phụ nữ yêu chuộng bình quyền với những chiếc mũ bê-rê. Cuộc chiến tranh đàn bà đầu tiên.

Hứa hẹn một câu chuyện thật thú vị.

Sếp sẽ mua nó. Các đồng nghiệp trong tòa soạn sẽ mua nó, còn các cô bạn, những cô gái yêu chuộng bình quyền thì đã chuẩn bị sẵn biểu ngữ.

Vào trường cần một khoản tiền khổng lồ. Sếp rên rỉ, nhưng tại sao lại không làm ĐỀ TÀI vào vụ đưa chuột. Nhất lại là đề tài mang tính độc nhất vô nhị. Sếp bèn bơm vào tài khoản của tôi một số tiền gây nên không ít những suy nghĩ không lành mạnh. Gói ghém hành lý và định cư ở đâu đó trên Mauritius. Tuy nhiên không phải thế. Sự tò mò của nghề báo không cho phép tôi từ bỏ nhiệm vụ đã được giao.

Trong một cửa hàng trên mạng dành cho các thám tử, tôi đã mua hai chiếc camera mini, loại chịu nước, bởi làm sao mà biết được liệu họ có chìm chúng tôi xuống nước hay không, trước khi chúng tôi ngừng còm bưng nước rút cho các đức ông chồng, và micrô... Tôi đặt một chiếc camera vào mặt dây chuyền mà tôi luôn luôn đeo trên cổ.

Đây là chiếc mặt dây chuyền của bà nội. Tôi không thể cởi nó ra được. Nó mang một giá trị tình cảm.

Tôi tên là Anna Novak. Tôi chẳng nghĩ ra được cái tên nào đơn giản hơn. Và ngày mồng một tháng tám, dưới cái tên Anna Novak tôi vào Trường học cho các Bà Vợ, với lòng tin chắc chắn rằng tôi đã biết rất rõ cái gì đang chờ mình... Ôi, tuy nhiên tôi đã nhầm.

Rất nhiều giờ quay. Hàng ngàn bức ảnh. Máy cuốn sổ ghi chép.

Cùng với thời gian tôi càng thấy phân vân, mình sẽ nói gì với sếp, nói gì với các bạn gái, những người yêu chuộng bình quyền đây? Riêng những chiếc mũ bê-rê lông là không thất vọng...

Ngôi trường đã cho thấy nó là một cái gì đó hoàn toàn khác so với những gì tôi nghĩ.

Đây không phải là ngôi trường dành cho những người mà mơ ước duy nhất của họ là phục vụ cho các đức ông chồng của mình. Đây là ngôi trường dành cho phụ nữ, những người muốn đón gió cho những cánh buồm của mình và được cảm thấy mình hạnh phúc. Ngôi trường mà ở đó bạn được trải nghiệm câu chuyện cổ tích đẹp nhất của cuộc đời mình. Thư giãn, dưỡng chất dành cho cơ thể và tinh thần. Một chương trình đào tạo hấp dẫn, cho phép bạn quan tâm đến bản thân. Những cuộc gặp gỡ với các nhà tâm lý học, những người sẽ chỉ ra cho bạn, bạn thực sự đáng giá bao nhiêu và rằng bạn đáng giá rất nhiều!

Đây là ngôi trường dành cho mỗi chị em yêu chuộng bình quyền.

Đây là ngôi trường dành cho mỗi phụ nữ.

Còn những tiết học về sex? Biết làm sao được, tôi buộc phải thử nghiệm. Tổng biên tập đã ra lệnh cho tôi như vậy. Tuy nhiên tôi phải nói rằng rất nên làm điều đó!

Bài viết này sẽ gây nên một cơn bão. Không giống như tôi đã nghĩ, mà hoàn toàn khác. Chắc hẳn sẽ có rất nhiều chị em sẽ đến ghi tên vào các khóa đào tạo hàng đầu này. Tôi nhiệt tình khuyến khích chị em như vậy.

Trong phụ trương số ra hôm nay, tôi sẽ mô tả một số tiết học, nhằm khuyến khích chị em để có thể cảm thấy mình là người phụ nữ trọn vẹn.

Hoan hô chị Evelina! Một ý tưởng tuyệt vời.

Tôi còn một tuần ở trường nữa. Đã trả tiền. Hy vọng rằng tôi sẽ có thể quay trở lại.»

Waldemar đọc, những giọt nước mắt lăn trên má anh.

— Evelina, thành công rồi chứ? - Anh nhìn chị tự hào.

— Vâng, kết quả hoàn toàn khác. - Chị thở ra nhẹ nhõm.

— Em xem tiếp cô ấy viết gì à?

— Có chứ, em xem tiếp. - Chị cười. - Cái này giống kiểu thử sản phẩm trong các kho cao cấp. Tất cả đều đạt năm sao!

— Cần phải ăn mừng thôi!

— Chúng ta sẽ ăn mừng. Em sẽ xuống lễ tân ngay bây giờ để nói với các cô gái.

Ở lễ tân có Michalina đang ngồi. Chiếc điện thoại reo liên tục làm cô bực mình. Cô không thể tập trung vào mẫu báo được in ra đang nằm trên mặt bàn. Cô mới đọc được một nửa và biết rằng mọi chuyện tốt cả. Cô biết thế vì đã nhận được khoảng năm chục cuộc điện thoại gọi đến hỏi có phải Trường học cho các Bà Vợ thực sự tuyệt vời như thế không và phải làm gì để có thể được vào học. Tất nhiên là cô cần mẫn ghi lại tất cả các thông tin cá nhân, lễ phép nói rằng các thông tin đều được bảo mật và hỏi xem họ có đồng ý để sử dụng vào mục đích *marketing* không.

Bên cạnh, Arleta đang ngồi trước máy tính, gửi *email* cho những người quan tâm. Cô đã gửi đi bốn mươi bức, thế mà Michalina vẫn tiếp tục đưa sang cho cô những câu hỏi mới và chính mình cũng đọc hàng chục bức *email*.

— Trường học ái tình cho các Bà Vợ xin nghe. Michalina đang ở đâu đây bên này. Tôi có thể giúp gì cho chị được ạ? - Evelina nghe thấy khi đang đi xuống lễ tân. - Tất nhiên chúng tôi là khách sạn năm sao ạ. Không ạ, chúng tôi không nhận vật nuôi đâu ạ, nhưng chúng tôi có khả năng thu xếp khách sạn cho thú cưng của chị. - Evelina nhú mày.

— Chúng ta có thể? - Chị hỏi nhỏ Waldemar.

— Ừ, có lẽ thế - anh trả lời và ngoác miệng cười. - Cô bé kia là ai thế? Anh không biết là cô bé làm ở chỗ chúng ta đâu. Cô ấy xử lý không tồi.

— Cô ấy không làm việc - Evelina trả lời. - Đó là một trong số các học viên. Thuộc tuýp người đến học là để cho đàn ông, nhưng ra về lại là cho mình...

— Michalina - Evelina khẽ gọi và ra hiệu tạm nghỉ. Giống như trên sân bóng.

Do đã có thời Michalina thử đi sâu vào những bí ẩn của bóng đá nên cô hiểu ngay dấu hiệu ấy. Cô không nhắc điện thoại nữa. Tất nhiên chiếc điện thoại réo như điên.

— Em ngắt điện thoại đi - Evelina nói.

Michalina ngoan ngoãn ngả người trên mặt quỳ để ngắt điện thoại. Một sự yên lặng lâng lâng lan tỏa. Chỉ còn nghe thấy tiếng gõ bàn phím, vì Arleta vẫn tiếp tục viết cho những khách hàng tiềm năng.

— Yên tĩnh quá - Michalina tươi cười nói. - Cuối cùng thì cũng có thể nghe thấy suy nghĩ của chính mình. Em xin lỗi vì đã tự tiện, nhưng em xuống để lấy báo và thấy thương chị Arleta quá, vì chị ấy không biết phải làm gì nữa. Vâng, thế là em nhờ anh Janek đi gọi các chị khác đến để giúp chị ấy, nhưng hóa ra là các chị ấy cũng giống y như thế - cô giải thích.

— Giống là như thế nào? - Evelina ngạc nhiên.

— Ở SPA có hai đường dây. Agnieszka và Kasia ngồi ở đằng kia. Rồi ở bể bơi cũng có hai đường dây. Họ gọi thậm chí cả cho tài vụ và hành chính.

Đến phát điên lên được. - Cô lắc đầu vẻ không tán thành. - Chị phải xem lại xem thế nào, chứ cứ thế này thì chị không giải quyết xuể đâu ạ.

— Miska... Chị biết về tình hình của em... - Evelina thay đổi chủ đề.

— Nhưng anh Misiu đã đóng tiền cho toàn bộ khóa học, phải không ạ? - cô hỏi giọng có vẻ sợ hãi.

— Có, cậu ấy đã đóng tiền. Nhưng vấn đề không phải ở chỗ ấy. Chị nghe nói em không muốn về Warszawa lắm phải không? Hình như em chưa có chỗ nào để về. Hình như đồ đạc của em đã được gửi đến đây...

— Đồ đạc của em? - Miska ngạc nhiên. - Sao lại thế? Em không biết gì cả.

— Được rồi. Chúng ta sẽ quay lại chuyện đồ đạc sau. Michalina này, em có muốn làm việc ở chỗ chị không? Thời gian đầu sẽ ở lễ tân. Có lẽ ở đây đang thiếu một người như em.

— Ôi mẹ ơi. Anh Janek nói chuyện với chị rồi phải không ạ?

— Cậu ấy nói rồi - Evelina vừa cười vừa trả lời. - Em biết không, mới chỉ tối hôm trước thôi, mọi người còn nghĩ rằng tất cả sẽ bị thay đổi hoàn toàn khác.

— Ôi, mới tuyệt vời làm sao! - Michalina reo lên và chạy đến chỗ Evelina và ôm lấy chị. - Nhưng có một vướng mắc - cô buồn rầu nói. - Thành thạo em sẽ phải đi Warszawa. Em phải học xong khóa học ở đó và về thăm mẹ nữa.

— Miska, ở đây không phải trong nhà tù. Đây là một công việc bình thường. Có lương, thậm chí em sẽ có phòng riêng. Mặc dù chị có cảm giác là em thích căn hộ của Janek trong khách sạn ngoài cổng hơn...

— Em cũng không biết là anh ấy có muốn em không... Nhưng em sẽ làm tất cả để...

— Miska!

— Em sẽ làm tất cả để được hạnh phúc! - Michalina reo lên, gương mặt tươi rói.

— Ờ, chị nghĩ rằng em chẳng học được ở đây cái gì cả - cô chủ cười. - Em để điện thoại đây và về phòng đi. Chúng ta sẽ dần dần sắp xếp lại cái

đám lộn xộn này. Chỉ mấy ngày nữa thôi, rồi tất cả sẽ trở lại trạng thái bình thường.

Michalina chạy về phòng như được chấp thêm đôi cánh. Cô gặp Janek ở cửa.

— Chị Evelina cho em làm rồi! - cô la lên. - Làm việc bình thường! Có lương, có nghỉ phép, thậm chí chị ấy còn cho em cả phòng ở đây nữa cơ!

— Tuyệt vời! - Janek phấn khởi reo lên. - Thế em không ở chỗ anh được à?

Michalina suy tư.

— Janek... Hay là đầu tiên chúng ta thế này... Gặp nhau như thế này... Đúng, chúng ta làm cho nhau vui và nhớ nhau? Nhưng như vậy không phải là em không muốn ở cùng anh, chỉ là em không muốn lại làm một điều gì đó ngu ngốc... Anh hiểu không?

— Chắc chắn là anh hiểu - Janek trả lời bằng một giọng ấm áp. - Chúng ta sẽ làm như em muốn. - Anh ôm cô và bắt đầu dụi lên cổ cô những nụ hôn. - Nhưng chúng mình sẽ yêu nhau chứ, hay là không? - anh thì thầm.

Michalina cười vang.

— Có chứ. Kể cả là ngay bây giờ!

Tối, Evelina mời tất cả chị em đến dự liên hoan. Chị yêu cầu mọi người đều ăn mặc lịch sự. Họ tha hồ chọn lựa trong vô số váy áo ở kho trang phục lớn. Michalina chải tóc cho có lẽ phải đến năm cái đầu. Cô rất hài lòng về hiệu quả của công việc.

Julia mặc một chiếc váy mỏng nhẹ màu xanh lá cây, khoét sâu ở phần lưng, cho tới gần ngang eo. Konrad không thể kiềm chế để không luồn tay mình vào đó, khi họ cùng đi xuống dưới nhà. Theo tập quán, cô không mặc đồ lót. Trường học cho các Bà Vợ đã khiến cô quen với việc này.

— Anh yêu cái rãnh này của em, chúng mình sẽ chạy khỏi bữa tối khi nào có thể nhé, anh nài nỉ đấy... - Konrad! - cô vừa vờ tức giận gọi vừa chạy. - Hãy để cho mộng em được yên nào! - Cô cười to.

Jadviga bị Michalina bắt mặc thứ gì đó sexy một chút.

— Cô Jagoda, Cô cần phải khoe vòng một. Cô mặc hộ cháu cái này vào. - Cô đưa cho Jagoda chiếc chân váy màu xám chì dài tới đầu gối, còn bên trên là chiếc *jaket* dài đến eo, với chiếc cổ mở rất rộng. - Cô rất đẹp! - Michalina ngỡ ngàng. Và cô không cho Jagoda cởi bộ này ra nữa. Cô chọn cho Jagoda tất và giày cao gót thật hợp. Jagoda cảm thấy như ở vũ hội tốt nghiệp phổ thông của mình. Ngay cả ở đám cưới chị cũng không trang điểm, ăn mặc như vậy. Tất nhiên là Michalina không quên chăm sóc cho cả mái tóc của chị nữa.

Thế còn Michalina?

Cô tự chọn cho mình một chiếc đầm dài vải nhiễu *joocjet* màu kem. Lớp vải mỏng hơi để lộ bên trong, nhưng lại tạo cảm giác trinh trắng.

— Em đừng mặc đồ lót. Anh chỉ muốn lúc nào cũng có thể chạm vào đó - Janek năn nỉ.

— Em còn phải cân nhắc đã - Michalina trả lời với nụ cười bí ẩn. Đã qua rồi cái thời mà cô thỏa mãn mọi mong muốn của người đàn ông của mình. - Có thể em sẽ nhượng bộ.

Tất cả chị em đều đến vũ hội. Bởi đó thực sự là một buổi lễ lớn.

— Các cô gái. - Hôm nay Evelina cũng thật lộng lẫy. - Thường thì vũ hội như thế này chúng tôi tổ chức vào dịp kết thúc khóa học. Chúng tôi phát chứng chỉ, chúng ta vui mừng với những thay đổi trong mỗi các bạn... Nhưng tôi nghĩ rằng sau một ngày đầy căng thẳng như ngày hôm qua, có lẽ cần phải xả hơi và ăn mừng bài báo mà tất cả chúng ta đã vô cùng lo lắng.

Waldemar bước vào nhà hàng và thì thầm điều gì đó vào tai Evelina. Chị ngạc nhiên đưa micro cho anh.

— Các chị em thân mến, tôi không có thói quen ngắt lời một phụ nữ đẹp như thế này, nhưng đàn ông đôi khi cũng phải nói điều gì đó. Tất cả các bạn đều rất đẹp. Tất cả đều đã thực hiện được một phần của một công việc tốt đẹp. Nhưng chúng ta đã không có mặt ở đây nếu không có một người phụ nữ đã giữ vai trò làm sếp! Tôi hy vọng rằng những bức tức đối với Evelina đã qua đi!

Arleta dẫn Anna, tức Elzbieta vào nhà hàng.

Tất cả vỗ tay hoan hô.

— Cám ơn, các cô gái - Anna nói vào micro. - Tôi có mặt đây chuyề. - Cô cầm sợi dây. - Có nghĩa là tất cả sẽ được ghi hình - cô nói thêm. - Tôi muốn cám ơn chị Evelina vì ngôi trường tuyệt vời mà chị đã tạo dựng nên. Và các bạn vì các bạn luôn là chính mình. Và tôi xin lỗi vì nhiều khi tôi đã làm mọi người khó chịu.

Michalina chạy đến và ôm Elzbieta.

— Tốt rồi, các cô gái. Diễn văn như thế đủ rồi - Evelina nói. - Ở đây có khiêu vũ, đồ ăn, vui đùa thoải mái, còn ai muốn xem chương trình mà Ania, ấy, tôi vẫn chưa quen gọi là Elzbieta, quay về chúng ta, thì xin mời sang phòng tivi.

Trên màn hình, Evelina nhìn họ và nói rằng vẻ đẹp là ở đôi mắt. Rằng người phụ nữ nhìn như thế nào không quan trọng, quan trọng là người ấy ứng xử như thế nào.

— Ánh mắt rất quan trọng - chị nói. - Đôi khi chỉ cần một ánh mắt là đủ. Vậy nên bạn là người như thế nào, điều đó chỉ tùy thuộc vào bạn!

Tác giả của phóng sự không chỉ tập trung vào Trường mà còn cho thấy vẻ đẹp của cả vùng, sự sang trọng của khách sạn tư nhân và - điều quan trọng nhất - tế nhị bỏ qua đặc tả chi tiết tất cả các học viên. Mọi người đón nhận với cảm giác nhẹ nhõm khó tả.

Đó là một ngày vất vả, đầy áp ấn tượng.

Evelina còn tổ chức họp báo vào hai mươi ba giờ. Một chiếc bàn được đặt ở trước cửa khách sạn dành cho Evelina, Walemar và Konrad. Chỗ trống còn lại là để cho Monika, nhưng cô ta, đúng như Monika vẫn xử sự, đã biến mất không một lời từ biệt. Tất nhiên điều đó đã khiến cho Julia cảm thấy nhẹ nhõm. Cô đâu cần đối thủ.

Với Konrad thì trong đầu anh chẳng hề có các nữ đối thủ. Anh không thể tập trung vào cuộc họp báo. Anh chỉ mơ ước mỗi một điều, làm sao để được luồn tay vào chỗ lưng váy khoét sâu của Julia, để lại được chạm vào

cô. Tất cả đã kết thúc tốt đẹp, vậy thì tiếp tục nói đi nói lại mãi về đề tài này để làm gì?

Monika, đó là một chương đã khép lại, một chương mà chắc chắn anh sẽ không bao giờ quay trở lại.

Giờ đây một cuốn sách mới, chưa được viết đang chờ anh. Anh có ý định sẽ chỉ viết nó bằng những khoảnh khắc tốt đẹp.

Ngày tiếp theo trong Trường học cho các Bà Vợ là ngày đầu tiên sau cơn bão được gây nên bởi bài báo, hoạt động theo đúng chương trình. Evelina mua một tổng đài điện thoại có bộ tự động lưu tin, để chị em quan tâm đến Trường có thể để lại thông tin cá nhân của mình. Tất cả đều thờ phào nhẹ nhõm, vì cuối cùng mọi thứ lại bình yên.

Julia thực hiện theo đúng kế hoạch của mình, trốn ngay khỏi giờ học với một nữ nghệ sĩ hâm hấp. Cô phải nặn một cái gì đó từ đất sét mà cô hoàn toàn không có khả năng. Ngược lại, Michalina đã tạo nên cả một tác phẩm.

— Konrad, em lại trốn học. Nhưng họ liên tục nói rằng em sẽ làm được những gì mình muốn. Đây không phải là trường đại học... Mặc dù cũng có các bài giảng không bắt buộc.

— Nhưng ở đại học bắt buộc phải thi. - Konrad cười. - Em nghĩ rằng không đi nghe giảng cũng thi đỗ được sao?

— Thế thì sao nào? - Julia nháy mắt. - Ở đây không phải bài giảng nào em cũng đi nghe. Anh thử tư vấn cho em xem, những kỹ năng nào của em là chưa đạt? - cô hỏi. - Anh có muốn em chứng minh không? - Julia hỏi về bướng bỉnh.

Konrad không trả lời, chỉ cười.

— Em biết gì không? Mình đi đi, chúng ta sẽ nghỉ ngơi tí chút. Chúng ta sẽ lấy thuyền và bơi thật xa... Xa hẳn mọi người. Chúng ta sẽ nói chuyện và... và ôm nhau. Ở đây sẽ không có ai ngoài chúng ta.

— Bây giờ? - Julia hỏi.

— Bây giờ. Mình đi đi. - Anh nắm tay cô và trước khi có bất kỳ ai kịp giữ lại thì họ đã ra khỏi cổng trường.

May mà các nhà báo, do quá chán nản vì ở bên ngoài hàng rào chờ những học viên sẵn lòng trả lời phỏng vấn, nên đã tản hết ra phía hồ. Cách cầu một đoạn, nơi họ vẫn hay tắm, có một chiếc thuyền nhỏ được buộc vào gốc cây.

Konrad chìa tay cho Julia, và cô rất thận trọng bước lên thuyền. Cô ngồi ở phía đuôi thuyền. Chiếc váy của cô hơi cộn lên, để lộ ra cặp đùi thon thả.

— Em cảm thấy như mình đang trốn học đi chơi ấy - cô nói. - Anh vẫn chưa đưa em lên thuyền.

— Vì em đang trốn học mà - Konrad thăm thì. - Và lần này thật đặc biệt. - Anh không thể tập trung vào việc chèo thuyền. Anh tựa hai bàn chân trần vào chân cô. - Nóng quá phải không? - Anh cởi áo sơ mi, phô ra cái bụng đầy lông.

Julia cắn môi.

— Nóng thật - cô cười. - Nhưng em chẳng có gì mấy để cười. - Cô chỉ vào chiếc váy mỏng của mình. Thì anh cũng biết là “ở Trường học cho các Bà Vợ chúng ta không mặc đồ lót” mà. - cô nhại giọng Evelina.

— Lần nào nghe em nói là không mặc gì bên trong, anh cũng đều sững sờ - anh thăm thì. - Lẽ ra anh phải quen với việc này rồi mới phải.

— Anh phải quen - Julia trả lời. - Thì họ vẫn dạy em là không có quần áo, con người cảm thấy tự do hơn và cần phải để sự xấu hổ ở ngoài cửa. Chỉ có điều... Chúng ta đang ở bên ngoài cổng... Còn em, em không tìm thấy sự xấu hổ ấy.

Một bên tay váy tuột xuống, để lộ ra một phần của bộ ngực tròn trĩnh. Julia cười khi nhận thấy sự phồng lên trong chiếc quần gối của anh.

— Anh không thể chèo được nữa - anh lẩm bẩm.

— Chúng ta vội đi đâu à? - Julia hỏi. - Có ai chờ chúng ta đâu...

Cô chạm vào ngực đầy khiêu khích.

— Em đang khiêu khích anh đấy - anh khẳng định.

— Làm gì có... - cô thì thào. - Em chỉ đang phân vân, không biết có nên thuyết phục anh rằng, mặc dù trốn học nhưng vẫn sẽ thi đỗ - cô nói thêm về gậy gỗ. - Thế em thích thuyết phục anh à? - Anh bơi vào đám cỏ xanh, cao. -

Những cây bác. Ở đây sẽ không ai nhìn thấy tụi mình. - Anh cầm bàn chân Julia và hôn. Cô giang hai chân ra một cách vô thức. Anh thở mạnh hơn, liếm môi khi nhìn thấy một dải nhỏ màu đen giữa hai đùi cô.

Lâu lắm rồi Julia không cảm thấy như thế. Cô nhớ lại tất cả những từ nói về quyền lực của phụ nữ trước đàn ông, về vấn đề bạn trông như thế nào, điều đó thực sự không quan trọng, quan trọng là bạn ứng xử như thế nào. Cô cười thú vị đoạn liếm môi. Đúng lúc đó, Konrad vút mái chèo và quì trước mặt cô.

Anh nhìn vào mắt cô. Cô không nhìn xuống. Thời gian ngừng lại. Họ cứ ngồi như thế, nhìn nhau, hai làn môi xích lại càng lúc càng gần nhau hơn. Cuối cùng, Konrad kéo thật mạnh cô vào sát mình, anh hôn cô như một kẻ đói khát, lưỡi họ quấn vào nhau như rong biển được nhìn từ mặt hồ.

Cô cởi váy. Hai bàn tay anh lang thang trên bầu ngực trần của cô, những nụ hôn phủ kín mặt và cổ cô để cuối cùng dừng lại trên ngực. Tay Julia lang thang trên tấm lưng trần của anh, để lại trên đó những vết móng tay.

Cô cởi đồ cho Konrad. Anh rên rỉ, đẩy cô ra xa mình rồi vục mặt vào tóc cô. Cô tỏa mùi thơm của hồ nước.

Cô nằm trên thuyền. Làn da hơi rám nắng của cô ánh lên dưới nắng mặt trời.

Konrad hôn lên tóc cô, rồi dịch dần, dịch dần xuống dưới. Anh dừng lại nơi ngực không lâu. Anh hôn bụng cô, nhẹ nhàng lướt quanh rốn, như thể đang lạc lối và nghĩ rằng đây là điểm mà anh khát khao được nhìn thấy.

— Anh muốn cảm nhận xem em ngon như thế nào - anh thầm thì.

Julia thấy bối rối trước ánh sáng ban ngày, với lại ở đây lúc nào cũng có thể bị ai đó nhìn thấy, cô cố che thân thể, nhưng Konrad không cho cô làm điều ấy. Anh đẩy chiếc váy ra xa, hai ống tay váy rơi xuống nước.

— Anh muốn ngắm em. Và thưởng thức em - anh chạm môi lên đùi cô.

Julia nằm tựa lên phần đuôi thuyền. Cô lùa tay vào mái tóc rậm của anh và tự mình đẩy môi anh xuống thấp hơn. Thậm chí cô không biết mình đã rên lên từ lúc nào.

Cô thấy lúc nóng lúc lạnh, và thở càng lúc càng nhanh.

— Em muốn chúng mình yêu nhau - cô thì thầm.

— Hãy bình tĩnh... Còn thời gian cho tất cả mà. - Anh nhìn vào mắt cô.

Anh hôn môi cô, một lát sau đó chạm môi vào hai mép lớn đã mọng lên. Vũ điệu của lưỡi anh đã tạo nên một *staccato* đoạn ngắt âm của hưng phấn và cuối cùng là tiếng hét với tiếng vọng lại từ phía bên kia hồ.

Julia nhắm mắt. Hai bầu ngực nâng lên rồi hạ xuống theo tiếng thở rất mạnh.

— Em ngon lắm - Konrad nói và ôm cô.

— Em muốn nữa - Julia rên rỉ.

— Vẫn chưa đủ?

— Với anh thì luôn luôn... Nhưng nếu như anh muốn... Anh về đi... Em tự xoay sở được mà.

Cô nhìn thấy sự ngạc nhiên trong mắt anh khi anh cầm lại mái chèo.

— Em tự xoay sở được? Với cái gì?

— Với cái mà em mong muốn nhiều nhất. Anh nhớ đấy, anh đã nói với em rằng chúng ta có thời gian... Rằng...

— Thế giới chưa tận thế vào ngày hôm nay - anh nói.

Julia cười và nháy mắt.

— Không, thế giới hôm nay mới bắt đầu. - Cô quì xuống trước mặt anh. - Anh đừng tự bắt mình phải dừng lại như thế - chẳng phải chúng ta rất vội sao. Còn em - cô dùng tay nắm và chốc chốc lại hôn và quệt lưỡi - còn em sẽ cố gắng để chúng ta kịp làm mọi thứ...

— Cô Jagoda, cô không thể ở lại thêm được một ít nữa hay sao? - Michalina hỏi với giọng nói ân cần. - Cô biết rồi đấy thôi, chị Evelina cho chúng ta thêm một ngày nữa cơ mà.

— Cô biết, cháu yêu quý ạ, cô biết. Nhưng... Đã đến lúc phải về rồi. Về nhà... Với con gái...

— Và với chồng - Michalina kết thúc câu và nhăn mặt.

— Cả về với chồng nữa. - Jadviga thở dài. - Nhưng cháu biết không? Sẽ không còn như trước nữa đâu. Cô biết cô là một phụ nữ hấp dẫn. Nhờ

cháu. - Chị sửa tóc. - Và nếu chú ấy thích những phụ nữ khác, thì đấy là việc của chú ấy.

— Cô Jagoda...

— Cô nghe đây.

— Cô sẽ không uống nữa chứ? Uống nhiều? - Michalina hỏi vẻ lo lắng.
- Bất cứ lúc nào cô cảm thấy buồn chán thì hãy gọi điện cho cháu, được không?

— Cô sẽ gọi. Cô hứa đấy - Jagoda trả lời. - Và cháu biết không? Cô đã không uống hết chỗ rượu vang mà cô có trong tủ. Cô cho Janek rồi, vậy hôm nào đó hai đứa hãy uống chúc sức khỏe cho cô nhé.

— Vô nghĩa. - Mặt Michalina tối lại. - Lần đầu tiên trong đời cháu có một người bạn thực sự, người có thể làm mẹ cháu, vậy mà người ấy lại bỏ cháu đi.

— Cháu sẽ đến thăm cô ở Warszawa cơ mà, Miska. Nhất định cháu phải đến.

Michalina chỉ gật đầu. Cô không thể nói được gì nữa, vì cô sẽ bật khóc mất. Jadviga vẫy tay chào cô bé và bước lên chiếc *limousine*. Julka thì chị đã tạm biệt từ sáng rồi.

Chị rót nước khoáng vào một chiếc cốc cao cho mình.

Tất cả làm thành một vòng tròn. Mới cách đây không lâu, đi trong chiếc *limousine* là một người đàn bà bị *stress*, không biết mình đồng ý với cái gì, còn bây giờ, dường như vẫn người đàn bà ấy đang trở về nhà, tuy nhiên có điều gì đó đã thay đổi.

Jadviga cười với những ý nghĩ của mình.

Trong tuần cuối cùng, thậm chí chị đã sử dụng dịch vụ của nhân viên mát-xa. Chị thấy ngại ngùng. Tất nhiên. Nhưng chị đề nghị anh ta phải tự bịt mắt. Ý thức việc anh ta không nhìn thấy chị, không nhìn vào mắt chị là rất quan trọng đối với chị. Đủ để chị có thể thư giãn một cách trọn vẹn. Bản thân Blazej cũng phải ngạc nhiên khi có lần chị gặp anh ở sảnh lớn và hỏi liệu anh có làm cái gì đó cho chị không.

— Tất nhiên rồi - anh trả lời. - Thì tôi ở đây là để cho chị mà.

Chị không biết phải trả lời anh ta như thế nào.

Chị ngồi im lặng một lúc.

— Vì tôi không còn trẻ nữa - chị nói nhỏ.

— Chúng ta ai rồi cũng già đi - Blazej trả lời. - Ngay cả những cô gái đẹp nhất cũng sẽ có ngày nhăn nheo. Đó là trật tự của sự vật.

— Thì đúng thế. - Jadviga thờ dài. - Và cậu có biết rằng hồi trẻ tôi có cảm giác là cứ như thế mãi mãi không? Răng da tôi lúc nào cũng căng mịn, răng trên phố mọi người luôn nhìn theo tôi... Còn bây giờ, thỉnh thoảng nhìn thấy hình ảnh mình trong gương của tủ bày hàng, tôi phân vân tự hỏi, người đàn bà đang nhìn mình này là ai... Nhưng... Cần phải chấp nhận điều đó. - Chị im lặng một lúc. - Blazej...

— Tôi nghe đây.

— Tôi không biết phải nói thế nào. Vì tôi nghĩ như vậy, rằng tôi muốn được mát-xa. Mát-xa thực sự. Như cậu đã giới thiệu lúc đầu... Nhưng liệu tôi có thể bị mất cậu được không?

— Tất nhiên là được rồi - nhân viên mát-xa trả lời. - Tôi hy vọng là điều này sẽ giúp chị được thư giãn. Tôi chuẩn bị bồn tắm cho chị nhé? Chị hãy tỉnh táo lại, sau đó tôi hy vọng sẽ có thể giúp chị cảm thấy mình là phụ nữ.

— Nhưng... Cậu sẽ không bị hạn chế...

Blazej không bị hạn chế. Việc cậu bị mất giúp chị thư giãn trọn vẹn và xả hết căng thẳng. Với một lần đạt cực khoái, cái tôi thứ hai của chị lại cảm thấy vô cùng thỏa mãn và chị cảm nhận niềm vui chiến thắng trước Roman.

Trường học đã giúp Jadviga trở thành chính mình hơn. Mà cũng có thể là một người nào đó khác? Người mà chị luôn mong muốn được như thế... Chị cũng đã làm một cái gì đó, cái mà chị luôn luôn mơ ước nhưng không đủ can đảm để làm. Các cô gái sẽ phải ngạc nhiên. Chị cười với ý nghĩ của mình.

Một mặt chị tiếc là sẽ không có mặt ở đó, mặt khác, đó là một trong những lý do để chị ra đi sớm hơn. Bởi có lẽ chị sẽ không dám nhìn vào mắt

các bạn gái...

Họ không ngờ tới điều đó từ phía mình - chị nghĩ. Chị lấy trong túi xách ra một tệp ảnh. Xem lại một lần nữa. Có thể chị sẽ để ở một chỗ dễ nhìn nào đó sao cho Roman nhìn thấy? Để ông ta phát ghen?

Những hình ảnh được Kamila chụp lại thật không thể tin được. Trong ảnh, Jadviga hoàn toàn lỏa thể, nhưng đến chính chị cũng ngạc nhiên, rất đẹp. Cô gái này có thể làm được nhiều hơn một chuyên gia tâm lý. Một nhiếp ảnh gia đích thực...

Phần Kết

Tháng Mười Hai Cùng Năm

*Ngọn lửa tinh khiết nhất trong tâm hồn tôi,
Tôi xin hứa với vẻ đẹp ấy rằng tôi sẽ cưới nàng làm vợ*

Moliere, “Trường học cho các Bà Vợ”

Jadviga

Ba ngày nữa là Giáng Sinh.

Jadviga không thích những trung tâm thương mại trong dịp trước ngày lễ.Ồn ào, đông đúc, xô đẩy. Cho dù âm thanh bản nhạc “Last Christmas” của Wham vang lên từ những chiếc loa khiến chị có tâm trạng rất dễ chịu.

Những món quà Noel. Cho con gái là mấy thứ nhỏ nhỏ, cho chồng có lẽ là một chiếc khăn quàng, vì chiếc mà chị đã mua cho ông ấy trước đây không biết ông ấy đã để đâu mất. Ở đâu? Không quan trọng. Chắc là ở chỗ một cô gái nào đó. Lần này thì sẽ không có những món quà to tát được. “Trường học cho các Bà Vợ” đã tốn của chị khá nhiều tiền.

Chị thở dài.

Và tất cả những thứ đó để làm gì? Liệu có cần cho vài khoảnh khắc hay vài chục khoảnh khắc dễ chịu hơn ấy? Cho cái thân thể mịn màng ấy, cho ánh mắt long lanh ấy mà sau khi về đến nhà sẽ nhanh chóng tắt ngấm... Ông chồng thì đằng nào cũng chẳng để ý đến nó.

Ông ấy không nhìn thấy cái cơ thể nhắn nhụ và hình xăm nhỏ. Một con bướm ở mộng. Vì ông ấy đâu có nhìn chị.

Mà thậm chí nếu ông ấy có nhìn thấy con bướm thì cũng cho rằng đó là dấu hiệu của tuổi già. Và có thể... ông ấy có lý.

Chị đã có một thời gian thật dễ chịu. Nhưng để có một cái gì đó thay đổi và ông chồng bỗng dưng nhìn thấy người đàn bà ở nơi chị, thì chị đã không còn tin nữa. Chuyện đó có lẽ chỉ có trong những câu chuyện cổ tích dành cho những cô gái ngây thơ.

Có thể sang năm chị lại đến đây. Để nghỉ ngơi. Để cho dù chỉ là trong khoảnh khắc cảm thấy mình là người đàn bà đẹp và nghĩ rằng mình có đủ sức để thay đổi thế giới, cho dù là thế giới của mình.

Jadviga mua mấy món quà và đi lượn một vòng nữa ở quầy bán váy. Bao giờ chị cũng mơ ước có một chiếc đầm màu đỏ. Một chiếc đầm để chị có thể khoe những gì cần khoe, và giấu những gì không nên phô ra. Một chiếc đầm mà những cô giáo đoan trang không mặc trong bữa tối gia đình... Và chị nhìn thấy một cái đúng như thế.

Chị chạm vào lớp vải mịn. Rồi tiếc nuối bỏ đi.

Tuy nhiên một lúc sau chị quay lại, lấy chiếc váy và đi vào phòng thử đồ.

Chị mặc thử và đi ra chỗ chiếc gương lớn để soi.

Chị cảm thấy có ánh mắt đang nhìn mình.

Đang nhìn chị là một người đàn ông cao, tóc muối tiêu. Có thể hơi già hơn chị một chút.

— Trông chị đẹp lắm - ông ta nhận định. - Rất đẹp.

Jadviga cười.

— Cám ơn anh - chị nói. - Tôi đang phân vân đây anh ạ... Nhưng nếu anh đã nói thế thì... - chị do dự một lát. - Tôi sẽ lấy... Chị cười và quay vào phòng thay đồ.

Ở quầy thu ngân chị lại chạm trán người đàn ông nọ. Ông ấy đứng trước chị và đang lấy thẻ ra để trả tiền hai đôi găng tay giống hệt nhau.

— Tôi mua cho hai cô con gái. Hai đứa sinh đôi. Mặc dù chúng nó đã ba mươi rồi nhưng tôi vẫn không bỏ được thói quen để mua cho chúng thứ khác.

— Vâng, nhưng anh thế là hoàn thành nghĩa vụ rồi - Jadviga nói.

— Có vẻ như thế. - Ông ta gật đầu.

— Cháu xin lỗi ạ. - Cô nhân viên thu ngân trả lại người đàn ông tấm thẻ. - Không thể kết nối được... Nhiều chuyển khoản quá, thỉnh thoảng vẫn bị như thế. Bác có tiền mặt không ạ? Một trăm năm mươi ba zloty^[17].

— Cháu chờ chút nhé. - Người đàn ông lúng túng lấy ví ra. - Một trăm, một trăm mười, hai mươi, bốn mươi và hai đồng năm zloty. Bác thiếu mất ba zloty. - Ông ta nhìn quanh, bất lực.

— Tôi có đây. - Jadviga lấy tiền xu trong ví ra. - Đây, anh cầm tạm đi. Lời khen xã giao mà tôi nghe được của anh chắc chắn đáng giá hơn nhiều.

Người đàn ông ngỡ ngàng nhận tiền.

— Cám ơn chị rất nhiều. Nhưng... chị cho phép tôi mời chị đi uống cà phê nhé? Tôi muốn đáp lại... Chỉ cần tôi tìm thấy cây rút tiền.

Lần cuối cùng có người đàn ông mời chị đi uống cà phê cách nay đã chừng hai mươi năm năm. Chính chị cũng ngạc nhiên khi mình lại đồng ý nhanh đến thế.

— Tôi rất vui. Vậy chị ở đây thanh toán tiền váy, còn tôi sẽ đi tìm chỗ rút tiền... Coffee Heaven ở tầng hai, một lát nữa nhé! - Ông ta vội vã bước đi.

Jadviga cười.

— Cô gặp may thế còn gì - cô gái thu ngân nhận xét.

Jadviga nhún vai. Chị trả tiền mua hàng, xách túi rồi đi bộ lên tầng trên.

Người đàn ông đang chờ chị.

— Tôi vẫn chưa tự giới thiệu. Tôi là Andrzej. - Ông ta chìa tay ra.

— Jadvi... Jagoda. - Chị đưa tay cho ông ta.

— Một cái tên rất đẹp. Rất... ngon - ông ta vừa nói vừa cười.

Họ gọi cà phê. Một lúc sau, cả hai đã nhúng môi trong lớp bọt mềm, ấm và kể cho nhau nghe về tất cả và chẳng về gì hết. Về con cái, về những ước mơ. Về những kế hoạch gần nhất và về những cuốn sách vừa đọc. Về những bản nhạc và bộ phim mà họ thích.

Khi Andrzej đưa tay cho Jadviga lúc tạm biệt ra về, ông nhìn sâu vào mắt chị.

— Chúng ta sẽ còn gặp nhau nữa phải không?

— Chúng ta sẽ gặp nhau. Chắc chắn thế. - Chị cười. Chị vội vã lấy chiếc bút bi trong túi xách ra rồi ghi số điện thoại của mình lên một tờ rơi, đưa cho ông rồi đi ra, không ngoảnh lại.

Chị biết đó không phải là lần gặp cuối cùng với Andrzej.

Chị về nhà lòng hân hoan, đầy năng lượng. Không có chồng ở nhà, nhưng điều đó không quan trọng.

Chị soi gương và cười với mình.

Có thể có một lúc nào đó chị sẽ khoe con bướm trên móng với ai đó... Ông chồng không bắt buộc phải nhìn nó.

Trong lúc đó ông xã của Jadwiga ngồi trong xe hơi ở dưới nhà và phân vân, không biết đôi bông tai saphia mà ông mua tặng vợ nên để trong xe đến Giáng Sinh hay mang luôn lên nhà, cất trong bàn làm việc, nơi mà Jadwiga không cần thiết phải lục lọi.

Nói chung... - ông trầm ngâm nghĩ - nói chung gần đây bà xã thay đổi nhiều. Tối tối bà ấy ra ngoài mà không nói với ông là đi đâu, nhưng lúc về thì hoàn toàn khác... Không, bà ấy về nhà và khác đi là từ khi đi an dưỡng về... Cứ khang khác thế nào ấy. Như là không phải vợ mình. Không còn có vẻ nội trợ như trước đây, mà trở nên kỳ lạ. Không, kỳ lạ là một từ không hay. Lạ Chúa tôi. Sau ba mươi năm lấy nhau, bà xã bỗng tỏa mùi của một phụ nữ kỳ lạ. Không sao, cần phải vỗ vào móng một cách nghiêm chỉnh. Ờ, nhưng mà ở đây phải có một cái gì đó.

Từ cái vụ cuối cùng ở chỗ xông hơi, ông không gặp gỡ với những phụ nữ khác nữa. Ông lại thấy muốn vợ mình và điều đó khiến ông cảm thấy bối rối nhất. Lẽ ra ông phải yêu vợ mà không gặp khó khăn gì như trong một cuộc hôn nhân bình thường mới đúng. Chứ không phải là làm bộ làm tịch và đi ăn vụng ăn trộm. Ông đã quá đủ cái trò đi chinh phục phụ nữ và giờ chỉ muốn đơn giản là làm những điều bình thường. Nhưng hóa ra cũng khó ra phết.

Biết đâu saphia sẽ giúp được cho ông. Có thể ông sẽ đến được với bà, đơn giản thế thôi, và ôm bà. Và có thể họ sẽ cùng có một buổi tối đẹp. Ví dụ

ở trên giường chẳng hạn.

Mai ông sẽ mua thêm cái lắc mặt saphia nữa.

Đúng. Bông tai thì hơi ít quá. Và Ania sẽ về vào Giáng Sinh, cả nhà họ sẽ uống rượu vang và có thể mọi chuyện sẽ kết thúc một cách tốt đẹp. Bây giờ ông rất muốn điều đó.

Michalina

Michalina ngồi trên giường và lên danh sách những món quà. Cô có cảm giác là trong ba tháng làm việc ở Trường học cho các Bà Vợ, cô đã kiếm được cả một gia tài. Lần đầu tiên cô có tiền của chính mình mà cô có thể chi vào những gì mình muốn.

— Janek, em sẽ mua cho mẹ đồ trang sức. Mẹ rất thích. Mẹ thích đồ bạc. Anh nghe này, hay tại vì mẹ không đủ tiền để mua vàng nên toàn đeo đồ bạc nhỉ? - Cô viết lên lịch: “Hỏi mẹ có thích vàng không”. - Còn anh thì em vẫn chưa biết mua quà gì. Em sẵn sàng tặng anh tất cả, và nếu cứ nghĩ đến cái gì đó thì em lại thấy nó hoàn toàn vô nghĩa. - Cô rầu rĩ.

— Em hãy đến ở với anh thay cho quà - anh đề nghị. - Chẳng phải đăng nào thì chúng ta cũng thường xuyên ở bên nhau đấy sao.

— Janek. Nhưng đấy không phải là quà. Quà, đó là cái gì bạn rất mong muốn và tôi có thể cho bạn.

— Chính xác, Michalina ơi. Và đúng là như thế. Anh mong muốn điều ấy, và em có thể cho anh - Janek cười.

Marta

— **C**hị có số bốn tư không? - Marta hỏi người bán hàng. - Cái màu đỏ ấy. - Lần đầu tiên sau tám năm cô đi mua sắm lần cuối cùng trước Giáng

Sinh và Năm Mới cùng chồng.

— Bốn mươi tư to quá chị ạ - cô bán hàng tươi cười nói và mang ra số nhỏ hơn.

Marta mang chiếc váy vào phòng thử. Cô mặc vào. Phần eo hơi lộ một chút. Cô cười với hình ảnh mình trong gương. Nhìn cô đầy thích thú là một cô gái trẻ, tóc vàng. Đã thế, cô ta còn nở nụ cười đầy thấu hiểu.

— Chúng ta đã làm được, phải không? Gần hai mươi lăm ký cơ mà - cô thì thào với chính mình, còn với người bán hàng đang nhìn vào phòng thử, cô nói rất to: - Có thể số bốn mươi sẽ vừa hơn?

Julia

Julia với Konrad ngồi trước lò sưởi trong một ngôi nhà nhỏ trong rừng.

— Làm sao mà anh tìm được một ngôi nhà như thế này?

— Đây là nhà của chị Evelina. Chị ấy không đến đây, nhưng giữ nó vì tình cảm với người chồng đầu tiên. Anh chăm sóc ngôi nhà này. Thịnh thoảng anh cũng cho người khác thuê. Có lần anh đến đây với mấy thằng bạn. Vì thế anh đã thử nghiệm nó vào mùa đông. Bao giờ anh cũng thích đón Giáng Sinh ở đây, nhưng không có ai đi cùng. Hy vọng rằng sẽ có lần em đón Giáng Sinh với anh ở đây. Tạm thời Giao Thừa này đối với anh là đủ rồi.

— Em thích những ý tưởng điên rồ của anh. Em hoàn toàn không thấy lạnh. - Cô ngả người xuống tấm thảm nhưng đặt trước lò sưởi. - Em phải nói rằng thậm chí còn nóng là đằng khác.

— Để em không bị chóng quá nhanh, anh sẽ rót vang nóng cho em. - Konrad cười. Anh rất hạnh phúc.

Bốn tháng kể từ lúc anh quen với Julia trôi nhanh như chớp mắt. Khi cô quay về Warszawa đi làm thì anh cũng đi cùng với cô và ở lại luôn. Tất nhiên, Jolka, cô bạn gái thân của Julia là người phản đối mối quan hệ mới này nhiều nhất, nhưng khi gặp Konrad, cô đã thay đổi ý kiến.

— Chỉ có điều cậu đừng có lấy chồng ngay - Jolka nhấn mạnh. - Đầu tiên hãy để cho một ông nguội đi đã.

Ông chồng đã nguội trong vòng tay cô thư ký riêng, người mà càng ngày anh ta càng chán. Cái ví của anh ta xem ra cũng ít được hài lòng. Còn Julia? Julia rạng rỡ. Trong niềm vui của mình cũng như của bạn bè.

Thậm chí họ còn tha thứ cho cô vì tội đã đón giao thừa ở một cái hốc hoang dã nào đấy tít trong rừng sâu, nơi không có cả điện lẫn nước. Nhưng với Julia, thì mọi chuyện đều có thể xảy ra.

— Máy giờ rồi anh? - cô hỏi Konrad.

— Hai mươi ba giờ - anh trả lời. - Em xem, không có điện buổi tối nay như có vẻ dài hơn... Nhưng chỉ còn một lúc nữa là đến giao thừa thôi. Anh có một ý tưởng tuyệt vời để sử dụng quãng thời gian này như thế nào...

Julia cởi áo len. Lò sưởi ấm không thể tả. Ngay cả trong một ngày băng giá như thế này mà trong nhà vẫn rất ấm cúng.

— Sex vào mùa đông cũng hơi khó khăn - cô nhận định, cởi tiếp chiếc áo giữ nhiệt. Cô đứng, chỉ mặc đồ lót và đi đôi tất trắng bằng lông cừu.

— Em đẹp lắm - Konrad thầm thì.

Anh vùi mặt vào ngực cô.

— Anh rất thích thế này, em biết không? - anh lầm bầm.

Cô lắc mông theo tiết tấu của thứ âm nhạc không ai biết, nhưng đó là nhịp điệu mà anh cần.

— Konrad, em muốn anh - cô thì thào.

Cô nằm, không có một bí mật nào trước người đàn ông của mình. Konrad yêu cô một cách mạnh mẽ. Chỉ cần vài chuyển động mạnh nữa để cô bắt đầu hét lên. Hơi thở mạnh của Konrad phụ họa cho tiếng hét. Konrad đã kịp cùng cô bay lên xứ sở của sung sướng đê mê.

Đã qua mười hai giờ. Họ nằm bên nhau, mệt nhoài.

— Anh yêu em - Konrad thầm thì. - Chúc một Năm Mới tốt lành, em yêu.

— Chúc mọi sự tốt lành - Julia trả lời trong tiếng thì thầm.

Konrad luồn tay xuống dưới gối, nơi có một chiếc hộp nhỏ đựng nhẫn cưới.

Có sao đâu, khi Jolka nói rằng bây giờ chưa phải lúc. Anh ấy biết điều này tốt hơn...

Gdańsk, 26 tháng Hai, 2013

HẾT

Lời Cảm Ơn

Cô ý thức được rằng anh yêu cô, nhưng không nhìn thấy cô. Với anh, cô là một kẻ xa lạ được đánh dấu bởi cái nhãn “vợ”. Mọi người thích cô, cô hoàn thành tốt vai trò của mình, chăm bẵm anh và luôn sẵn sàng lên giường; anh ấy còn muốn gì hơn nữa ở một người vợ? Không bao giờ anh hỏi ý kiến cô. Bởi vì cô không phải là doanh nhân, cũng không phải là kỹ sư, thậm chí anh còn không nghĩ rằng cô có thể có trí óc.

Ken Follett, “Đêm trên đại dương”

“Trường học cho các Bà Vợ” đúng là một tiểu thuyết tình ái. Nhưng về... bình quyền?

Nhưng như đã có lần tôi viết trên blog của mình (www.magdalenawitkiewicz.pl), vào một ngày đẹp trời mùa hè năm 2012, có một chị ở nhà xuất bản Filia gọi cho tôi, hỏi liệu tôi có viết được một cuốn tiểu thuyết tình ái dành cho phụ nữ không. Câu hỏi ấy làm tôi hết sức ngạc nhiên, tuy nhiên khi biết rằng người đặt hàng tôi là Kasia Michalak thì tôi hứa là sẽ cân nhắc.

Và tôi đã cân nhắc. Tôi nói rằng tôi sẽ viết, nhưng chỉ và chỉ dưới bí danh. Thậm chí tôi đã chọn bí danh cho mình. Weronika Snarska. Các bạn có thích không? Tôi còn tạo cả địa chỉ email cho cái bí danh đó nữa... Tôi bắt đầu viết. Tôi cho một vài người xem những gì mình đã viết, và họ thuyết phục tôi rằng không nên dựa vào một Weronika không tồn tại, vì thế tôi đã quyết định viết cuốn tiểu thuyết này dưới tên họ của mình. Và họ là bắt buộc!

Vâng, và câu chuyện bắt đầu...

Tôi dự tính câu chuyện này sẽ không là tờ giấy than tiếp theo của những tiểu thuyết tình ái đang thịnh hành. Tôi muốn nó phải có nội dung. Tôi có thành công không? Các bạn có thích tiểu thuyết này không? Tôi chờ email của các bạn! ([magdalena.witkiewicz@gmail.com](mailto:magdalenawitkiewicz@gmail.com))

Tôi rất muốn cảm ơn một số người đã ủng hộ tôi trong quá trình viết. Đặc biệt là Kasia Michalak, người đã lái tôi vào câu chuyện này, cuộc gặp gỡ của chúng ta ở Gdańsk sẽ là một cảnh không tồi cho cuốn sách tiếp theo, Gosia Lorek, người hàng ngày nói với tôi rằng vẻ đẹp nằm trong đôi mắt (và tôi cố gắng để tin bạn, có thể điều này sẽ xảy ra vào một lúc nào đó), cảm ơn các cô gái của “Bếp khói” - đặc biệt là Iwonka Wien-Kwiatkowska, Halinka Hodiament và Justyna Aronowska (vì câu chuyện THẬT về việc tìm chồng Hà Lan), Marzenka Fenikowska (vì bạn đã hiểu) và tất cả các cô bạn “Bếp khói” đã ủng hộ! Tôi cũng cảm ơn Linga Ochendowska, người mà thời kỳ đầu đã nói rất ngắn gọn: viết! Vâng, và đương nhiên là tôi rất cảm ơn Lucyna Olejniczak, người mà sau khi đọc qua một đoạn đã khuyên tôi bỏ một số câu. Và thật chí lý!

Tôi xin cảm ơn các bạn đọc nam, đặc biệt là một người đi xe máy trên bãi biển và một vị chủ tịch hội đồng quản trị ở thủ đô - vì sự ủng hộ và phê bình đầy tinh thần xây dựng!

Cảm ơn chồng tôi vì sự kiên nhẫn chịu đựng tiếng gõ bàn phím của tôi... Anh Tomek, em PHẢI viết! Anh đã làm cho em một cái bàn viết đẹp thế cơ mà!:)

Tôi cũng xin cảm ơn cộng sự của tôi, Marcin Kulig vì sự kiên nhẫn...

Và xin cảm ơn Olga và Marysia vì tất cả.

Và trên hết, xin cảm ơn mẹ, vì trong mọi biến cố, mẹ đều làm chủ được tình thế.

MAGDALENA WITKIEWICZ

P.S: Trước hết, XIN CẢM ƠN CÁC BẠN, những bạn đọc thân mến, bởi nhờ CÁC BẠN mà tôi biết mình được viết cho ai!

Thay Lời Bạt

Bốn nhân vật chính trong tiểu thuyết là Julia, Jadviga, Michalina và Marta. “Trường học cho các Bà Vợ” là một biệt thự sang trọng nằm trên vùng hồ Mazury đẹp nhất Ba Lan. Một phong cảnh vô cùng lãng mạn. Bốn nhân vật chính sẽ ở đây trong ba tuần trong một khóa học. Đó là những phụ nữ bình thường và muốn thay đổi cuộc sống của mình.

Julia, 27 tuổi, đến đây hoàn toàn tình cờ. Cô trúng thưởng khóa học tại trường này trong cuộc bốc thăm ở một buổi gặp mặt của một nhóm bạn thân nhân dịp cô vừa... ly dị.

Jadviga, 53 tuổi, vừa “bắt quả tang” ông chồng đi với cô bồ trẻ là hàng xóm của mình. Chị đã quá chán việc phải giả vờ rằng cuộc sống gia đình họ vẫn ổn. Chị không đủ can đảm để bỏ chồng bởi mặc dù ông ta cặp bồ với hết cô này đến cô khác nhưng chị vẫn còn yêu ông ấy. Và chị ước ao sẽ có ngày mình lại có thể thức tỉnh những tình cảm nơi chồng như hồi mình còn trẻ. Chị đã phải bỏ hết số tiền đi vay để theo học khóa học này.

Michalina, 19 tuổi, trẻ nhất trong số các học viên, đến trường với sự chấp thuận của người yêu và do người yêu tài trợ. Một cô bé ngây thơ và có phần đơn giản, còn anh kia lại là kẻ ích kỷ trong chuyện chăn gối. Cho nên cô bé luôn nghĩ rằng mình còn quá ít kiến thức về sex. Cô đến trường với hy vọng rằng mình sẽ có thể làm hài lòng người tình của mình.

Marta, một bà mẹ ba con, cuối cùng đã quyết định dứt khỏi cuộc sống gia đình để xả hơi chút ít. Chị có vấn đề về cân nặng bởi chị có thú vui ăn uống. Liệu SPA kia có đúng như được quảng cáo hay không?

Trường học đối với họ trước hết là một thử thách. Ở đây họ phải đối mặt với chính mình. Chiến thắng tính ngượng ngùng e ngại, thói cầu nệ, những rào cản... để hiểu được những cảm nhận nội tâm về hạnh phúc và sự hài lòng với chính bản thân mình..., đó là chìa khóa để đến với một cuộc sống tốt đẹp hơn.

Cuốn sách viết về chủ yếu về những trải nghiệm của những nhân vật trong “Trường học cho các Bà Vợ”. Bằng ngòi bút đặc biệt tinh tế, tác giả đã cho chúng ta thấy những tình cảm, cảm xúc thường được giấu kín ở đâu đó rất sâu xa trong tâm hồn những người phụ nữ ở những lứa tuổi khác nhau. Hội thoại ngắn gọn, hấp dẫn, những đoạn mô tả giàu sắc thái và thu hút, cốt truyện hấp dẫn và thể hiện cuộc sống thực tế trong một kịch bản đặc biệt. Tác giả đã viết về đề tài tình dục một cách mạnh dạn nhưng không vượt qua ranh giới mong manh giữa sự thô thiển và cái đẹp. Và người đọc cần nhìn thấy phía sau vấn đề tình dục là một thông điệp cương quyết và thông minh, đó là chúng ta, những người phụ nữ không chỉ có nghĩa vụ, mà chúng ta còn có quyền. Chúng ta không chỉ là những cỗ máy chỉ để giặt giũ, nấu nướng và sinh con đẻ cái. Trong mỗi chúng ta tồn tại một người ĐÀN BÀ tinh tế và mong manh. Người ĐÀN BÀ ấy cũng có quyền đòi một chút gì đấy cho bản thân mình ở cuộc sống.

Đây là một cuốn sách lãng mạn pha chất hài hước. Là TRƯỜNG HỌC cho tất cả chúng ta, phái đẹp, những người luôn tìm kiếm và sợ hãi con đường thoát ra khỏi chính mình bằng những khát khao để có thể trở thành phiên bản tốt hơn của bản thân. Những bài học ở đây giúp chị em nhận thức đúng hơn những giá trị của mình. “Trường học” này không chỉ “dành cho các bà vợ”, mà nó còn bổ ích cả với đàn ông, những người thuộc về phái mạnh. Để họ hiểu đúng hơn, đánh giá đúng hơn về một nửa của mình, biết họ cần gì và phải làm thế nào để đáp ứng những nhu cầu chính đáng và cơ bản của những người vẫn được gọi là phái yếu.

NGUYỄN THỊ THANH THƯ

• Chú Thích •

[1] *Armageddon* là một phim hành động khoa học viễn tưởng, ra mắt vào năm 1998, do Michael Bay làm đạo diễn, sản xuất bởi Jerry Bruckheimer và phát hành bởi Disney's Touchstone Pictures. Giải Mâm xôi vàng cho diễn viên nam chính tồi nhất - ND.

[2] Món ăn truyền thống của người Ba Lan, được làm từ bắp cải muối và thịt - ND.

[3] Trong trường hợp này có nghĩa là “mộc”- ND.

[4] Sự thay đổi về hình dáng hoặc bản chất - ND.

[5] *Misiu* - tiếng Ba Lan còn có nghĩa là con gấu - ND.

[6] Jagoda, Tiếng Ba Lan là quả trứng cá - ND.

[7] Từ “pa” thường được người Ba Lan nói một cách thân mật khi chia tay nhau - ND.

[8] Phòng chỉnh sửa áo ngực cho thật vừa vặn với từng trường hợp cụ thể.

[9] Lời trong một bài đồng dao cổ dành cho trẻ em của Ba Lan. Mọi người cầm tay nhau hát và nhảy theo một chiều, đến hết câu cuối thì đổi sang chiều ngược lại - ND.

[10] Đó là ba thành phố: Gdansk, Gdynia và Sopot nằm liền kề nhau trên bờ biển Ban Tích, ở phía tây bắc của Ba Lan-ND.

[\[11\]](#) Bơi trườn.

[\[12\]](#) Tên gọi âu yếm của Evelina.

[\[13\]](#) ... và của Waldemar - ND.

[14] Một cách gọi âu yếm khác của Waldemar.

[15] Máy pha cà phê - ND.

[16] Đây là cách nói xem thường những người theo tôn giáo một cách cuồng tín. Ở Ba Lan có một đài phát thanh về tôn giáo mang tên Radio Maryja, mà trong số các thính giả yêu thích của đài này có rất đông các phụ nữ đã lớn tuổi chuyên đội mũ bê-rê lông - ND.

[17] Đơn vị tiền Ba Lan - ND.

Table of Contents

[Lời giới thiệu](#)

[Thư của tác giả tặng bạn đọc Việt Nam](#)

[Mở đầu](#)

[Julia](#)

[Jadviga](#)

[Misia](#)

[Marta](#)

[§1](#)

[§2](#)

[§3](#)

[§4](#)

[§5](#)

[§6](#)

[§7](#)

[§8](#)

[§9](#)

[§10](#)

[§11](#)

[§12](#)

[§13](#)

[§14](#)

[§15](#)

[Phần Kết](#)

[Jadviga](#)

[Michalina](#)

[Marta](#)

[Julia](#)

[Lời cảm ơn](#)

[Thay lời bạt](#)